A CUI E VINA?

Mihaela MOISIN

Visuri clădite în decenii, care ne-au nins părul şi ne-au secat lacrimile, speranţe ivite după Decembrie '89 - s'au prăbuşit ca blocurile la un cutremur, lăsând în urmă praf, zgură, fum...

Eram întrebaţi sau ne întrebam cu toţii, după 20 Mai '90: "A cui e vina?" Desigur, a comuniştilor, încă la putere; ei au Securitatea, poliţia, presa, radio, TV, banii partidului comunist etc. în mâna lor. Era normal atunci ca Iliescu să câştige alegerile cu un procentaj ce-l face demn de a fi urmaşul lui Ceauşescu.

Dar azi? După aproape trei ani de haos în România, este tot vina lui Iliescu şi a comuniştilor din jurul lui? Categoric, nu!

Este dureros să-ţi acuzi semenii, pe care-i iubeşti şi cu care te'nrudeşti, de trădare naţională, dar acesta este crudul adevăr. Azi, după peste doi ani de mizerie morală şi materială, poporul român nu avea dreptul în faţa lui Dumnezeu şi a tinerilor care au făcut revoluţia, în faţa celor omorâţi de Iliescu, Roman şi acoliţii lor, să voteze cu ucigaşii. Uitaţi-vă la listele parlamentarilor şi senatorilor; abreviaţiile comuniste le domină: FDSN, FSN, PRM, PSM, PUNR.

Părinţii nu aveau dreptul să-şi trădeze copiii! Părinţii nu aveau voie să vândă viitorul copiilor lor pentru un pumn de arginţi, câştigaţi azi prin dughenizare.

Povestea cu furtul voturilor sau cu falsificarea lor nu stă în picioare. Desigur, comuniştii au furat din nou voturi, au anulat, au falsificat, le-au schimbat, au intimidat sau influenţat o parte din electorat. Dar câte procente au furat? 66%? Dacă părinţii şi copiii lor (cei cu drept de vot) ar fi votat împotriva comuniştilor, Iliescu nu ar fi câştigat alegerile.

Nici explicaţia Opoziţiei că nu a avut timp suficient pentru campania electorală nu este valabilă. Campania electorală pentru alegerile din anul acesta trebuia să înceapă pe 21 Mai 1990.

Este vina tuturor. Este vina poporului român, ca şi a celui estonian sau lituanian, ţări în care din nou a învins comunismul.

Este vina fruntaşilor Opoziţiei care au tărăgănat desemnarea unui candidat unic până în ceasul al 12-lea. Cine poate să-l cunoască pe Dl. Emil Constantinescu în două luni, aşa ca să voteze cu el? A cui încredere o poate câştiga acest domn distins, intelectual cu calităţi remarcabile, dar până mai ieri un ilustru necunoscut?

Este vina profesorilor, preoţilor şi a învăţătorilor dela oraşe, dar mai ales dela sate. Ei sunt în cea mai mare măsură răspunzători pentru următorii 4 ani de dezastru naţional.

Unde sunt preoţii şi învăţătorii care îndrumau întregul sat să voteze pentru binele lor şi al copiilor lor, chiar cu riscul de a fi arestaţi, torturaţi sau trimişi cu domiciliu forţat după alegerile din 1946, pentrucă conştiinţa lor, credinţa şi morala lor îi îndemnau să sacrifice familia şi viitorul lor pentru binele unei ţări?

Cine i-a călăuzit în Septembrie/Octombrie anul acesta spre urnele de vot pe ţărani? Aceiaşi primari comunişti din ultimii ani sau alţii de aceeaşi talie. Ce a făcut "elita" de azi a satului - preotul şi învăţătorul?

Biet ţăran român, a votat cu cel pe care l-a văzut mai des la televizor, pentrucă a zâmbit, pentrucă i-a "dat" o bucăţică din pământul furat cu zeci de ani în urmă, pentrucă i-a promis unelte dacă va fi reales. Insă nimeni nu i-a deschis ochii, nici popa, nici învăţătorul, nici măcar vreun reprezentant al vreunui partid de opoziţie, pentrucă nu au avut timp să ajungă la ţară.

Dar ca după orice cutremur, rămân şi blocuri în picioare, şi pomi semeţi şi flori, dar şi oameni cu o conştiinţă adevărată. Acestora le revine datoria să înceapă o adevărată campanie electorală AZI, 12 Octombrie 1992, pentru alegerile din 1996.

Am pierdut de două ori, nu mai avem dreptul să pierdem şi a treia oară.

Porniţi de azi campania electorală, voi cei ce credeţi în reînvierea României de mâine. Fiţi misionarii neamului. Dumnezeu să vă ajute.

ISSN 0705-8365

Pretul unui abonament anual 25$/50DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 18 Nr. 199 -NOEMBRIE 1992- PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

FATALISM BLESTEMAT

Eugen BÂRSAN

Cu tristeţe, alegerile dela 27 Septembrie şi 11 Octombrie '92 dovedesc că România nu deţine încă forţa necesară pentru a scăpa de conducătorii ei comunişti. S'a crezut şi s'a sperat că aceste alegeri vor rupe liantul dintre popor şi otrăvitorii sufletului său. Dar, din păcate, acest lucru nu s'a întâmplat. N'a fost să fie.

Ruperea liantului, desprinderea ţării de tragicul ei destin comunist ar fi fost victoria unui început de dreptate. O victorie mult năzuită. Când colo, prin pierderea alegerilor, ţara rămâne mai departe sub fatalismul blestemat. Bineînţeles, ca o consecinţă a faptului că Dl. Iliescu a ştiut să manipuleze electoratul pentru a-i câştiga voturile şi simpatia.

Ceea ce se întâmplă în fatalismul blestemat, este mai mult decât machiavelic. Arhitecţii neocomunişti ai diversiunilor par a fi imbatabili. Dar numai pentrucă spiritul bun al ţării e la pământ. De aici decurg toate relele.

Astfel, în perioada alegerilor s'a cules ce s'a semănat. O ură ideologică împotriva unei Românii democrate. Pentrucă neocomuniştii nu gândesc românește. Ei gândesc după tiparul universităţilor marxist-leniniste din Rusia şi al filialei lor, "Stefan Gheorghiu".

Numai aşa se explică de ce Dl. Iliescu apără istoria comunistă a României şi ţine la sistemul ei. Un sistem care nu vrea să lase poporul să iasă de sub blestem, pentru a-şi regăsi identitatea lui dinainte de colonizarea ideologică comunistă. O identitate care sub supuşenia colonizării a devenit subiect de extirpare.

Da, colonizarea ideologică a făcut ca partea cea mai grea a luptei electorale opoziţioniste să nu fie dată atât contra comunismului propriu-zis, cât a mentalităţilor sădite şi cultivate de el.

Să nu ne mirăm că într'o atare situaţie, alegerile dela 27 Septembrie şi 11 Octombrie '92 n'au putut scoate ţara din fatalismul blestemat care este captivitatea mentalităţilor comuniste. Este de remarcat într'o asemenea privinţă faptul că în conştiinţa cetăţenească românească, noţiunea de bine şi de rău suferă de o îngrozitoare nedeterminare. De bună

Continuare în pag.3

O RADIOGRAFIE POST-ELECTORALĂ

DEZNĂDEJDEA NAŢIONALĂ

Răzvan CODRESCU

Noul insucces electoral al Opoziţiei anticomuniste din România tinde să creeze, în mod vădit, o stare de deznădejde generalizată, mai ales în rândurile tineretului şi ale intelectualităţii. Mulţi îşi exprimă intenţia de a părăsi ţara sau de a se izola complet de orice formă de viaţă publică. Nu este greu de constatat că avem de-a face cu exact aceeaşi stare de spirit şi cu exact aceleaşi "soluţii" ca pe vremea vechiului regim. Să fie oare aceasta răzbunarea postumă a Marelui Impuşcat?

Situaţia este, fără îndoială, gravă; chiar mult mai gravă decât în Mai '90 (când nu era vorba decât de un mandat provizoriu de doi ani şi când, de bine - de rău, majoritatea vechilor politruci ceauşişti se mai afla încă într'o relativă marginalizare, permiţând măcar iluzia unei primeniri). Atunci, la doar câteva luni dela evenimentele din Decembrie '89, exista şi scuza că Opoziţia n'a avut vreme să se închege, iar electoratul să se dezmeticească. Pe de altă parte, la acea dată mai subzistau încă firave bastioane comuniste şi în alte ţări din fostul lagăr socialist. Prin urmare, deziluzia pricinuită pe plan intern şi extern de primul triumf electoral al forţelor neocomuniste a putut fi depăşită destul de repede prin invocarea stării de provizorat "postrevoluţionar".

Astăzi, serios vorbind, nu mai poate fi vorba de aşa ceva. Neocomuniştii de felurite nuanţe s'au instalat temeinic şi... legal, pe patru ani, în fruntea Statului, deţinând toate frânele Puterii (preşedinte, parlament şi - putem anticipa - guvern). Au reapărut în faţă figuri sinistre (Păunescu, Vadim, Verdeţ etc.) şi e de presupus că, în contextul favorabil creat, vor mai reapărea şi altele (de ce nu chiar în rândul foştilor cepexişti?).

Incetinirea Reformei (care nu e neapărat rea în sine) se va face pe principii populiste de tip comunist (ceea ce reprezintă un dezastru garantat). Vechile structuri şi vechea mentalitate se vor perpetua, existând chiar riscul de a deveni insolente (şi cum n'ar face-o, de vreme ce - dacă se va întâmpla vreo minune - nimic nu le mai poate contracara în mod efectiv?!).

Opoziţia noastră, visătoare şi inanită, va trebui să-şi caute temeiuri noi (atât umane, cât şi strategice). Conservatorismul prost al maselor timorate şi necultivate se dovedeşte un zid mult mai greu de străpuns decât şi-au închipuit unii.

In fine, "imaginea" României a devenit şi mai dubioasă pe plan extern, căci am reuşit să ajungem, la propriu, "lanterna roşie" a Europei, singura ţară (exceptând conglomeratul C.S.I.) în care comunismul se păstrează robust şi chiar făţiş. E foarte de aşteptat ceea ce n'ar fi trebuit să se întâmple cu nici un chip: o şi mai mare izolare (politică, economică militară) în context european, stare ce nu poate fi decât spre mulţumirea

Continuare în pag.4

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România

Răzvan CODRESCU	pagina 1
Demostene ANDRONESCU	pagina 2
Prof.Valeriu NEŞTIAN	pagina 4
Adrian GRIGOROPOL	pagina 5
Dan Emilian ROŞCA	pagina 6
Prof. Dr. Anton MOISIN	pagina 10
Petre PASCU	pagina 13
Pr. Asist.Dr.GHE. I.DRĂGULIN	pagina 14
Prof.Dr. Nicolae CIACHIR	pagina 16
Mihai Stere DERDENA	pagina 19

EDITORIAL

ALEGERILE GENERALE ÎN ROMÂNIA

Rezultatul alegerilor generale din România reprezintă o surpriză, un mister, o fraudă şi un îndemn la lupta naţională. Este una din cele mai mari surprize din istoria românească. După alegerile locale, din Februarie a.c., aproape că nu se poate înţelege fenomenul actual, în care prezenţa foştilor comunişti se profilează atât de masiv.

Cum se explică "rămânerea în urmă" a poporului român, după prăbuşirea regimurilor comuniste din celelalte ţări? România a fost de veacuri, o frontieră de apărare a civilizaţiei şi culturii europene, iar ţăranul român era refractar la formulele aduse de ideologia marxistă.

Este inadmisibil ca o ţară cu un trecut istoric ca al poporului nostru să-şi fi schimbat structura sufletească prin dominaţia comunistă timp de 47 de ani. Epoca fanariotă a durat vreme mai îndelungată şi totuşi nu a alterat atât de mult psihologia neamului românesc. Patruzeci şi şapte de ani nu puteau să anuleze calităţile şi virtuţile de bază ale poporului român, în aşa fel încât să nu se mai poată orienta în starea de azi a societăţii.

Rezultatul alegerilor a fost o fraudă, uşor de detectat şi de arătat cu degetul. "Domnia politică a lui Iliescu", cea mai vulgară din istoria românească, a fost în permanenţă o fraudă. Nimic, sub nici o formă, nu-l îndreptăţea pe Iliescu şi clica lui de nomenclaturişti să preia conducerea politică a ţării şi să se menţină la putere, chiar după căderea lui Gorbaciov, care i-a blagoslovit, iniţial, puterea politică. Sub "domnia vulgară" a lui Iliescu, parte din popor nu a avut acces la informare, la cultivare şi nu a luat contact cu adevăratele valori politice, culturale, economice sau de altă natură. Vorbim, în special, de locuitorii satelor, care în majoritatea lor au rămas cu aceeaşi administraţie politică, de pe vremea lui Ceauşescu; aparatul administrativ al prefecturilor a fost mereu sub controlul politic şi financiar al Puterii.

Iliescu, împreună cu clica sa, nu a avut un partid politic cu aderenţe masive la masele populare; el a creat FDSN-ul ca o firmă a aparatului administrativ, pentru a avea un instrument politic de acţiune, cu tezaurul naţional, cu mijloacele de comunicare ale statului, toate utilizate numai şi numai de FDSN. De asemenea mijloacele de informare mass-media, televiziunea, radioul şi parte din presă au slugărit Puterii. Cu mici excepţii, presa de opoziţie sau cea independentă a fost marginalizată, având un tiraj redus şi cu multiple piedici, nereuşind să pătrundă în interiorul mediului rural.

Opoziţia n'a putut organiza o presă pentru cititorii satelor, prin care să li se facă o cultură şi o politică naţională reală, prin dezbaterea problemelor fundamentale ale societăţii româneşti de astăzi; satele şi populaţia rurală au fost reduse numai la propaganda lui Iliescu, fără caracter moral, naţional şi fără interes pentru un progres real.

Televiziunea fiind sub controlul Puterii, lipsită de spirit românesc, a fost programată cu informaţii unilaterale, care au sprijinit regimul lui Iliescu. Acelaşi lucru îl putem spune şi despre emisiunile radio.

Aceste mijloace moderne de comunicare cu populaţia ţării au fost monopolizate de clica lui Iliescu şi poporul a fost văduvit de cele mai elementare forme de introducere în viaţa politică pe care nu o cunoaşte. Continuă să se păstreze acelaşi "zid chinezesc" de dinainte, iar oamenii sunt ţinuţi în aceeaşi obscuritate politică şi culturală. Toate eforturile creatoare pentru promovarea valorilor naţionale sunt zădărnicite de către sfertodocţii intelectuali ai echipei Iliescu, care au fost formaţi încă de pe vremea lui Ceauşescu, având un program educativ limitat la principiile marxismului.

Un mister. Se poate afirma că rezultatele acestor alegeri sunt un mister care nu poate fi dezlegat cu uşurinţă de nimeni. In acest mister intră toţi factorii cunoscuţi şi necunoscuţi, care au îngăduit lui Iliescu să fie reales împreună cu toată clica lui parlamentară, după ce în alegerile locale s'a dovedit că energiile şi puterile regionale, în special la oraş, s'au trezit din letargia lor politică şi şi-au luat soarta în mâna lor.

Un îndemn la luptă naţională. Oricâtă resemnare ar avea poporul, noua echipă a lui Iliescu nu este în stare, fără opoziţie, să formeze un guvern viabil, ca să poată conduce ţara. Opoziţia ar face o mare greşeală dacă ar accepta formula unei coaliţii. In felul acesta Iliescu va fi obligat să alcătuiască un guvern de "stânga", adică cea mai retrogradă formă de organizare politică şi singura din Răsăritul Europei. Plus incapacitatea de a rezolva problemele dificile ale ţării. Toate acestea vor genera lupta naţională, pe viaţă şi pe moarte, pentru eliberarea ţării.

George BĂLAŞU

CLIENTELA ELECTORALĂ A D-LUI ILIESCU

Demostene ANDRONESCU

"Alegerile n'au fost atât câştigate de Iliescu, cât pierdute de Opoziţie" - este punctul de vedere al Domnului Andrei Pleşu, publicat în revista "22", imediat după al doilea tur de scrutin al alegerilor prezidenţiale din 11 Octombrie. Are şi nu are dreptate. Este însă un punct de vedere şi observaţiile sale pertinente precum şi reproşurile pe care el le face Opoziţiei trebue luate în consideraţie atunci când se încearcă să se explice cauzele noului insucces electoral al forţelor democratice din România. Această abordare unilaterală nu este însă suficientă deoarece cauzele acestui insucces nu pot fi explicate numai prin evocarea slăbiciunilor şi greşelilor opoziţiei. Ele au rădăcini mult mai adânci care trebue căutate în starea de spirit a societăţii româneşti post-decembriste.

S'a spus adesea, şi pe bună dreptate, că societatea românească este o societate bolnavă şi dacă aceasta este realitatea, atunci trebue să se ţină seama că un organism social în care boala s'a cuibărit şi sălăşluit atât amar de timp cronicizându-se, nu poate fi vindecat peste noapte, mai ales în condiţiile în care agenţii patogeni care l-au îmbolnăvit sunt încă virulenţi şi activează în continuare aproape nestingheriţi, iar rolul de tămăduitori şi l-au asumat tocmai aceia care cu bună ştiinţă au fost purtătorii microbului care l-au contaminat. Aici este de căutat tot tâlcul tuturor neizbânzilor noastre.

S'a spus despre revoluţia română din Decembrie ba că a fost furată, ba că a fost deturnată, ba că, pur şi simplu, nu a fost revoluţie. Eu aş spune altceva şi anume că nu a fost dusă până la capăt, că nu a fost terminată. Da, acesta este adevărul. Revoluţia română din Decembrie '89 nu a fost dusă până la capăt. Ea a fost lipsită de faza iacobină cu care se încheie şi se desăvârşeşte orice revoluţie socială. Cu alte cuvinte, nu a funcţionat ghilotina, în sensul că nu a fost sterilizată nici plaga organismului bolnav, nici instrumentarul cu care s'a încercat operaţia asupra acestui organism pentru ca agenţii patogeni să fie neutralizaţi.

Dacă după Decembrie '89 ar fi urmat, cum ar fi fost firesc, un Nürnberg românesc, dacă cei care au patronat cu sânge rece crima organizată şi s'au făcut vinovaţi de dezastrul ţării ar fi fost chemaţi să dea socoteală, societatea românească post-decembristă ar fi fost scutită de marile convulsiuni prin care a trecut şi cu totul alta ar fi fost evoluţia ei ulterioară. Cel puţin două ar fi fost consecinţele benefice ale unui asemenea act justiţiar.

In primul rând ar fi scos din circulaţie pe "marii pontifi ai ororii" cum i-a numit cineva pe cei care au organizat şi comis genocidul împotriva poporului român, ar fi condamnat la tăcere pe "marile lichele" care le-au ţinut hangul şi ar fi avertizat în acelaşi timp, pe cei cu apetit exacerbat pentru putere cu orice preţ, că nu totul le este permis.

In al doilea rând, şi acesta este, poate, mai important, un asemenea act justiţiar ar fi avut darul să desculpabilizeze acea parte, deloc neglijabilă, a societăţii române, şi care suferă de un nejustificat (până la un punct) complex de vinovăţie pentrucă, din motive omeneşte de înţeles, "au dat mâna cu dracul" şi au făcut compromisuri, unii (cei mai mulţi) pentru a supravieţui, iar alţii (destul de numeroşi şi aceştia) pentru a se căpătui. Aceşti suferinzi de complexul vinovăţiei, care, într'un fel sunt şi ei victime ale monstruosului sistem, temându-se de schimbare, formează principala masă electorală a forţelor conservatoare din România.

Dacă actul justiţiar de care am pomenit ar fi operat la timpul potrivit şi adevăraţii vinovaţi al căror număr este, în fond, infim (câteva sute sau cel mult o mie, două)ar fi fost chemaţi să dea seama de faptele lor, această masă de complexaţi ar fi fost eliberată de teamă şi opţiunile electorale ale multora dintre ei ar fi fost, cu siguranţă, altele.

Desigur, mai sunt şi alte categorii sociale care, din diferite motive au devenit clientela electorală a D-lui Iliescu. Dintre acestea amintesc în treacăt numai, de electoratul din mediul rural. Dar despre metodele prin care acesta a fost atras de partea lui, cu altă ocazie.

PERFORMANŢELE PARTIDELOR ÎN LOCALITĂŢILE URBANE ŞI RURALE

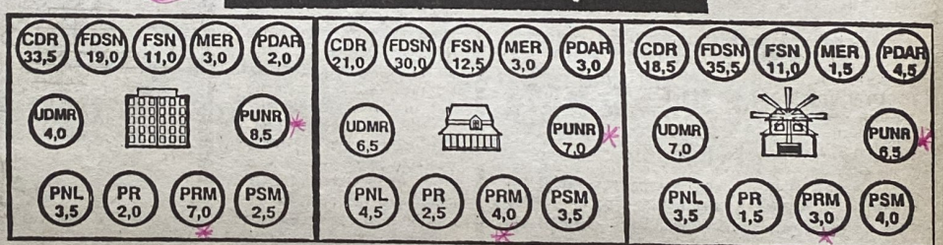

Pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului cu cel puţin 4 săptămâni înainte.

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe toţi corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 10 a lunii precedente publicării. Redacţia ziarului nu asigură publicarea articolelor nesosite la redacţie până la această dată.

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că **Redacţia acestui ziar** nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum, urmează:

Din Canada şi U.S.A., se pot face *"Cec Poştal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.

Din Europa şi alte continente, prin *"Mandat Poştal" sau "Cec Internaţional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

- Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.
- Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.
- Reproducerea articolelor este interzisă fără menţionarea sursei.

DEZASTRUL ROMÂNIEI CONTINUĂ

George BĂLTEAN

Criza României continuă şi se adânceşte. Poporul român a intrat în 1944-45 pe mâinile Ruşilor şi ale agenţilor comunişti, iar din aceste mâini, nu este în stare să iasă. Robii se tem de libertate şi de bunul trai. România continuă să fie singura ţară comunistă din Europa. Tragedia naţiunii române se prelungeşte şi jalnică va fi existenţa sa în următorii ani, datorită rezultatului alegerilor din 27 Septembrie '92, indiferent cine este şi cine nu este vinovat.

Foamea, bolile şi frigul, condiţiile de locuit, îmbrăcămintea, lipsa de apă, de curent electric, batjocura, şomajul, condiţiile de muncă, ce se vor înrăutăţi, vor dezvolta disperarea şi degenerarea poporului român.

Producţia industrială scade vertiginos în continuare. Ea a ajuns la circa jumătate din cea realizată în anul disperării, 1989. La fel produsul social total şi exportul. Tara nu are bani de nici un fel şi cu atât mai puţin pentru investiţii. La sfârşitul anului curent, suma investiţiilor realizate în trei ani de domnie Iliescu, va fi de circa 400 milioane dolari, adică, atât cât este necesar doar pentru două fâbricuţe de sat. Agricultura nu funcţionează, în comerţ sunt active doar tarabele, iar preţurile cresc exasperant, adică cu 250 la sută faţă de anul 1991, ceea ce înseamnă de circa 10 ori faţă de 1989, ţinând cont de creşterile din 1990 şi 1991.

La sfârşitul anului 1989, ţara avea 1,5 miliarde de dolari în vistierie, iar la sfârşitul anului 1992 va avea o datorie externă de 6,54 miliarde de dolari, adică aproape două treimi din datoria lui Ceauşescu, pentru restituirea căreia era cât pe-aci să fie lichidată întreaga ţară.Cum s'a ajuns la această datorie de 6,54 miliarde de dolari? La 30 Iunie a.c., datoria externă era de 3,24 miliarde. In semestrul doi s'au contractat încă 2,4 miliarde credite, iar acum se vor mai primi circa 900 milioane. Conform informaţiilor noastre, o parte din aceşti bani se rătăceşte în conturile private (privatizarea de dolari funcţionează perfect) din Occident, iar restul de bani sunt utilizaţi neproductiv. Cum va restitui ţara aceşti bani?

Banul românesc, leul, este o hârtie fără valoare. Normal, nici că se mai poate vorbi de convertibilitatea banilor româneşti. Iliescu, prin aberaţiile declaraţiilor şi comparaţiilor sale, produce o ilaritate în arena internaţională, perpetuând izolarea României. Preşedintele care justifică sărăcia ţării sale motivând că şi în alte state în lume este sărăcie, şi nu are nimic de oferit concret, este un om apolitic. Să-i amintim lui Iliescu că România a fost înainte de comunism, una din cele mai bogate ţări agricole din lume, situându-se pe locul 4-5 în producţia de cereale, cu cele mai scăzute preţuri pe bogata piaţă internă, iar salariaţii români, muncitori şi funcţionari, au trăit la nivelul celor din Occident. De ce nu compară el situaţia din România comunistă, inclusiv şi mai ales, din timpul preşedinţiei sale, cu situaţia din ţările europene? Noi îi oferim, mai jos, un model.

Salariul muncitorilor din România a fost în 1989 de circa 110 mărci, lunar. El a scăzut la 70 mărci în 1992. In acelaşi timp salariul muncitorilor din fosta RDG a evoluat astfel: 1989 - 1.173 mărci, 1990 - 1.382, 1991 - 1.700, 1992 - 2.345, iar pentru 1993 se prevede creşterea la 2.721 mărci.

Somajul în România era de 754.000 în Iulie şi se prevede a fi de 1,2 milioane de oameni în Decembrie.

Productivitatea muncii în România este la pământ. Ea a scăzut dela 42%, cât a fost în 1989, la 27% faţă de media productivităţii muncii din Comunitatea Europeană.

Cu siguranţă vine o iarnă cumplită şi un dezastru şi mai mare, din care nu se poate ieşi decât prin mişcări sociale şi continuarea revoluţiei. Singura salvare!

FATALISM BLESTEMAT

Urmare din pag.1

seamă, ca o consecinţă a faptului că "mintea Românului de pe urmă" nu şi-a făcut încă loc, pentrucă ea nu pare a fi coaptă încă. Cel puţin asta arată rezultatul alegerilor.

Si aşa, "piciorul de plai" e destinat să rămână mai departe cu un destin blestemat. Fapt ce înseamnă o altă aşteptare, o altă bătălie de regăsire a identităţii.

Când în timpul alegerilor locale din Februarie, oamenii păreau hotărâţi să-şi ia soarta în mână, nomenclatura s'a înspăimântat. Ca să se salveze, ea a aruncat alegerile generale în toamnă. O aruncare meschină care i-a pus pe oameni în derută şi i-a scos din ritm. Adică s'a întâmplat tocmai ceea ce a urmărit Dl. Iliescu, având la îndemână toţi factorii strategiei politice care trebue să ţină opoziţia cât mai departe de preluarea puterii.

Adeseori se pune întrebarea, dacă a căzut sau nu comunismul. Referindu-se la această întrebare, recentele alegeri din ţară au dat un singur răspuns: comunismul a căzut drept în picioare!

Pe lângă multe altele, un asemenea succes al mafiei colonizării ideologice este mai mult decât o insultă sfruntată, adusă pătimirii româneşti din epoca comunistă.

Atâta timp cât fatalismul blestemat rămâne în picioare, în România nu poate începe ceva în ce să poţi crede. Normalitatea cere o ruptură cu trecutul, cu structurile reale şi camuflate ale statului şi politicii comuniste. O ruptură care să elibereze pe cetăţean din coşmarul dezolării, fricii, urii şi al tensiunii. Aici este inclusă şi înfruntarea ameninţătoare: "Noi ştim cu cine a votat fiecare. Vedem noi!"

Incerci să crezi în cele bune din retorica auzită, dar cum ai putea crede că ce a fost nu se repetă, când Dl. Iliescu pune la baza exercitării puterii lui prezidenţiale experienţa vechilor militanţi p.c.r. Cum să nu fii în criză de încredere când vezi alegeri formal libere, dar cu rezultate babilonice?!

Până când nu se întâmplă o rupere între popor şi otrăvitorii sufletului lui, poporul e ciuntit şi desfigurat de mizeria unei vieţi care emană dela Putere, pe linia unei imoralităţi devastatoare.

Toate acestea ţin ţara într'un prizonierat psihic, într'un abis de idealuri ferecate. Este nespus de trist că s'a ajuns ca un asemenea tragism să nu fie luat în seamă de majoritatea electoratului.

Ne-a plăcut să ne amăgim, crezând mai mult sau mai puţin în sfârşitul unui sistem politic comunist aflat în agonie. Când colo, în loc să moară, el ţine să vieţuiască cu vitalitate, în forme noi şi opune rezistenţă în lupta pentru schimbare politică.

Victoria FDSN-ului iliescian, în proaspetele alegeri, înseamnă că neocomunismul îşi păstrează poziţiile politice şi economice; că ţara continuă să aibă parte de fatalismul blestemat; că, în faţa lumii, România apare ca ţara care nu se poate desprinde de comunism.

Rezultatul alegerilor a temperat un optimism legat de moment. Dar un lucru trebue să rămână clar: cu tot acest nefericit rezultat, în ceea ce priveşte "omul român" n'avem voie să fim pesimişti! Cel mult putem fi dezamăgiţi că procesul de renaştere al conştiinţei naţionale, decimată de comunism, lucrează cam încet. Dar, totuşi, lucrează. Suntem în faţa unei evidenţe pozitive: succesul electoral din 1990 al roşilor a fost redus în 1992 la jumătate. Nu se poate tăgădui că un asemenea lucru reprezintă totuşi un succes.

S'a pierdut o bătălie, dar lupta merge mai departe. Căci a renunţa la luptă printr'o retragere în dezamăgire înseamnă a abandona destinele ţării în mâinile partidei comuniste. Un lucru pe care n'avem voie să-l facem.

Eugen BÂRSAN

BIRUINŢĂ PRIN RUGĂCIUNI, DRAGOSTE ŞI ÎNGĂDUINŢĂ

Episcopul Laszlo Tokes a declarat în 2 Septembrie greva foamei pe timp nedeterminat, susţinând că "Revoluţia a fost furată..... Puterea se mândreşte cu revoluţia, dar omite să facă dreptate... noul regim dă liberă trecere ucigaşilor...iar înfăptuitorii nu au fost identificaţi nici până azi...etc."

Episcopul s'a adresat familiilor victimelor revoluţiei, tuturor confesiunilor frăţeşti, opiniei publice interne şi internaţionale, subliniind că sângele martirilor din Timişoara, Bucureşti, Târgu Mureş, Sibiu etc., strigă la cer.

Veşnic original, Dl. Iliescu, l-a invitat pe Dl. Tokes la un dialog prin Radio Bucureşti, dar l-a acuzat, prin radio BBC din Londra, că-i un "diversionist politic". Invitaţia a fost refuzată pe motivul: "Cum poate ca dialogul să fie corect, când partenerul îşi califică invitatul "diversionist politic"?

Reacţia publicului a fost în spiritul conciliant al Timişoarei şi al înţelegerii interconfesionale. I.P.S. Mitropolitul Nicolae a fost primul ce i-a adus mesajul de solidaritate al Bisericii Ortodoxe şi a iniţiat organizarea unei slujbe ecumenice unde vor participa toate înaltele feţe bisericeşti indiferent de religie şi origine etnică. Un vis de unire realizat!

Rugăciunea comună a avut loc în seara zilei de 7 Septembrie în perimetrul bisericii ce-a scăpărat scânteia revoluţiei!

Au fost prezenţi clerici ai bisericilor ortodoxe, catolice, greco-catolice, reformate, baptiste şi evreieşti:

"Aşa cum în Decembrie '89, indiferent de convingerile religioase, ne-am simţit tot una, şi în momentul de faţă ne simţim aparţinători ai aceleiaşi familii...De ce a trebuit să moară atâţia oameni?"(I.P.S. Mitropolitul Corneanu).

Cu permisiunea celor prezenţi, vicarul greco-catolic, părintele Nicolae Teodorescu a citit numele celor peste 100 de inşi ucişi în timpul revoluţiei: "Să ne rugăm împreună în faţa lui Dumnezeu pentru eliberarea acestui popor".

"Particip pentru prima oară la o slujbă religioasă în Biserica din faţa căreia a început înălţarea poporului român... Altarul aceluia care riscându-şi viaţa a început lupta împotriva răului... Nu de martiri este nevoie acum (referindu-se la greva foamei, N.R.) ci de rugăciune, credinţă şi de pedepsire a vinovaţilor" (Prim rabinul Timişoarei, Dl. Ernest Neumann).

In încheiere, Episcopul Tokes a subliniat: e nevoie de "conciliere, de purificare morală şi de credinţă în Dumnezeu."

Timişoara ne-a dat acum a doua revoluţie!

O revoluţie morală ce se înalţă ca vârf de Ceahlău într'o lume unde oamenii se ucid în numele lui Dumnezeu sau al etnicităţii.

Ni s'a furat prima revoluţie câştigată prin sânge, să păzim să nu ni se fure acum şi Revoluţia morală, de cei care vor căuta să abuzeze de îngăduinţa celuilalt cu scopul de a distruge armonia închegată în cea de-a doua revoluţie.

Statele Unite - unde întâlneşti aproape toate rasele şi religiile, şi unde cetăţeanul se roagă lui Dumnezeu aşa cum îl simte în inima lui - se conduce după un principiu foarte simplu:

"Live and let live". Trăieşte şi lasă să trăiască.

Stroe MOLDOVANU

(Notă: după 10 zile Episcopul Tokes a renunţat la greva foamei).

VOTAŢI

PE PROF. LIVIUS FIŞTEAG

CANDIDATUL REPUBLICAN DE ORIGINE ROMÂNĂ ÎN FUNCŢIA DE

GUVERNATOR

AL STATULUI NEW HAMPSHIRE - USA.

LA REVEDERE CLAUZĂ!

George DRAGU

Congresul American a respins (30 Septembrie a.c.) cererea Preşedintelui Bush de a acorda României Clauza de Naţiune Favorizată.

88 de deputaţi au votat DA, dar restul de 288 au spus NU.

Ei au spus NU gândindu-se la Dl. Iliescu: liderul care a asmuţit minerii contra celor care au înfăptuit revoluţia.

Ei au spus NU gândindu-se la Berevoieşti şi activitatea Securităţii care continuă să spioneze şi să terorizeze cetăţenii.

Ei au spus NU pentrucă nu s'au înapoiat adevăraţilor proprietari averile luate cu forţa....

Cum ar fi putut spune DA şi oferi D-lui Iliescu suport material când Dl. Iliescu sabotează orice încercare de a colecta averile ţării depuse în băncile din străinătate de vechii săi tovarăşi?

Cum ar fi putut spune DA când Dl. Iliescu s'a dat jos din maşină şi s'a repezit să gâtuie pe un ziarist ce-şi exprima dreptul de a fi anticomunist? (Incidentul dela Constanţa, N.R.)

Si cum ar fi putut spune DA când la baza democraţiei stă informarea corectă a publicului, iar radioul şi televiziunea sunt sub călcâiul guvernului care-şi continuă opera de dezinformare?

Ideea că aprobarea clauzei ajută poporul, e o anecdotă răsuflată de pe timpul "Fiului Iubit"; el, cu cât primea mai mult ajutor, cu atât sărăcea mai mult ţara şi se umflau conturile personale în băncile din străinătate.

Deosebirea dintre cei doi tovi -trecuţi pe la Moscova- este că, Dl. Iliescu, când vorbeşte, surâde, iar Ceauşescu dădea din mâini. Regretăm că România e printre puţinele ţări din Răsăritul Europei care nu se bucură de Clauza Naţiunii Favorizate, dar de vină nu's parlamentarii din Washington, ci liderii din Bucureşti.

Ei au furat revoluţia şi acum încearcă să înşele lumea cu o nouă dictatură sub paravanul "Democraţiei originale".

Protestele Românilor de pretutindeni trebuesc adresate astfel:

Onor Preşedintelui României, Ion Iliescu.

Palatul Cotrocenilor, Bucureşti.

Acolo e buba! Acolo trebue spart buboiul!

SĂ NU ASCUNDEM TALANTUL ÎN PĂMÂNT!

Valeriu C. NEȘTIAN

Auzind de permanențele Neamului și de imperativele timpului, chiar unii dintre cei cu caziere "strălucite", ca pușcăriași pe termen lung, vin a ne încredința, cu vinovată resemnare, că, astăzi, rezultatul unui moment de înălțare patriotică ar fi mai degrabă negativ! Lumea românească - zice-se - s'a bișnițarizat, într'o considerabilă parte. Deși convinsă de gesturile arbitrare și falimentare ale Puterii înghebate la București, ea nu e dispusă să acționeze în virtutea unui ideal superior și împotriva insidioasei opere de reimplantare a comunismului ateu întreprinsă de nomenclaturiști și securiști. In genere, ea respinge ideea unei riposte corespunzătoare, bineînțeles în limitele unei perfecte legalități, chit că "roșii" se implică în acte ilegale și violente. O socotește drept reacție necugetată. Experiență ineficace. Jertfă inutilă. Ori, fatalistic, împotrivire la "voința lui Dumnezeu..."

Cu toată opunerea față de climatul politic pervers și de starea socio-economică dezastruoasă din țară, oameni "cuminți" (sau cuminți!) - unii foarte onorabili și de nădejde, teoretic măcar - simt că nu-i mai apasă pe umeri vreo răspundere precisă față de viitorul Națiunii noastre, ca și cum ar fi dezlegați "din oficiu" de-aici înainte. Au luptat eventual cândva, și-au adus obolul la o anume libertate a României, probabil mai cred încă într'o fărâmă de ideal. Incolo? Alții să intre în acțiune. Bunăoară, nevârstnicii. Ori acei care n'au suferit (și, deci, nu-s "vizați de organe"). Sau cei fără greutăți... Noi, își spun aceștia, noi de-acum să ne vedem de sănătatea trupului și de un anumit confort sufletesc: nu are rost să ne mai "băgăm". Vremea e să recitim trecutul; să medităm; să mai și căscăm gura la spectacolul vieții, criticând "in abstracto", în dreapta și (mai cu sfială) în stânga. Nu merită - se conchide aforistic - să irosim forțe și capacități. De-i iei mai din scurt, îți dau replici imbatabile: "Iaca cine s'a apucat!..." "Chiar acuma ți-ai găsit?"

Premisa dela care se pleacă nu e de aruncat la coș: avem regimul ce ni se cuvine, pe măsura deprinderilor politice și a moravurilor "majoritare" prezente. Această ocărâmuire neocomunistă este așa cum este, pentrucă înșiși oamenii care o acceptă/tolerează sunt așa cum sunt. Ignoranții, egoiștii, veleitarii și "descurcăreții", ușor manipulabili, preferă pe cei care le seamănă ori pe cei ce știu să promită muntele cu sarea și să înșele cu imperturbabil cinism.

Asta să fie oare rezolvarea corectă a ecuației "slobozeniei" noastre? Nicidecum! Căci această stare de lucruri lamentabilă nu poate fi lăsată să se perpetueze printr'un proces succesiv de agravare, ce amenință însăși ființa națională și creștină a poporului român. Atunci, în ce termeni funcționali se află adevărata soluție de maximă urgență și eficacitate? In ordine practică, un element rupt de realitate. Esențialul: modificând mentalitatea și obișnuințele politice ale maselor, făcându-le să discearnă binele de rău și adevărul de minciună. Iar această mutație radicală nu poate interveni decât dacă, înainte de toate, viața spirituală a fiecărui individ este benefic schimbată. Numai așa se pot deschide perspective în vederea înfruntării junglei politicianiste dela noi.

Noul activism s'ar traduce astfel, prin aceea de a fi prezenți peste tot, fiecare după harul și darul său înzecit (însutit). Pentru a preveni realizarea planurilor oculte de recomunizare a țării. Pentru a trezi pe toți la realitate. Pentru a potoli, canaliza și controla, cu înțelepciune, spiritul justițiar din sufletele românești umilite, către un unic țel: a împiedica monopolizarea Puterii și confiscarea adevărului din partea elementelor pseudodemocratice, socialiste - comuniste, gauchiste. Acestea nu sunt jocuri de cuvinte, ci OBLIGATII DE ONOARE!

E datoria de conștiință față de un popor lipsit de ghid. Abandonat și trădat, ieri, azi (mâine?!) de tot soiul de intruși și parveniți politici. Dacă nu-l strângem în jurul nostru, dacă nu suntem în mijlocul lui, ca să nu se simtă singur, părăsit, cine să o facă? Criptocomuniștii pesemiști, feseniști, sau dela "România mare" și "Europa"? Liberalii câmpeneni, ce-au trecut de partea "invincibilei armate"? Independenții dependenți de stăpânire, opozanții zaharisiți și molatici ori sindicaliștii ahtiați după revendicări (economico-financiare) strict persoanle și de grup? Existența unei structuri combatante anticomuniste fără o activitate afectivă este o aberație. Nu se aderă la o formațiune politică doar pentru a ochi calul câștigător la cursele electorale, lăsând istoria să treacă pe deasupra; ci spre a lua, nemijlocit, o parte activă la efortul de transformare a oamenilor, de înnobilare a caracterelor, de moralizare (în accepția optimă a substantivului) urgentă a societății.

Evident, acest lucru nu rezultă doar din lectura (comentată, critică) a unor publicații partizane ori independente: nici din audierea de conferințe, din participarea la ședințe (discuții) politice în care spiritul negativist și de contrazicere "face tonul" sau din mitinguri în care mulțimi eterogene - fără ideal, fără etică, fără scrupule - provoacă asurzitoare gălăgie protestatară în jurul unor pretenții cu bătaie scurtă.

Starea actuală a societății românești amenințate dinafară de forțe oculte ale marii finanțe internaționale și subminată din interior de intrigile unor mișcări pseudo-populare, nu permite jumătățile de măsură. Compromisurile, capitulările, aproximațiile - inclusiv cele din Parlament - nu fac decât să agraveze situația anarhică din țară. Atmosferă de indecizie și de vădită dezordine întreținută de guvernământ facilitează înmulțirea lașităților și a trădărilor. Cel mai ilustrativ exemplu de dezbinare, de discordie îl formează tabloul mereu lărgit al luptelor fracționiste fără de principii din sânul P.N.L., F.S.N., P.S.D., al ecologiștilor și monarhiștilor. Omul comun se pierde, se lasă antrenat de acest primejdios curent. Orizontul lui nu e populat decât de imagini de coșmar, înaintea cărora el se simte dezarmat. Mai mult: el a pierdut deprinderea de a-și forja destinul: sloganul și afișul de propagandă i se par suficiente; și memorizându-le, el are impresia că știe cât un veritabil conducător politic. Acest fapt îl amețește. Când află eroarea, e prea târziu.

Biruința de mâine cere dragoste, sacrificiu, voință de a învinge. Iar pentru a fi luminoasă și sigură, ne mai solicită ceva foarte important, să nu ascundem cu teamă și nevrednicie talantul în pământ!

SUNT OBOSIT

Sunt obosit și aș vrea să plec
Departe... peste întinsul mărilor
La capătul tuturor așteptărilor
Acolo... pe tărâmul cu gazon verde și gras.
Aș dori să mă las,
Intins, cu ochii spre cer
Așteptând coborârea din el
A neuitatei copilării, a lumii de ieri.

Sunt obosit și aș vrea să plec
Spre luminișul văzut odată
Lăsat în urmă cu anii duși,
Căutat pe toate cărările
Așteptat în toate așteptările
Visat în toate nopțile
Plâns în toate diminețile.

Sunt obosit și aș vrea să plec
Spre tine amintire
Să te găsesc ca la început
Să-mi pară rău că te-am pierdut
Să-ți jur că n'am s'o iau iarăși
Dela început.

Constantin MACRI

DEZNĂDEJDEA NAȚIONALĂ

Urmare din pag. 1

Ungurilor și Rușilor, obsedanții noștri vecini, care - chiar dacă din motive diferite - privesc cu bucurie tot mai evidenta noastră cufundare în prăpastie. Si de aici se vede demagogia așa-zisului "naționalism" practicat de forțele stângiste conservatoare (P.U.N.R., P.S.M., P.R.M. - noua "Partidă Națională", având-l în cap pe sacerdotul roșu, poetastrul Adrian Păunescu - dar și F.D.S.N.).

Oare ce naționalism poate fi acela care, invocând într'una interesele naționale, nu face altceva decât să le deservească în chip monstruos? Ce dragoste de neam poate fi aceea care tinde să facă din poporul român o excepție rușinoasă pe plan european? Oare Ceaușescu nu făcuse același lucru?!

Iată din ce cauză cel puțin o treime din populația României (cea mai pregătită, cea mai capabilă de mobilitate) este păscută azi de spectrul deznădejdii. Abia acum a devenit limpede că necesara primenire de adâncime a țării a esuat, că o nouă șansă istorică a fost lamentabil pierdută. De-acum totul rămâne de luat dela capăt...

Ceasul e greu, dar n'ar trebui să ne reducem la el. Cufundarea în deznădejde (și mai ales permanentizarea ei) ne-ar reteza orice perspectivă de asanare viitoare. Ea ar echivala cu un act de sinucidere națională. Trebue găsite resurse noi, cu care să luăm totul dela început, învățând ceea ce este de învățat din experiența acestei ratări istorice și încredințându-ne milei și puterii lui Dumnezeu. Depășirea deznădejdii naționale va trebui să fie un exercițiu moral și spiritual pentru potențialii salvatori de mâine ai României. Am pierdut în afară, dar nu trebue să pierdem și lăuntric în încleștarea noastră cu Istoria. Ceea ce am risipit prin politicianism s'ar cuveni să recuperăm prin creștinism. Numai aceasta mai poate fi baza - dreaptă, firește! - pe care să ajungem a ne reîntrupa din propria cenușă. "Indrăzniți! - spune Hristos. Eu am biruit lumea".

MARILE DISCREPANTE

Rezultatul alegerilor din 27 Septembrie și 11 Octombrie ne-au arătat limpede, dacă ne mai îndoiam cumva, că lumea românească de azi este o tragică sumă de discrepanțe, ce vor trebui bine conștientizate și analizate, dacă vrem să ajungem a le depăși cândva. Opoziția noastră (fie ea politică sau spirituală) va trebui să pornească de acum înainte dela cunoașterea cât mai exactă a realităților, iar nu dela o nouă inflație de teorii și de bune intenții. Este nevoie să diagnosticăm fără greș (și fără ascunderi după deget) răul de care suferim, pentru a-i putea aplica un tratament corespunzător (ce s'ar putea să fie mai mult unul de natură educațională decât pur politică).

Se constată mai întâi discrepanța între România de dincolo și România de dincoace de munți (cu atât mai primejdioasă cu cât implică statutul viitor al Transilvaniei). Succesul mare mare al Opoziției anticomuniste în Ardeal și'n Banat nu se explică doar prin "elementul unguresc" (ce-și urmărește - nota bene - sub călăuza U.D.M.R. în primul rând interesele proprii, de natură etnico-politică), ci și printr'un mai mare grad de civilizație al Românilor de acolo (adică o mai clară conștiință civică și politică, o mai întinsă și corectă informare, o mai mare mobilitate reformistă). Oricum, este o rușine națională că bruma noastră de opoziție anticomunistă se vede nevoită să se sprijine atât de substanțial pe elemente neromânești.

In al doilea rând se constată o adâncă discrepanță între mediul urban și mediul rural. Populația orășenească, mult mai informată, se arată nemăsurat mai prielnică schimbărilor și mai ostilă supraviețuirilor nomenclaturistice. Ea tinde, de aceea, să recepteze populația rurală ca pe un fel de balast național. Asistăm la o nouă compromitere a termenului de "țăran" (dacă în trecut țăranii erau "talpa țării" și rezervorul de primenire a forțelor naționale, ei tind să devină astăzi, prin incultură și corupție, factori de paralizie ai organismului social.)

In al treilea rând vine discrepanța între tineri și bătrâni. E mai mult decât evident că tinerii (cu osebire liceenii și studenții) nu-i agreează pe Iliescu și acoliții săi, dovedind o atitudine ferm și consecvent anticomunistă, în vreme ce "bătrânii" (adică majoritatea celor trecuți de 45-50 de ani) au o atitudine de inhibiție și de lașitate nostalgică, grefată pe prejudecăți și pe visceralitate primitivă (rezultate tipice ale îndelungatei băi de comunism pe care au făcut-o). Acest conflict între generații amenință să atingă forme tragice, adevărații păgubiți rămânând tinerii, al căror viitor este astfel compromis de propriii lor părinți, victime nevindecate - oare și nevindecabile? - ale unei istorii de coșmar).

Nu trebue scăpată din vedere, în al patrulea rând, nici discrepanța dintre diferitele categorii sociale (tot o moștenire din iadul comunist, intenționat radicalizată de către Puterea "emanată" în urmă cu trei ani, printr'o nouă și odioasă valorificare a vechiului dicton Divide et impera). Discrepanța între "muncitori" și "țărani", fără să fie eludată, nu are forme atât de grave. In schimb, discrepanța între intelectuali și neintelectuali este de-a dreptul îngrijorătoare (n'am ieșit încă de sub rușinea națională a acelui: "Noi muncim, noi nu gândim"). E de fapt înfruntarea surdă dintre instrucție și ignoranță, dintre educație și barbarie, dintre idealuri și scopuri, dintre spirit și burtă. Oricât ar părea de paradoxal, principala vină revine totuși intelectualilor, care nu s'au priceput sau n'au avut tăria de a desfășura o campanie eficientă de armonizare socială, pe măsura pretențiilor lor de "elită" a societății. Dinspre ei rămâne să plece, peste orgolii și comodități, procesul dificil de normalizare viitoare. Nu prin infatuare sau dispreț, nu prin lamentații sau discursuri retorico-păsărești se poate remedia această criză acută (constituind și unul dintre principalele handicapuri politice ale inconsistenței noastre Opoziții)!

Poate că, la o analiză încă mai atentă, s'ar putea identifica și alte discrepanțe; majore rămân însă cele de mai sus. Ne-am mulțumit aici doar să le trecem în revistă. Meditația asupra lor rămâne un imperativ de perspectivă, dela care s'ar putea să atârne destinul nostru național, nu doar la judecata oamenilor, ci și la Judecata lui Dumnezeu.

Răzvan CODRESCU

STRATEGIA FRAUDEI

Adrian GRIGOROPOL

După război mulți viteji... După alegeri mulți analiști...Inainte sondajele... Este sondajul o știință? Da. Ca și chiromanția.

Ion Iliescu s'a reales. Singura sa mângâiere este că nu s'a mutat încă din palatul regal Cotroceni. Alt Ion, de data aceasta Rațiu, întrebat dacă este adevărat ce a scris o "anumită presă" că va fi numit prim-ministru, plin de megalo-încântare a răspuns: "Gazetarii au datoria să scrie și când n'au ce, inventează". Este presa prea liberală? Da. Pentrucă ziariștii n'au nici o ideologie, sunt niște oportuniști care curtează "Puterea" să fie acreditați la palatele Cotroceni, Elisabeta, Victoria și Parlament. Cei care nu reușesc devin o haită hămesită de lupi care devorează scufițele roșii politice ca alde Iliescu, Roman, Măgureanu, Bârlădeanu, C. Vadim Tudor, Adrian Păunescu, un calendar aproape fără sfârșit, lăsat fără testament de odiosul cuplu. Îi devorează la figurat. Toți sunt bine merci.

In toamna aceasta, Radu Câmpeanu suferă de icter politic neepidemic. Petre Roman de nostalgia Spaniei, Americii de Sud, iritat și de clinchetul castagnetelor ce se aud în Frontul Democratic al Salvării Naționale. Ce Salvare? Ce Națională? CeDemocrație...?Neocomunism în blană de oaie.

Toate ca toate, dar vorba bătrânească, economia e moartă în coteț.

Analistul, nu din pricină că ar asculta cu urechea lipită de ușă sau ar privi prin gaura cheii, este o persoană non grata, ci pentrucă aduce cu personajele din "Lecția de Anatomie" a lui Rembrandt, ori sub forma grotescă a unui slujbaș sadic dintr'o sală de disecție la o morgă.

Dar orice s'ar zice, folosește. Evident pentru viitor. Cine are urechi, să asculte! Cele două arme eficiente ale unei puteri nelegitime sunt frica și frauda. Nu teama de viitor care este o componentă a conservatorismului, ci aceea care a pătruns până în măduva oaselor când a fost experimentată de cei mai mulți, 50 de ani, ca și de cei care de curând au simțit și ei ce înseamnă lipsa de scrupule a celor îmbătați de putere.

Frauda este un produs de cu totul altă natură. Ceva intelectual care poate fi studiat și învățat dela vulpe până la speța umană și care în politică poate fi întâlnită fie de geniala subtilitate, fie de forma grosolană. Frauda presupune deci un proces de gândire care poate ajunge la combinații de adevărată strategie.

Cum a avut loc încă un scrutin legislativ și prezidențial, cu riscul reprosului lipsei de modestie, încerc o analiză. In ziua de astăzi e la modă eseul. Sub asemenea firmă se poate scrie orice, cum a spus Ion Rațiu, cu deosebirea că, subliniez, a fi analist recunoscut internațional.

Recunosc dela început că, de data aceasta, analiza este mult mai dificilă.

Dacă este vorba de fraudă, este numai cea a "puterii", fiindcă victima a fost electoratul, în care opoziția este subiect implicit. Obiect de discuție este regimul nostru semitotalitar, înșa-zisa tranziție către democrație și unde se pretinde că alegerile au fost libere și corecte. Performanța în alegeri a acestei "puteri" condiționează credibilitatea și accesul la binefacerile suportului intern și extern pentru ca țara să fie scoasă din toate impasurile sale. De aceea s'a și pus problema observatorilor imparțiali, interni și externi, la care "puterea" a consimțit, nu fără gânduri ascunse. Dar însăși prezența acestora a vădit suspiciuni alarmante nu numai din experiența trecutului, ci și prin natura elaborării procesului electoral în care au reieșit destule malversațiuni.

Deși alegerile s'au desfășurat garantate de un guvern dubios de tranziție, "puterea" a fost văzută în Ion Iliescu cu structurile sale politice, incluzând executivul Stolojan și forțele de Securitate pe care s'a sprijinit în mod eficace dela 22 Decembrie 1989 și de care avea să dispună din plin și cu această ocazie. Putem considera că alegerile s'au desfășurat sub un guvern Ion Iliescu.

Orice alegeri presupun o balanță între ce a fost și ce ar trebui să fie.

Ion Iliescu, necontestat nomenclaturist comunist. Ce l-a întîlnat să pozeze la Revoluție ca un marcant disident? A fost un erou al luptei împotriva comunismului? A lucrat subversiv să submineze dictatura? Nu. Acaparând puterea a dus o politică de ținere a populației într'o perpetuă frică, s'a îmbarcat într'o formă nouă de propagandă vicioasă, îmbinând idealul cu cinsimul ca să nu se întrevadă în dânsul un inamic al poporului.

Revoluțiile anticomuniste din Estul Europei au pus capăt carierei multor comuniști de frunte. Lui Ion Iliescu i se pusese mai de mult, dar aceasta nu însemna că, neconfruntând manifest dictatura și necolaborând în nici un fel cu disidența, era cazul ca întorcând la momentul oportun cămașa roșie de dos să apară ca omul cel mai potrivit pentru era postcomunistă în țara noastră. Substanța aceeași, imaginea alta. Adăugând că în trei ani a adus țara pe marginea prăpastiei, s'ar fi pariat că în aceste alegeri, numai printr'o "minune" guvernul Iliescu va supraviețui. Minunea a avut loc, dar n'a fost minune, ci strategia fraudei. N'a fost o strategie perfectă, dar suficientă ca să realizeze la limită supraviețuirea, asemenea referendumului Președintelui Mittérrand pentru aprobarea tratatului dela Maastricht, unde majoritatea a fost de 50 plus 1. Credibilitatea acestui tratat a fost pusă în mod general la îndoială. Așa și succesul Iliescu.

Firește suntem obligați să încercăm disecția tragediei. Problemele primejdioase care confruntau "puterea" apăruseră din 1991, soldate cu ruptura Iliescu-Roman, o cabală materializată în raidul secuminerilor lui Miron Cosma, care a pus capăt unei romanțe idilice având dedesubt un vulcan politic.

Din acel moment Ion Iliescu și-a inițiat strategia personală în adevărată criză de timp. In Decembrie, referendum pentru miruirea Constituției, tot atunci alegeri locale, în 6 luni urmau cele legislative și prezidențiale. Referendumul s'a bucurat de sub 50% prezență. O adevărată desconsiderare. Alegerile locale s'au amânat la 8 Februarie 1992. Opoziția prindea curaj în organizare, progresa în elementele programatice și dădea o lovitură K.O., tehnic reușind să câștige în cele mai mari orașe ale țării și spre stupefacție, FSN-ul se trezea ca un partid, de periferie, rurală. Consecința șocului a fost sfărâmarea, ca unul ce era clădit pe nisip. Prea neutrul Ion Iliescu s'a trezit numai cu garda pretoriană a ceea ce de fapt nici nu fusese vreodată un partid, ci un conglomerat de interese și interesați. Alarmă generală! Statul Major convocat. Generali distinși în bătăliile comice parlamentare. Garda moare, dar nu se predă. Nu era un Waterloo militar, ci unul politic unde se mai pot drege lucrurile. Pentru câștigarea timpului de reorganizare, amânări, amânări. Aripa stângă a Frontului rupt devine democrată cum se cuvenea, cu Iliescu, cea de dreapta, cu Roman, reacționară, totalitară, nedemocrată.

S'a trecut cu febrilitate la întocmirea planurilor de bătaie. Ingenioase, insiduoase, ascunzându-și urzeala sub paravane, dense, de camuflaj. Alegerile să fie libere, adică fără ciomăgeli, că nu se mai putea repeta Duminica orbului, căci s'a înmulțit opoziția, iar ochii acesteia și ai observatorilor internaționali s'au deschis mai bine. Din nenorocire, Ion Iliescu, deși un fel de bonapartist, nu este un Napoleon și generalii săi nu poartă în ranițe bastoane de mareșali, ci bastoane electrificante antiteroriste și chiar ghioage ciobănești. Niște aparatnici leali dar obtuzi, așa că strategia fraudei, cu tot camuflajul, a ieșit ca untdelemnul la suprafața apei. Au văzut atâția. Observatorii americani ai Institutului Național Democrat pentru Afaceri Externe, (NDI), omologul său republican (NRI), cei ai Comunității Europene, presa externă și internă, nu mai vorbim Opoziția. Sumarizăm:

A. - Deși în cea mai mare parte libere, atât legislativele, cât și prezidențialele, în prima rundă s'au desfășurat haotic.

B. - Foarte grav și spre consternare, un număr de 1.500.000 de buletine au apărut anulate, mai mult decât suspect în condițiile în care electoratul dobândise experiență în alte trei alegeri anterioare, mult mai complicate prin participarea la vot a circa 150 de partide, iar acum reduse cu o treime, deci un număr de semne electorale mai redus. Față de rata medie general constatată în orice alegeri și care se concretizează între 2 și 4%, de data aceasta sărea la 12-15%, așa că până și Comisia Electorală Centrală 's'a văzut constrânsă să dispună renumărarea buletinelor, dar mai mult decât probabil au funcționat cabluri subterane și în cea mai mare parte nu s'a executat, așa că lucrurile rămânând neelucidate, se impunea repetarea ca viciate, a alegerilor.

Există o ipoteză care deși stranie, dă de gândit. Să fi existat un curent în dezacord cu "puterea" și cu anumite formații din Opoziție, care ca act manifest a mers la vot și și-a anulat buletinele?

In orice caz s'a marcat o situație neîntâlnită vreodată de anulare a buletinelor. Ca la noi la nimeni!

C. - S'a consemnat alt număr de 1.500.000 de votanți flotanți, care în mod cu totul neobișnuit, mai ales într'o zi de repaus duminical și nu zi de muncă, au votat în altă parte decât la domiciliul permanent, fără motivație, fiind trecuți pe "liste speciale" întocmite ad - hoc și fără elemente certe de identificare, în așa fel ca să nu se știe cine au fost și dacă n'au mai votat la domiciliu sau și în alte părți, fiind manevrați cu autobuze, camioane sau mașini particulare. Această migrație de votanți s'a constatat mai ales în regiunile rurale, ceea ce potențează suspiciunea. Listele speciale în ziua alegerilor evită contestațiile.

D. - "Puterea" a încurajat vădit partide extremiste de ultranaționalism suspect ca Partidul România Mare și P.U.N.R. precum și Partidul Socialist al Muncii, un altoi al Partidului Comunist, ai căror membri nici nu-și disimulează apartenența în nomenclatură și în fostele organizații P.C.R. Aceștia și-au făcut intrarea în Parlament în prejudiciul unor partide mai mici, democrate și împotriva legii care interzice expres înființarea partidelor extremiste.

E. - Comisiile dela secțiile de votare au fost în multe locuri descompletate sub limita legală, și în mod uniform președinții au respins contestațiile făcute pe loc fără vreo motivare, au intrat mai mulți în cabinele de vot, s'a votat cu delegat de familie, în multe locuri s'au găsit mai multe buletine decât votanții înscriși în listele prezenței la vot și nu s'au respectat procedurile legale pentru validarea voturilor.

Vineri 3 Octombrie 1992, Convenția Democratică, ce însumează 18 partide și a obținut 20%, în condițiile acestor alegeri contestabile, a solicitat anularea și repetarea lor pentru neregularitățiile și fraudele menționate mai sus. Premierul Stolojan, înaintea depunerii mandatului său, a dispus ca toată arhiva acestor alegeri să fie conservată un an, în loc de șase luni, pentru a fi mai mult timp cercetată de toți cei interesați.

Cum corespondența de presă asupra acestor alegeri a apărut în presa internațională, ne rezumăm să consemnăm din cunoscutul ziar american "Philadelphia Inquirer", apărut imediat după alegeri: "Rezultatele au dat un Parlament oscilant și șovăielnic, cu perspectiva de noi alegeri legislative într'un an". Iar din raportul celor două instituții americane, NDI și NRI: "Este de importanță vitală ca într'o eventuală nouă democrație, voința poporului să fie corect reflectată prin votul exprimat."

Pentru a încheia, mă voi referi la conferința de presă a Președintelui reales Ion Iliescu, mai întâi de toate aducând un tribut de cinstire celor care în timpul comunismului au fost eroi, chiar martiri, dar nu pot să subscriu la cei care făcând parte din "Sistem" n'au lucrat contra acestuia dinăuntru, iar acum se află în fruntea procesului de revitalizare și reforme, ca musca dela arat, în fabula lui Grigore Alexandrescu.

Președintele Iliescu și-a ținut conferința de presă, prima după realegere, sub umbra unui zâmbet încruntat și i-a dat drumul unei filipici exact inversă decât în campania electorală. Deh! Atunci demagogie, acum răspundere. S'a terminat cu populismul, ne întoarcem la despotismul din ce în ce mai puțin înțelept și din ce în ce mai autoritar. Societății i se impune un nou experiment social-politic. Rolul conducerii a devenit mult mai important în administrație și economie. Mai puțină concurență și privatizare și mai multă statistică și control sever. Imediat măsuri excepționale în asanarea morală și în eradicarea încercărilor de destabilizare internă. Un guvern de uniune națională sau unul de tehnocrați. Aici să rămâi cu gura căscată. In țara împărțită în două, una a comuniștilor rămași și a celor dezorientați, formând o majoritate subțire și alta a oponenților de minoritate totuși puternică, aceasta din urmă să preia cu seninătate dezastrul celorlalți, care dacă nu va mai fi reparabil, fiindcă tot are să mai fie "hăis și cea", să împartă răspunderea. Bravo! Nu mai puțin guvernul de tehnocrați. Că președintele nu cunoaște democrația era clar, dar să nu-și cunoască cel mai drag instrument al conducerii sale, Constituția, nu e de așteptat.

Pentru ce s'au făcut alegerile dacă nu pentru ca voința poporului să aleagă nu numai pe președinte, ci și reprezentanții săi care să formeze un guvern din cei cărora le-a conferit capacitatea politică să legifereze, și prin puterea executivă-guvern să administreze statul și să-l scoată din starea de dezastru.

Continuare în pag. 6

DISPUTĂ POSTELECTORALĂ

- Zău, nene, că nu am făcut propagandă Convenției, asta e cheia mea de la casă !

Desen de ADRIAN ANDRONIC ("Evenimentul zilei")

ALEGERILE DIN ROMÂNIA

George AUGUSTIN

"Părinţi, ne-aţi vândut comunismului".
Alina Georgescu, 21 ani, 30 Septembrie 1992

Amărăciunea care s'a abătut asupra României ca şi starea depresivă a unei bune părţi din Exilul Românesc după alegerile din 27 Septembrie şi 11 Octombrie crt. îşi au în bună parte o explicaţie, în nerealizarea speranţelor legate de aceste alegeri. Cât de justificate erau aceste speranţe în planul realizărilor, era în funcţie de capacitatea de analiză sau de afecţiune pusă pe cântarul judecăţii. Ori, cei mai mulţi au dorit mai mult decât au analizat, aşa cum după 1944 -deşi toate faptele demonstrau că am fost vânduţi Rusilor-cei mai mulţi sperau în venirea Americanilor să ne elibereze.

Tartorul comunist Brucan, care lucrase asiduu şi fără întrerupere la bolşeviziarea Românilor, era în perfectă cunoştinţă de cauză, când cu cinismul său proverbial a vorbit despre Români, făcându-i "stupid people", pentrucă operase personal la exterminarea românismului din România. El a confirmat, ca nimeni altul, proorocirea făcută de Corneliu Z. Codreanu acum 56 de ani, că Rusii n'au plecat până nu ne-au bolşevizat, numai că "democraţii", apăruţi ca ciupercile după Decembrie 1989, nu vor să înţeleagă nici acum -cum n'au înţeles nici atunci- că faţă în faţă nu stau Guvernul şi Opoziţia, ci două lumi deosebite fundamental: Lumea Omeniei şi a credinţei în Dumnezeu şi Lumea atee, destructivă, anti-umană.

Ar fi fost normal, ca cel puţin după Decembrie 1989, puţinii supravieţuitori din eşalonul doi, - pentrucă eşalonul întâi a fost complet decimat în lagăre şi închisori - să gândească mai întâi la ţară şi mai puţin la partide (părţi din ţară) sau interese personale. N'a fost să fie aşa, pentrucă Revoluţia Tineretului i-a găsit nepregătiţi şi complet timoraţi, după anii de teroare comunistă. A venit în schimb la putere "schimbul doi comunist" pregătit din tip de Kremlin, cu ajutorul căruia a pus mâna pe putere.

Socul dela 20 Mai 1990 i-a trezit puţin la realitate şi o Uniune Naţională a Opoziţiei era pe punctul de a se realiza,dar oamenii lui Brucan stăteau la pândă şi când nu mai mergea cu bâta, au întrebuinţat corupţia, care de multe ori dă rezultate mai bune . Am asistat astfel la înmormântarea Partidului Liberal, al cărui ultim cioclu, după Tătărescu şi Petrică Bejan, este Radu Câmpeanu.

Scoasă cu forcepsul, Convenţia Democratică Română şi-a prezentat candidatul la alegeri, Domnul Emil Constantinescu fiind o bună alegere, dar cu o prezentare prea tardivă într'o ţară ca România, este greu de presupus un succes electoral. In plus, Legea 68, pentru alegerea Camerei Deputaţilor şi a Senatului şi Legea 69, pentru alegerea Preşedintelui României, ambele din 15 Iulie 1992, pe lângă faptul că erau de emanaţie neocomunistă, nu au putut fi cunoscute nici de toţi candidaţii.

In legătură cu aşa zisul Parlament ales la 20 Mai 1990, marea vină a Opoziţiei a fost aceea că a acceptat să intre în acest parlament.

Să revenim însă la actualele alegeri şi să aruncăm o privire sumară asupra buletinelor de vot şi să ne gândim nu la ţăranii simpli, ci chiar la oamenii cu pretenţii, ce ar fi putut şi cum, să discerană din aceste buletine de vot şi cât timp li se cerea pentru o cât mai grabnică citire a lor.

Pentru funcţia de Preşedinte al ţării erau şase candidaţi pe o singură pagină.

Pentru Senat era o broşură de 14 pagini, iar pentru Camera Deputaţilor era o altă broşură de 22 pagini şi nu este lipsit de interes să cunoaştem că pentru numărul de mandate de 328 deputaţi şi 143 senatori pe ţară, Circumscripţia electorală 41 a Bucureştiului avea dreptul la 29 mandate de deputaţi şi 13 mandate de senatori.

Din datele de mai jos reiese că la Circ. 41, au depus liste 61 de partide pentru 29 de mandate în Camera Deputaţilor, însumând 750 de candidaţi sau o medie de 26 de candidaţi pentru un loc, iar pentru cele 13 mandate din Senat au depus liste 52 de partide, însumând 334 de candidaţi sau o medie de 26 candidaţi pe un loc. Aceasta doar la o singură circumscripţie.

Iată dar cu ce amalgam politic a fost confruntat alegătorul român şi în ce hăţişuri l-au târât cei care au lucrat la Legea electorală, că până la urmă bietul alegător se întreba pe drept cuvânt "Eu cu cine votez"?

	PARTID	C.D.	SENAT
1.	Mişcarea Naţională "Scutul Patriei"	2	1
2.	Partidul Socialist Democratic Român	7	4
3.	P."Forumul Democraţiei şi Unităţii Naţ."	8	11
4.	P. Naţional Tărănesc C.D. Independent	1	1
5.	Uniunea Liberală Brătianu	12	12
6.	Partida Romilor	2	-
7.	P. Social Democrat C.T.Petrescu	8	3
8.	P. Liber Schimbist	10	-
9.	Alianţa pentru Demnitate Naţională	6	3
10.	P. Laburist Român	4	4
11.	P. Socialist al Muncii	37	15
12.	P. Liberal Monarhist	4	8
13.	P. Republican de Unitate a Românilor	18	8
14.	P. Republican Creştin	4	4
15.	P. Dreptei Naţionale	5	2
16.	P. Naţional Democrat Creştin	22	11
17.	P. Naţional Român	10	2
18.	Partidul Muncii	5	2
19.	Forumul Democrat al Germanilor	1	-
20.	Partidul Naţional Liberal	32	15
21.	P. Revoluţiei Creştin Democrat	2	1
22.	Uniunea Democrată a Tătarilor	1	-
23.	P. Naţional al Producătorilor Liberi	29	13
24.	P. Democrat al Muncii	9	2
25.	P. Liber Republican	5	3
26.	Convenţia Democrată Unită	11	5
27.	Partidul Democrat Independent	2	-
28.	P. Naţional Tărănesc	7	2
29.	Uniunea Elenă	2	-
30.	P. Social Democrat Tradiţional	29	13
31.	Uniunea Armenilor	11	-
32.	P. Viitorul Democrat al Patriei	1	1
33.	P. Umanist Român	18	7
34.	Uniunea Generală a Romilor	2	1
35.	Frontul Democrat al Salvării Naţionale	31	15
36.	Mişcarea pentru România	4	2
37.	Uniunea Democrată Maghiară	4	4
38.	P. Unităţii Social Democrate	29	13
39.	Convenţia Solidarităţii Sociale	27	9
40.	P. Unităţii Naţionale Române	9	5
41.	P. Social Democrat Independent	6	2
42.	P. Democrat Popular Realist Revoluţionar	2	2
43.	Noul Partid Liberal	16	7
44.	Uniunea Liberă Democrată a Romilor	2	1
45.	Uniunea Polonezilor	1	-
46.	P. Renaşterea şi Independenţa României	8	3
47.	P. Democrat Cooperatist	33	14
48.	Frontul Dem. Român din Timişoara	3	-
49.	Partidul "România Mare"	29	13
50.	Comunitatea Italiană	2	-
51.	Solidaritatea Naţional Democrată	9	6
52.	P. Anti-Totalitarist "Jos Nomenclatura"	99	4
53.	Comunitatea Ruşilor Lipoveni	4	-
54.	P. Cinstirea Eroilor Revoluţiei	29	6
55.	Convenţia Democratică din România	37	17
56.	Liga Naţională a Expropriaţilor	5	11
57.	Frontul Salvării Naţionale	32	13
58.	Partidul Republican	20	7
59.	Mişcarea Ecologică	29	13
60.	Partidul Român pentru Noua Societate	7	2
61.	P. "Eroilor ce şi-au dat Viaţa"	-	1
62.	Candidat Independent	-	1
	TOTAL	750	334

STRATEGIA FRAUDEI

Urmare din pag. 5 Deci nu un guvern dintre aceştia, unul pentru care n'a votat şi pe care-l vrea preşedintele, Parlamentul rămânând numai să aleagă care este mai tehnocrat decât altul. Deci care a mai fost rostul acestor alegeri legislative? Se putea continua cu Stolojan, completat cu ceva tehnocraţi, mai ales din partidul-Preşedinte Iliescu.

Preşedintele a descoperit în sfârşit că, în cei trei ani scurşi, guvernele au scăpat pârghiile de control asupra averii statului! Unde era Preşedintele Iliescu pe vremea aceea, nu tot la Cotroceni? Cum se poate fredona o melodie falsă, că de acum Statul, subliniat Statul, va trece la investiţii. Din care buget, ajuns ca un uger steril? Punem cutia de viteze a motorului redresării în locul acceleărării investiţiilor străine în poziţia mersului înapoi? De ce necesitatea unor alte măsuri penale, când legea actuală penală este destul de severă, dar incorect aplicată? De justiţie ca lumea este nevoie, nu de suita excepţionalelor, care ştim bine unde duc. La dezbaterea din 1988,între candidaţii pentru preşedinţia SUA, candidatul democrat, Dukakis, a fost întrebat: "Dacă Kitty (soţia acestuia) ar fi violată şi omorâtă, aţi susţine pedeapsa cu moartea?" Răspunsul a fost: "Asemenea probleme nu au de-a face cu rolul preşedintelui".

Desen de Nicolae Lenghel

Vrând să evite complicaţia negativă a prezenţei în Parlament a partidelor România Mare şi Partidul Socialist al Muncii, Preşedintele Iliescu caută o ieşire pe care nu vedem cum are s'o găsească.

Rămâne deci "Inainte tovarăşi cu secera şi ciocanul!"

Adrian GRIGOROPOL

15 Octombrie, 1992
Philadelphia, U.S.A.

GHIVECI POST-ELECTORAL

Potrivit unor surse bine informate din cadrul P.N.T.C.D., cu mai multe zile înaintea celui de-al doilea tur de scrutin pentru alegerile prezidenţiale, Dl. Ion Iliescu a avansat Convenţiei Democratice propunerea ca economistul Mircea Ciumara, deputat P.N.T.C.D. de Constanţa, să fie desemnat ca prim-ministru. Dl. Ciumara a refuzat propunerea.

*

Dl. Theodor Stolojan, care s'a bătut cu pumnii în piept, luni în şir, că doreşte alegeri corecte, găseşte acum că numai nebunii pot cere un control al numărătorii voturilor. Grosolan, Dl. prim-ministru îndrăzneşte să-i pună pe marii democraţi (de azi, dar şi de ieri) în rând cu Ceauşescu. In ziua celui de-al doilea tur de scrutin, după ce a votat, a declarat presei: "Drumul spre paranoic nu trece numai prin Ceauşescu, drumul spre paranoic trece şi prin "Hai să-i controlăm pe fiecare, să numărăm şi noi, să numere şi alţii..."

*

O declaraţie a D-lui Corneliu Coposu, preşedintele P.N.T.C.D., făcută agenţiei ROMPRES: "Sper că odată încheiată campania electorală, vom începe o epocă nouă, care ar fi de dorit să fie de reconciliere şi stabilizare. Din păcate, previziunile noastre, exprimate înainte de campania electorală, nu s'au adeverit, în sensul că, datorită unor idei - pe care eu le consider greşite - F.D.S.N. a ţinut cu orice preţ să se afirme ca o formaţiune majoritară în România. Acest fapt a produs un dezechilibru, deoarece fiind expresia unui electorat numeros, F.D.S.N.-ului îi va reveni şi sarcina de constituire a guvernului. In ipoteza în care ar fi câştigat Convenţia Democratică din România, ea ar fi procedat, desigur, la elaborarea noii puteri executive, cu şanse mari pentru deschidere democratică, pentru o adevărată privatizare şi încadrare autentică în economia de piaţă. Deocamdată, în situaţia actuală, din nefericire, văd blocate perspectivele unei colaborări intense cu investitorii străini. Noi sperăm, totuşi, că lucrurile se vor limpezi, deşi eu consider dificile posibilităţile de constituire a noului guvern. Cu toate acestea, n'ar fi de dorit organizarea unor alegeri anticipate, care ar însemna noi confruntări electorale, pe de o parte, iar pe de alta, mari cheltuieli. Eu cred însă că nu ne mai putem întoarce înapoi, şi chiar dacă integrarea noastră în opţiunile preconizate va întârzia, se merge înainte. Nu se mai poate concepe reînvierea comunismului şi nici o alunecare spre totalitarism cu faţa schimbată."

D'ALE COTÂRLEI PĂ(Ş)UNISTE

La Craiova, în faţa mai multor jurnalişti, literatoidul ceauşist Adrian Pă(ş)unescu a declarat: "Eu nu m'am înscris în noul partid comunist fiindcă nu am ieşit niciodată din partidul comunist." Cotârla susnumită a candidat la postul de senator pe listele Partidului Socialist al Muncii, partidul semi-senilului Ilie Verdeţ.

"Ceauşescu a fost un viteaz. Cei care l-au omorât în numele a 60.000 de victime sunt nişte ucigaşi ordinari."

Când unul din ziariştii prezenţi i-a replicat faptul că, printre cei acuzaţi de uciderea "stejarului din Scorniceşti", principalul acuzat este Ion Iliescu, "catindant" la funcţia supremă în stat susţinut de P.S.M. din care face parte şi A.P., "poetul" s'a enervat, abandonându-şi interlocutorii înjurând.

CAPUL NEULANDERULUI VREM!

Eventualitatea unei "lipituri" între Convenţia Democratică şi F.S.N. a readus în actualitate... ghilotinarea -ca om politic- a lui Petre Roman-Neulander.

Liderii Opoziţiei au fost "discret contactaţi", punându-li-se în vedere că "o alianţă cu Roman ar fi o eroare", documente compromiţătoare deţinute de S.R.I. urmând a-l scoate pe acesta definitiv din teatrul politic.

Cu toate că în ultimele luni "unsurosul" şef al S.R.I., domtovul Virgil Măgureanu, s'a distanţat de Cotroceni, cultivând chiar unele persoane importante ale Opoziţiei, "domnia-sa şi-a păstrat mai mulţi dinţi împotriva fiului cominternistului Valter Neulander-Roman.

ION ILIESCU ÎŞI FACE MĂGARUL SENATOR

In vechime, împăratul Săndăluţă (pe "râmleneşte" Caligula) şi-a făcut senator calul.

Ion Iliescu şi-a propus a-l face senator pe alcoolicul electrician Ion Marcu, boss-ul Frontului Demagogic al Svântării Naţionale - filiala Timiş, cel mai prima lacheu al său, un fel de Dan Iosif bănăţean, vestit pentru "cearşaful" său anticeauşist, purtat de-a lungul lui Decembrie 1989 şi pentru faptul că, în timpul unui interviu, a încercat să-l înjunghie cu o şurubelniţă pe un reporter dela cotidianul "Timişoara".

Dan Emilian ROŞCA

LISTA DEPUTAȚILOR

ALBA
1. Eugen CRISAN (P.U.N.R.)
2. Ion BERCIU (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
3. Ioan MAIER (F.D.S.N.)
4. Mircea Ioan POPA (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
5. Corneliu Dorin GAVALIUGOV (F.S.N.)
6. Nicolae Octavian DARAMUS (P.U.N.R.)

ARAD
7. Nicolae ALEXANDRESCU (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
8. Emil Livius Nicolae PUTIN (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
9. Teodor JURCA (F.D.S.N.)
10. Ion HUI (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
11. Aristide Nelu DRAGOMIR (F.S.N.)
12. Emil ROMAN (P.U.N.R.)
13. Gheorghe Tokay (U.D.M.R.)

ARGEȘ
14. Barbu PITIGOI (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
15. Sergiu G. RIZESCU (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
16. Vasile NITU (F.D.S.N.)
17. Adrian DUTA (F.D.S.N.)
18. Marin JUGRAVU (F.D.S.N.)
19. Iulian NISTOR (F.D.S.N.)
20. Doru Viorel URSU (F.S.N.)
21. Gheorghe ZGONDEA (F.D.S.N.)
22. Dan Cristian POPOVICI (P.R.M.)
23. Dumitru DRAGUT (P.S.M.)

BACĂU
24. Mihaiță POSTOLACHE (F.S.N.)
25. Ion CORNITA (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
26. Dumitru BRANEANU (F.D.S.N.)
27. Matei Agathon DAN (F.D.S.N.)
28. Nicolae ROSCA (F.D.S.N.)
29. Ovidiu Bibire GENARU (F.D.S.N.)
30. Constantin ENACHE (F.D.S.N.)
31. Cornel PROTOPOPESCU (C.D.R.-P.E.R.)
32. Vasile NISTOR (F.S.N.)
33. Marcel MOLDOVEANU (P.R.M.)
34. Corneliu BALAN (P.U.N.R.)

BIHOR
35. Ludovic RAKOCZI (U.D.M.R.)
36. Zsolt SZILAGYI (U.D.M.R.)
37. Florin SERAC (F.D.S.N.)
38. Gabriel TEPELEA (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
39. Vasile SUTA (P.U.N.R.)
40. Octavian BOT (C.D.R.-P.A.C.)
41. Florin BERCEA (F.S.N.
42. Crăciun M. FLORUTA (P.U.N.R.)
43. Ervin Zoltan SZEKELY (U.D.M.R.)

BISTRIȚA-NĂSĂUD
44. Dorel COC (C.D.R.-P.A.C.)
45. Ioan CATARIG (F.D.S.N.)
46. Vasile ENE (P.U.N.R.)
47. Ioan SONEA (P.U.N.R.)
48. Zoltan SZYLAGYI (U.D.M.R.)

BOTOȘANI
49. Mihai TEODORESCU (F.D.S.N.)
50. Toader CLOCOTICI (F.D.S.N.)
51. Octav PINTILIE (F.D.S.N.)
52. Tudor MANOLESCU (F.D.S.N.)
53. Alex. SIMIONOVICI (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
54. Viorica AFRASINEI (F.D.S.N.)
55. Alex. OTA (F.S.N.)

BRAȘOV
56. Vasile BRAN (F.S.N.)
57. Lazar MADARAS (U.D.M.R.)
58. Horia POP (P.U.N.R.)
59. Emil STOICA (F.D.S.N.)
60. Sorin V. LEPSA (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
61. Ioan GHISE (C.D.R.-P.A.C.)
62. Ioan Victor PICA (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
63. Petru TANASIE (F.D.S.N.)
64. Mircea MUSAT (P.R.M.)

BRĂILA
65. Liviu N.MARCU (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
66. Lascu ILIE (F.D.S.N.)
67. Petrică PETRE (F.D.S.N.)
68. Nicolae BATEANU (F.D.S.N.)
69. Alexandru SASSU (F.S.N.)
70. Smaranda IONESCU (P.R.M.)

BUZĂU
71. Florian ION-ANGELO (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
72. Dumitru PISLARU (F.D.S.N.)
73. Ovidiu PETRESCU (F.D.S.N.)
74. Alexandru ALBU (F.D.S.N.)
75. Petre POSEA (F.D.S.N.)
76. Petre PARTAL (F.S.N.)
77. Tudor MOHORA (P.S.M.)

CARAȘ-SEVERIN
78. Mircea POPESCU (C.D.R.-P.S.D.R.)
79. Cornel S. POPOVICI (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
80. Miron MANESCU (F.D.S.N.)
81. Ioan Adrian VILAU (F.S.N.)
82. Dragoș ENACHE (F.S.N.)

16 RM / 30 PUNCT
46/325 = 14,0%

CĂLĂRAȘI
83. Ion GURAU (F.S.N.)
84. Ivanciu N. VALEANU (F.D.S.N.)
85. Ion NEAGU (F.D.S.N.)
86. Aurelian P.ALECU (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
87. Vasile VOICU (F.D.S.N.)

CLUJ
88. Stefan SINKO (U.D.M.R.)
89. Alex. K. HAMAR (U.D.M.R.)
90. Ion RATIU (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
91. Petru LITIU (C.D.R.-P.A.C.)
92. Ioan GAVRA (P.U.N.R.)
93. Vasile MATEI (P.U.N.R.)
94. Costică CIURTIN (P.U.N.R.)
95. Ionel ROMAN (F.D.S.N.)
96. Ioan TANASA (P.R.M.)
97. Mircea CRETU (P.U.N.R.)
98. Eugen MATIS (U.D.M.R.)

CONSTANȚA
99. Bogdan N.DUVAZ (F.S.N.)
100. Dumitru MOINESCU (F.S.N.)
101. Mircea CIUMARA (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
102. Romulus I. JOCA (C.D.R.-P.A.C.)
103. Ioan S.MARINESCU (C.D.R.-P.S.D.R.)
104. Ioan DUMITRESCU (F.D.S.N.)
105. Anton MANGIUREA (F.D.S.N.)
106. Mihai LITA (F.D.S.N.)
107. Alex. D.RADU (F.S.N.)
108. Ion HRISTU (P.R.M.)
109. Vasile IONESCU (P.U.N.R.)

COVASNA
110. Arpad F.MARTON (U.D.M.R.)
111. Lazlo ZSIGMOND (U.D.M.R.)
112. Akos BIRTALAN (U.D.M.R.)
113. Aurel DRAGOMIR (P.U.N.R.)

DÂMBOVIȚA
114. Dinu PATRICIU (C.D.R.-P.N.L.A.T.)
115. Constantin R. ZONNER (C.D.R.-P.A.C.)
116. Daniela POPA (F.D.S.N.)
117. Sorin DIACONESCU (F.D.S.N.)
118. Constantin GHITA (F.D.S.N.)
119. Victor BOSTINARU (F.S.N.)
120. Cons. CONSTANTIN (F.D.S.N.)
121. Corneliu D.VRABIE (P.R.M.)

DOLJ
122. Radu M.BERCEANU (F.S.N.)
123. Neculai GRIGORAS (F.D.S.N.)
124. Mihal PANAIT (F.D.S.N.)
125. Petre BANITA (F.D.S.N.)
126. Emil T.POPESCU (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
127. Doru M.DOBRESCU (C.D.R.-P.S.D.R.)
128. Cons. R.DRAGOMIR (C.D.R.-P.N.L.A.T.)
129. Alex. BREZNICEANU (F.S.N.)
130. Simion S.SOMICU (P.S.M.)
131. Marin Ghe. LUNGU (P.S.M.)
132. Alex. TOBA (F.D.S.N.)

GALAȚI
133. Mircea LEONTE (F.D.S.N.)
134. Dan L.GOGONCEA (F.D.S.N.)
135. Neculai CHIVU (F.D.S.N.)
136. Trifu CHIRILA (F.D.S.N.)
137. Leonida L.IORGA (C.D.R.-PNT CD)
138. Nestor CALIN (C.D.R.-P.S.D.R.)
139. Ioan C.IAMANDI (F.D.S.N.)
140. Viorel LIXANDROIU (F.S.N.)
141. Constantin ARHIRE (C.D.R.-P.N.T.C.D.)

GIURGIU
142. Mihail IUSUT (F.D.S.N.)
143. Mircea A. ICHIM (F.D.S.N.)
144. Laurentiu PRICEPUTU (C.D.R.-P.N.L.A.T.)
145. Viorel PAVEL (C.D.R.-P.N.T.C.D.)

GORJ
146. Nicolae MISCHIE (F.D.S.N.)
147. Mihail GOLU (F.D.S.N.)
148. Cons.E.HOARA (P.S.M.)
149. Gheorghe GORUN (C.D.R.-P.A.C.)
150. Cons.GHEORGHE (P.R.M.)
151. Mitica D.BALAET (P.S.M.)

HARGHITA
152. Emeric D.BORBELY (U.D.M.R.)
153. Benedek NAGY (U.D.M.R.)
154. Imre ANDRAS (U.D.M.R.)
155. Ferenc ASZTALOS (U.D.M.R.)
156. Istavan ANTAL (U.D.M.R.)

HUNEDOARA
157. Mihail BUCUR (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
158 Ioan TIMIȘ (F.S.N.)
159. Gheorghe ANA (F.D.S.N.)
160. Aurel STIRBU (F.D.S.N.)
161. Dumitru IFRIM (C.D.R.-P.S.D.R.)
162. Ion HORTOPAN (P.R.M.)
163. Petru STEOLEA (P.U.N.R.)
164. Csaba A.TAKACS (U.D.M.R.)

IALOMIȚA
165. Ion DUMITRESCU (F.D.S.N.)
166. Vlad G.CORINI (F.D.S.N.)
167. Gheorghe CRISTEA (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
168. Gheorghe TARNA (F.S.N.)

IAȘI
169. Vasile LUPU (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
170. Ion STRACHINARU (C.D.R.-P.S.D.R.)
171. Dan F. TREPCEA (C.D.R.-P.N.L.A.T.)
172. Dumitru CALANCE (F.S.N.)
173. Dionisie VITCU (F.D.S.N.)
174. Gheorghe ROMAN (F.D.S.N.)
175. Valentin SOROCEANU (F.D.S.N.)
176. Anghel STANCIU (P.R.M.)
177. Fănică DANILA (P.S.M.)
178. Petru Ioan (P.U.N.R.)
179. Ion HARIGA (F.D.S.N.)
180. Ion IONESCU (F.D.S.N.)

MARAMUREȘ
181. Teodor LUPUTIU (F.S.N.)
182. Tudor G.DUNCA (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
183. Nicolae BUD (P.U.N.R.)
184. Gheorghe POPA (F.D.S.N.)
185. Teodora BERTZI (C.D.R.-P.N.L.A.T.)
186. Nicolae FILIP (F.D.S.N.)
187. Gheorghe BRANZEI (P.U.N.R.)
188. Iosif A. MAZALIK (U.D.M.R.)

MEHEDINȚI
189. Mihail NICA (C.D.R.-P.E.R.)
190. Eugen NICOLICEA (F.D.S.N.)
191. Victor PENESCU (F.D.S.N.)
192. Nicoale SERBAN (F.D.S.N.)
193. Nicolae DRAGHICA (P.S.M.)

MUREȘ
194. Ladislau BORBELY (U.D.M.R.)
195. Caroly KEREKES (U.D.M.R.)
196. Matei B. ELEK (U.D.M.R.)
197. Petru BURCA (P.U.N.R.)
198. Lazăr LADARIU (P.U.N.R.)
199. Coriolan BUCUR (P.U.N.R.)
200. Ioan MURESAN (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
201. Ovidiu IOSIF (P.U.N.R.)
202. Ioan NEMETH (U.D.M.R.)

NEAMȚ
203. Smaranda DOBRESCU (C.D.R.-P.S.D.R.)
204. George I. STANCOV (F.S.N.)
205. Ioan BIVOLARU (F.D.S.N.)
206. Alex. CASAPU (F.D.S.N.)
207. Cons. MARDARE (F.D.S.N.)
208. Valentin VASILESCU (C.D.R.-P.E.R.)
209. Cristian RADULESCU (F.S.N.)
210. Viorel BURLACU (P.R.M.)

OLT
211. Ilie GITAN (F.D.S.N.)
212. Mircea CHIOSTEC (F.D.S.N.)
213. Anișoara COJOCARU (F.D.S.N.)
214. Marin IONICA (F.S.N.)
215. Valentin ARGESANU (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
216. Marin DIACONESCU (F.D.S.N.)
217. Mihail VIZIRU (P.S.M.)

PRAHOVA
218. Coneliu C.RUSE (F.S.N.)
219. Paula M.IVANESCU (F.S.N.)
220. Remus C.OPRIS (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
221. Mircea M.MUNTEANU (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
222. Ion DOBRESCU (C.D.R.-P.N.L.A.T.)
223. Mircea A.SILVAS (F.D.S.N.)
224. Ilie NICA (F.D.S.N.)
225. Petre TURLEA (F.D.S.N.)
226. Gheorghe BOBOC (F.D.S.N.)
227. Nicolae ALEXANDRU (F.S.N.)
228. Ion MURESAN (P.R.M.)
229. Gheorghe DOBRE (P.U.N.R.)

SATU MARE
230. Gheorghe TODUT (C.D.R.-P.N.L.A.T.)
231. Ioan POP (P.I POP (P.U.N.R.)
232. Atila VARGA (U.D.M.R.)
233. Francisc PECSI (U.D.M.R.)
234. Viorel POP (F.D.S.N.)
235. Ghe. SALAJEAN (F.D.S.N.)

SĂLAJ
236. Iuliu VIDA (U.D.M.R.)
237. Miron CHICHISAN (P.U.N.R.)
238. Vasile G.V.POP (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
239. Radu L.BARA (F.D.S.N.)

SIBIU
240. Gavril DEJEU (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
241. Raymond LUCA (C.D.R.-P.N.L.A.T.)
242. Ioan BOGDAN (P.U.N.R.)
243. Francisc TOBA (F.D.S.N.)
244. Daniel FRUNZESCU (F.D.S.N.)
245. Bujor B.TEODORIU (F.S.N.)

SUCEAVA
246. Mihai CHIRIAC (F.S.N.)
247. Emilian BRATU (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
248. Vasile MANDROVICEANU (C.D.R.-P.A.C.)
249. Viorel MUNTEANU (F.D.S.N.)
250. Nicolai LAZAR (F.D.S.N.)
251. Anatolie COSTIN (F.D.S.N.)
252. Corneliu MONORANU (F.D.S.N.)
253. Sabin GHILEA (F.D.S.N.)
254. Toader CONSTANTINESCU (P.R.M.)
255. Vasile POTOLINCA (P.U.N.R.)

TELEORMAN
256. Marian DUMITRIU (F.D.S.N.)
257. Floarea C. LUPU (F.D.S.N.)
258. Vasile CRISTEA (F.D.S.N.)
259. Mihail OLTEANU (F.D.S.N.)
260. Sorin PANTIS (C.D.R.-P.N.L.A.T.)
261. Constantin BERECHET (F.S.N.)
262. Adriean VIDEANU (F.S.N.)

TIMIȘ
263. Vasile POPOVICI (C.D.R.-P.A.C.)
264. Horia M.RUSU (C.D.R.-P.N.L.A.T.)
265. George STANESCU (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
266. Petre DUGULESCU (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
267. Teodor VINTILESCU (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
268. Vasile D.MUNTEANU (F.D.S.N.)
269. Romulus DABU (F.D.S.N.)
270. Emil BOROS (F.S.N.)
271. Valeriu TABARA (P.U.N.R.)
272. Francisc BARANYI (U.D.M.R.)

TULCEA
273. Ion LAZIA (F.D.S.N.)
274. George C.L ANTONESCU (C.D.R.-P.A.C.)
275. Ilie NICOLA (F.D.S.N.)
276. Cristian T. IONESCU (F.D.S.N.)

VASLUI
277. Dan MARTIAN (F.D.S.N.)
278. Dumitru BUZATU (F.D.S.N.)
279. Grigore MARCU (F.D.S.N.)
280. Ioan COSTIN (F.D.S.N.)
281. Mihnea T.IONITA (C.D.R.-P.N.L.A.T.)
282. Traian BASESCU (F.S.N.)
283. Emil COJOCARU (F.S.N.)

VÂLCEA
284. Radu LIVEZEANU (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
285. Gheorghe CAUTIS (F.D.S.N.)
286. Severin BACIU (F.D.S.N.)
287. Rada ISTRATE (F.S.N.)
288. Grigore RABAN (P.S.M.)
289. Constantin ROTARU (P.S.M.)

VRANCEA
290. Călin E.ANASTASIU (V.D.R.-P.A.C.)
291. Laurentiu VEBER (F.D.S.N.)
292. Florian UDREA (F.D.S.N.)
293. Aurelian POPESCU (F.D.S.N.)
294. Vasile FUDULICA (F.D.S.N.)
295. Adrian SEVERIN (F.S.N.)

BUCUREȘTI
296. Adrian NASTASE (F.D.S.N.)
297. Petre SALCUDEANU (F.D.S.N.)
298. Cons. TECULESCU (F.D.S.N.)
299. Stefan CAZIMIR (F.D.S.N.)
300. Mircea POROJAN (F.D.S.N.)
301. Ovidiu T. MUSETESCU (F.D.S.N.)
302. Agatha M.ILIESCU (F.D.S.N.)
303. Florica DUMITRESCU (F.D.S.N.)
304. Mircea PAVLU (F.D.S.N.)
305. Cornel BRAHAS (P.U.N.R.)
306. Eugen BARBU (P.R.M.)
307. Iuliu I.FURO (P.R.M.)
308. Ion DIACONESCU (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
309. Sergiu CUNESCU (C.D.R.-P.S.D.R.)
310. Niculae CERVENI (C.D.R.-P.N.L.C.D.)
311. Stelian TANASE (C.D.R.-P.A.C.)
312. Otto E.WEBER (C.D.R.-P.E.R.)
313. Ion DINU (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
314. Alex. ATHANASIU (C.D.R.-P.A.C.)
315. Răzvan DOBRESCU (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
316. Horia R.PASCU (C.D.R.-P.N.L.C.D.)
317. Cons. Ghe. AVRAMESCU (C.D.R.-P.S.D.R.)
318. Vasile N.IONESCU GALBENI (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
319. Petre ROMAN (F.S.N.)
320. Victor BABIUC (F.S.N.)
321. Bogdan MARINESCU (F.S.N.)
322. Cons. IONESCU (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
323. Ioan MARINESCU (P.R.M.)
333. Mihail PARALUTA (P.S.M.)

SAI
325. Cons. IVANOVICI (F.D.S.N.)
326. Ghe. COMANESCU (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
327. Costel PAUNESCU (C.D.R-P.N.T.C.D.)
328. Gheorghe FITION (P.S.M.)

LISTA COMPLETĂ A SENATORILOR ÎN PAGINA 20

DOUĂ MOMENTE CRUCIALE ALE ISTORIEI SECOLULUI XX

PARTEA A DOUA

Adrian GRIGOROPOL

Cu părţile sale pozitive şi negative, procesul dela Nürnberg a constituit un efort major indubitabil în scopul prevenirii şi sancţionării agresiunilor armate şi atrocităţilor care decurg din acestea în proporţii pe care omenirea nu le mai poate suporta. La înalt nivel judiciar internaţional erau pentru prima dată traşi la răspundere lideri politici şi comandanţi militari ca iniţiatori, ordonatori sau toleranţi şi care în rangurile pe care le ocupau nu-şi mânjeau personal cu sânge mâinile, lăsând subordonaţilor lor executarea şi infamia. Efortul de a se ajunge la asemenea finalitate a fost determinat de ororile de neînchipuit de degradante pentru stadiul de civilizaţie a secolului XX şi a trebuit ca "justiţia" transgresând rolul legiuitorilor să edicteze o lege supremă peste principii care se socoteau şi trebue să rămână imuabile ca acel - nullum crimen sine lege - anticipând prin aceasta rolul ulterior al Naţiunilor Unite, care abia atunci luau fiinţă. A se fi procedat altfel, ar fi însemnat fie ca marii vinovaţi să fi scăpat teferi, fie să fi aruncat lumea într'un talionism haotic de răzbunări şi vânători de vrăjitoare.

Dar ceea ce s'a înţeles mai puţin şi care era cea mai însemnată realizare, constituia reliefarea ideologiilor extremiste ca o primejdie mortală. De principiu, universul gândirii nu poate fi controlat şi dirijat. Ca fructe ale spiritului, ideologiile sunt vectori ai progresului în toate domeniile, dar devin de îndată retrogradante, când neacceptate de bună voie, se cristalizează în dogme impuse prin constrângere fizică şi morală, iar apologeţii acestora se transformă în zbirii implementării lor, recurgând la teroare şi asasinat.

Este un derapaj criminal şi am avut exemplul combinării ultranaţionalismului cu socialismul şi în prezent a comunismului cu ultranaţionalismul. Naţionalismul, ca produs firesc al unei naţiuni, însuşi cuvântul "naţiune" derivând din cuvântul latin "nato", adică o populaţie legată prin naştere, tradiţii, istorie, uneori religie, cu o coeziune de ideaţuri, solidară în existenţa prezentă şi viziunea celei viitoare, ocupând un teritoriu anumit, nu este o ideologie, ci însăşi substanţa unei naţiuni. Când această substanţă este acaparată de unii, turnată în dogme, impunând o gândire mecanică şi un comportament de înregimentare, atunci se pretinde o ideologie, şi ajunge un sistem de sancţiuni şi teroare. Ultranaţionalismul este opera celor care automiruindu-se ideologi, iniţiază deliberat această derapare, precum şi toate mijloacele cu care să subjuge naţiunea scopurilor lor, cel mai adesea criminale şi dela agresiunea internă până la cea externă nu este decât un pas.

Conceptul derapajului unor ideologii în conspiraţii criminale, a întâmpinat dificultăţi spre a fi considerată la Nürnberg drept crima capitală din care au derivat crimele de război şi contra umanităţii. Am expus în partea I, cum au stat lucrurile cu naţional-socialismul. Acum este rândul să aruncăm câteva priviri asupra internaţionalismului socialist sub forma ultraextremistă a comunismului pe parcursul a 70 de ani, cât şi după dezagregarea statului pilot, Uniunea Sovietică, la care se tinde acum spre un ultranaţionalism-comunist. Realitatea dezminte eventuala considerare a denumirii drept o aberaţie.

Existenţa imperiului comunist sub forma Uniunii Sovietice începe cu Revoluţia Bolşevică din 1917 şi sfârşeşte cu sfărâmarea acesteia în 1991. Sunt două variante de segmentare a acestei perioade. Prima: dela Revoluţie la moartea lui Stalin şi dela aceasta la dezagregare. A doua: dela Revoluţie la declanşarea "războiului rece" în 1946, când a avut loc procesul dela Nürnberg şi declaraţia dela Fulton a ex-Premierului britanic Churchill, iar dela acestea la declaraţia tot dela Fulton a ex-Preşedintelui sovietic Gorbaciov, în 1992, că acel război s'a terminat.

Imi propun varianta a doua, datorită unui paralelism ce s'ar putea face între Nürnberg şi Moscova unde dela 7 Iunie a.c. se desfăşoară la Curtea Constituţională nu prea clar, având de obiect examinarea constituţionalităţii decretului emis de Elţîn, pentru interzicerea partidului comunist şi confiscarea averii acestuia, intentat de foştii lideri ai partidului şi contra acţiunii lui Elţîn, că n'a existat un real partid comunist, ci o conspiraţie criminală de tip mafiotic.

In 1917, Primul Război Mondial nu era decis când Rusia ţaristă, copleşită de colosala ei întindere, de anacronismul structurilor sociale, fără reală coeziune şi în stare anarhică, s'a prăbuşit la incitarea unor formaţii revoluţionare, din timp pregătite în străinătate şi implantate în ţară folosind teroarea în numele curentului ideologic extremist marxist. Fără vreo legitimare şi acreditare, Lenin a semnat pacea dela Bretz-Litovsk, cu Germania. De fapt, o capitulare. Peste un an Germania avea să piardă războiul cu grave consecinţe. Puterile occidentale, sleite de patru ani de război, nu s'au preocupat prea mult de pericolul revanşist german, iar Revoluţia Bolşevică mai deloc. Lenin a trecut la lichidarea radicală a vechiului sistem începând cu ordinul de asasinare a Ţarului Nicolae al II-lea şi a familiei sale, ce a avut loc într'un subsol din Ecaterinasburg (ulterior Sverdlovsk). Acum locul înhumării a fost dat la iveală, el fiind ţinut ca unul din cele mai mari secrete de către conducătorii sovietici şi cunoscut şi de Elţîn. Osemintele au fost analizate şi autentificate de expertize internaţionale. Ca un amănunt, a fost executat suplimentar şi medicul curant al familiei imperiale! Lenin a continuat cu lichidări personale şi în masă, fără discrimare, ca exemplificare, extinse pretutindeni, până la moartea sa în 1922 în urma unui atentat regizat de Stalin. Cea mai sângeroasă tiranie cunoscută în istorie a instaurat-o acesta timp de 30 de ani sfârşindu-şi zilele în 1953, cu suspiciune dacă a fost moarte naturală.

Dacă perioada de incubaţie şi apoi de radicalism a nazi-fascismului a fost scurtă, între 1921-1945, aceea a comunismului a durat 73 de ani, sub protecţia unui cordon sanitar politic internaţional în mare măsură culpabil, iar bilanţul atrocităţilor sale este fără egal. In fapt a fost mai rea decât toate molimele care au secerat omenirea de-a lungul timpurilor.

Dar odată cu prăbuşirea, ca stat, a Uniunii Sovietice, nu ştim ce poate rodi din sfărâmăturile sale. Temerile abundă şi din acestea să luăm ca referinţă trei din rostirile, marcând un crescendo, ale Preşedintelui Bush.

La o şcoală militară: - "Capitalismul a învins comunismul! La Houston în faţa Convenţiei pentru realegerea sa, a Partidului Republican: - "Poate că acum ursul sovietic nu mai este, însă sunt lupi în păduri!" In discursul din 21 Septembrie a.c. la Naţiunile Unite: - "Cea mai mare primejdie este cea a conflictelor etnice pe ruinele comunismului!"

Despre terorismul de stat practicat în Uniunea Sovietică, nefiind loc să ne ocupăm în extenso, ne permitem câteva recomandări: "Pe Donul liniştit" de Mihail Solohov, Vol.I, pentru terorismul timpuriu; pentru cel mediu cu continuarea masacrelor şi a proceselor epurative, prin care Stalin îşi lichida "iubiţii săi tovarăşi de drum", ca trădători şi duşmani ai poporului, se găsesc stive de cărţi bine documentate, iar pentru ultima perioadă de după cel de-al Doilea Război Mondial, întreaga operă a lui Soljenîţîn este edificatoare.

Uniunea Sovietică a colapsat mai puţin pentrucă s'a exercitat o presiune externă, şi mai mult datorită unei involuţii interne. Lumea liberă nu are prea mari merite în aceasta şi în prezent nu se dovedeşte capabilă s'o scoată la capăt în faţa acestui eveniment.

Acum chiar la scrierea acestor rânduri, în 15 Octombrie 1992, Agenţia de ştiri ITAR.TASS a făcut cunoscută întregii lumi declaraţia guvernului Rusiei prin purtătorul de cuvânt al Preşedintelui Elţîn, Kostikov, că masacrarea Polonezilor din primăvara 1940 a fost organizată direct de liderii partidului bolşevic, având şi aprobarea lui Stalin şi ca dovadă de netăgăduit au fost prezentate documentele de cel mai înalt secret, dintre care ca cel mai important, extrasul Minutei nr. 13 a şedinţei din 5 Martie 1940 a Polit Biroului:

"Să se transfere NKVD-ului URSS actele privind 14.700 foşti ofiţeri polonezi, foşti moşieri şi proprietari de pământ, oficiali, poliţişti şi jandarmi, deţinuţi în lagăre de prizonieri, ca şi actele privind membrii organizaţiilor subversive şi de spionaj, foşti ofiţeri, foşti moşieri, foşti oficiali, foşti clerici, arestaţi şi deţinuţi în închisori în regiunile vestice ale Ucrainei şi Bielorusiei, un total de 11.000 de oameni ale căror cazuri, urmând să fie considerate pentru o procedură specială şi care vor fi subiect pedepsei supreme executate de plutoane de execuţie. Considerarea cazurilor va avea loc fără purtarea oamenilor înaintea unei judecăţi şi fără a li se prezenta vreo învinuire".

Sunt cifric menţionaţi 25.000 de oameni nevinovaţi dintre care 295 generali şi colonei, 2080 maiori şi căpitani, restul ofiţeri inferiori, subofiţeri şi civili. Documentele au fost prezentate oficial şi Preşedintelui Poloniei Lech Walesa, care primindu-le, a declarat că "i s'au înmuiat picioarele!"

Aceste dezvăluiri aduse şi în faţa Curţii Constituţionale, sunt o armă în sprijinul decretării de către Elţîn a interzicerii şi confiscării averii P.C. URSS şi o explicaţie a refuzului lui Gorbaciov de a depune mărturie, întrucât acesta, după ce la 3 Martie 1990 a dispus procurorului general şi KGB-ului să clarifice cine poartă vina, a preluat din arhive la 4 Martie 1990 două importante documente şi le-a depus în safe-ul său. In Aprilie 1990 a dat în vileag că execuţiile au fost ale poliţiei secrete sovietice, fără să înfăţişeze documente. Elţîn susţine că din 1940 până în 1990 masacrele dela Katyn, Harkov şi Kalinin cu fost cunoscute de toţi liderii sovietici şi ţinute ca unul din cele mai de seamă secrete de stat.

Trebue să ne gândim înfiorăţi că acesta este numai unul din uriaşele masacre ale comunismului care poate vor ieşi la iveală.

Acum când fără a şti tot, cunoaştem atât de multe despre modul şi proporţiile în care a operat terorismul sovietic în cea mai mare parte a acestui secol, cu toate marile sacrificii umane în lupta de înfrângere a nazismului, erau îndreptăţiţi Sovieticii să stea ca acuzatori şi ca judecători în procesul dela Nürnberg?

Dacă pacea de 1000 de ani pe care o anunţa Hitler ne-o putem proiecta imaginativ, "raiul comunist" a fost pentru zeci de milioane de oameni "o pace veşnică". Concret şi concludent recurg întotdeauna la statisticile lui R.J. Rummel, o somitate în această privinţă. In cartea sa "Uniunea Sovietică şi omorul în masă", 1990, arată că nu războaiele în secolul nostru sunt cauza celor mai înspăimântătoare pierderi de vieţi omeneşti, ci terorismul de stat. Uniunea Sovietică însumează 95,2 milioane persoane masacrate, dintre care 65 de milioane proprii cetăţeni, în vreme ce toate celelalte state de totalitarism extremist se fac vinovate de 24,4 milioane dintre care 17 milioane aparţin nazismului german incluzând şi holocaustul. De comparat cu cele 35,7 milioane de morţi survenite în cel de-al Doilea Război Mondial.

Intr'o a doua carte, "Secolul sângeros al Chinei. Omorul în masă începând din 1900" secolul a fost împărţit între naţionalism totalitar şi comunism, iar statistica dă cifre înspăimântătoare, dar menţionează că sursele sunt mai mult exterioare. Este de considerat ca deosebit de important faptul că R.J. Rummel introduce un termen nou pe lângă acela de genocid a cărui definiţie dată de ONU este mai restrânsă şi anume acela de "democid", a cărui sferă acoperă toate omorurile în masă.

După cele expuse mai sus, iată că damoclesiana roată a istoriei ne aduce la procesul dela Moscova, început la 7 Iulie şi suspendat pentru a fi reluat de curând. Din multe puncte de vedere este o perplexitate şi poate va rămâne aşa. Pe linia nebulozităţii care a caracterizat Uniunea Sovietică şi acum mai ales în Federaţia Rusă lucrurile nu apar prea limpezi. Schimbările nu sunt chiar datorate lui Gorbaciov sau lui Elţîn, ci unor forţe disparate care au realizat ceea ce Alexander Iakovlev, un apropriat al lui Gorbaciov, a numit "revoluţia conştiinţei de jos în sus". Spre deosebire de revoluţiile tipice, care sunt violente, schimbările s'au datorat unei mişcări nonviolente, dinamizate mai mult de un ideal moral decât social, care nu a urmărit răsturnarea guvernării, ci promovarea unor schimbări antitotalitare pe toate planurile şi pe care să le susţină şi să le apere. Această conştiinţă a fost aceea care a adunat grupul din jurul lui Elţîn, în timpul încercării de "puci" din 19-21 August 1991, şi a făcut ca elementele armatei şi Securităţii să nu atace, făcând ca încercarea juntei să eşueze.

In lumina celor de mai sus, procesul actual dela Moscova este greu de descifrat, deoarece se confruntă o raţiune şi o reacţiune. Raţiunea este că ar fi oportun să aibă loc un proces al comunismului înrudit cu cel al Nürnbergului pe linie ideologică şi care să fundamenteze o întoarcere de 180 de grade a mentalităţii de până acum. Un proces demascator, care să justifice măsura lui Elţîn de a interzice partidul comunist de a-i confisca averea. Ori în această măsură foştii lideri ai partidului s'au simţit primejduiţi, ca în urma demascării să nu urmeze tragerea lor la răspundere şi au reacţionat preventiv cu intentarea la Curtea Constituţională cu o cerere de constatare şi declarare ca neconstituţional, decretul de interzicere.

In acest sens aveam de-a face cu o reacţiune, în care situaţie, Elţîn s'a aşezat pe temeiul că partidul comunist sovietic şi-a arogat numai acest titlu, el nefiind niciodată ceea ce se cheamă un partid politic, ci din capul locului o conspiraţie criminală a unor persoane, transmisă succesiv altora în tot cursul existenţei sale şi după tiparul Mafiei, a preluat guvernarea transmisă apoi ca la mafioţi, în scopul de a exploata prin teroare şi infiltrând toate sectoarele statului, dela guvern până la cele mai mici comitete şi organizaţii care nu erau decât păpuşi manevrate din culise, subjugându-se astfel, politica, ar-

RESCRIEREA ISTORIEI

Partea a II-a

——Radu DUNĂREANU——

Si spune Psalmistul că, "necunoscute sunt căile Domnului şi neumblate cărările Lui".

Zicala se aplică foarte bine istoriei războiului şi perioadei postbelice, când obsesia secretului a luat forme paranoice. De aceea, cei mai tineri sunt frustraţi de înţelegerea mecanismului unor evenimente istorice care au condus la distrugerea naţiunii române.

Odată, acum mai bine de 30 de ani, în închisoare, discutând cu un fost diplomat român (acum decedat) şi căutând să înţeleg mistificarea produsă la 23 August 1944 am auzit stupefianta remarcă: "...Ehei, mon cher, om fi făcut noi ceva greşeli, dar ce frumos vorbeam franţuzeşte..."

Am înţeles atunci că trebue să-mi găsesc singur piatra filosofală. Prietenul meu, Actorul, venind acasă după 12 ani de închisori şi lagăre, încearcă să-i povestească mamei sale, educată în străinătate, cum era ACOLO. Cu ce să începă? Bineînţeles,. cu ce era mai simplu: hrana sub forma ei de foame zilnică. Iar mama, educată şi rafinată îl opreşte din povestit. "Cum, dragă, acolo nu aveaţi furculiţe?" Si atunci prietenul meu s'a oprit şi şi-a povestit singur, zile în şir, în faţa oglinzii, suferinţele lui neînţelese de nimeni.

O întreagă generaţie a trebuit să ne spunem suferinţele în faţa unor oglinzi imaginare, pentrucă nimeni nu a vrut să ne asculte şi să ne înţeleagă.

Cu ani în urmă, încă din facultate, am încercat să pătrund logica "actului" dela 23 August.

Am înţeles că democraţia istorică, era speriată de "fascism"!

Pentru a salva, spuneau ei, Tara, de fapt pentru a recâştiga puterea politică atunci total în mâna Mareşalului, au complotat contra conducătorului statului şi au acceptat o formă benignă de trădare, ca să scoată România din alianţa cu Germania. Puteau aceleaşi aranjamente diplomatice să fie făcute şi cu ştirea Mareşalului? Poate că da, dar ar fi fost mult mai greu, deoarece era cunoscută intransigenţa şi simţul de onoare al lui Antonescu.

Si atunci istoricii, ca să atragă simpatia viitorului ocupant au cooptat în acest complot pueril şi pe reprezentantul Cominternului, Pătrăşcanu.

Arestarea Mareşalului însă nu am putut s'o înţeleg.

Este, cred, un caz singular în istorie când şeful nominal al statului îl arestează pe comandantul suprem al armatei IN TIMP DE RAZBOI şi îl predă inamicului! Vorbesc acum ca jurist. La data aceea, a arestării Mareşalului, nu se semnase armistiţiul cu Sovietele, noi nu eram semnatari ai nici unei convenţii pentru criminalii de război (Nurnberg). Deci DE JURE ERAM IN PLIN RAZBOI cu o ţară căreia îl predăm pe şeful armatei naţionale.

Dar cui îi este predat, fizic, Antonescu? Unuia, Emil Bodnăraş, fost ofiţer român condamnat în contumacie la moarte pentru trădare de patrie şi spionaj în favoarea Sovietelor. Cine sunt aceia care agreează cu arestarea şi trimiterea lui Antonescu la Moscova? Sunt : şeful nominal al statului şi politicienii cu care s'a conspirat. Primul, mi se explică, trebue exculpat datorită vârstei, iar ceilalţi au plătit cu viaţa lor sfârşită prin închisori.

Intrebarea mea: nu este timpul ca puţinii supravieţuitori ai actului dela 23 August să ridice în sfârşit vălul secretului şi să ne explice clar, pe limba noastră, cum de a fost posibil să se petreacă o asemenea enormitate juridică şi istorică? Si mai ales să ni se explice, dacă e posibil, discrepanţa dintre anunţul dela 23 August, cum că s'ar fi încheiat armistiţiul şi semnarea DE FACTO a acestui armistiţiu, parcă la 8 Septembrie 1944. Nu dorim dezvinovăţiri, ci ADEVARUL aşa cum a fost el. Si numai după aceea, eventual să putem şi ierta.

Procesul lui Antonescu a fost o mascaradă, iar uciderea lui nejustificată nici chiar de istoriografia clanului comunist. De aceea mă întreb, cât trebue să mai ascundem adevărul în faţa generaţiilor de azi care ar trebui să aibă un deosebit respect pentru unul dintre cei mai stoici luptători contra comunismului?

După capitularea din 1944 se formează primul guvern: "democratic" cu participarea spionilor Cominternului. Imediat au început arestările, în special ale celor suspectaţi de "fascism". In acea vreme, între 1944-1947 Securitatea nu era încă organizată, aşa cum am simţit-o noi câţiva ani mai târziu. Acţiunile de represiune politică erau efectuate de către vechiul aparat "burghez." Cine a fost ministru de Interne şi cine semna mandatele de arestare? Aici nu mai poate fi vorba de ieftina justificare de "salvare a ceea ce se mai putea salva", ci de clară, deschisă colaborare cu ocupantul din partea "democraţilor" care acum afişează o obstinantă tăcere. Sub aparenţa principiilor democratice, s'a desfăşurat copios colaborationismul.

Cazul lui Guţă Tătărescu, liberalul de "stânga" e stiut: a pactizat cu ocupantul pentru un blid de linte şi 30 de arginţi. A fost după aceea închis, apoi eliberat pentru a gira cu "numele"(?) lui acea comisie de repatriere a Românilor fugiţi din ţară. A fost trist să văd că la moartea lui Guţă, în Biserica Albă de pe Victoriei nu era nimeni în spatele sicriului.

Insă mai sunt şi alte persoane care, după eliberarea din închisorile politice, din 1964, dintr'odată s'au lăsat folosiţi ca faţadă pentru dictatură, ori chiar au justificat teoretic şi literar "justeţea" arestării noastre, a intelectualilor.

In timp ce unii din noi îşi riscau efectiv viaţa încercând să treacă clandestin graniţele "raiului clasei muncitoare", alţii apăreau dintr'odată în Vest, trăind bine merçi şi pozând ca politicieni rafinaţi.

Cum au plecat, cine i-a cumpărat, ce preţ moral au plătit, este un alt mister care trebue elucidat.

Mă obsedează dureros cazul lui N.P. Serveşte ca ministru de Interne (!) după ocupaţie, e folosit ca martor al acuzării în procesul lui I.M., iar după închisoare pleacă din ţară la Paris. Când însă moare în Franţa, în plină dictatură, fiul său este lăsat să se ducă la înmormântare, în 24 de ore. In acelaşi timp atâţia părinţi au murit singuri, în mizerie, pentrucă fiii lor, "duşmani" ai clasei muncitoare îşi riscau viaţa dacă voiau să vină să-şi vadă părinţii.

Unii dintre noi ne-am zbătut ani de zile ca să ne obţinem familiile din România, ţinute ostatici, iar alţii la un semn obscur de deget se vânturau urgent în Vest.

In ţară ar trebui procedat ca şi în Germania (fostă de Est): toate dosarele Securităţii să fie făcute publice pentru ca istoria, în sfârşit, cât de dureroasă ar fi ea, să se scrie corect. Se pare însă că guvernanţii de azi sunt la fel de interesaţi în acoperirea adevărului, de aceea şi azi încă, scrierea istoriei se face tot noaptea, pe ascuns, de către cei care au furat şi pângărit destinele poporului român.

- Domnilor, dac'am accepta separaţia puterii în stat, priviţi cum se va citi!!!

Desen de Adrian Andronic

DOUĂ MOMENTE CRUCIALE

mata, justiţia, economia, cultura, întreaga viaţă socială. In dovedirea acestei conspiraţii criminale, a deschis arhivele statului, a adus în faţa Curţii Constituţionale 34 de volume cu documente, iar la ultima întâlnire Bush-Elţîn, în Biblioteca Congresului din Washington a expus 300 de documente, dela ordinul lui Lenin de asasinare a familiei ţarului, la ordine de asasinate în masă şi până la invazia Afganistanului, ca un act deliberat al conspiraţiei. Expunerea în proces a acestor secrete precum şi lumii întregi înfăţişează pentru prima oară în istorie partea abominabilă a trecutului de către o mare putere neînvinsă pe câmpul de luptă. Toate, dela represiuni individuale, omoruri în masă prin împuşcare sau înfometare, deportări etnice, spargerea naţiunilor până la terorismul internaţional.

Intorcându-ne mereu la procesul Nürnberg şi la finalitatea urmărită ca ororile să nu se mai repete, pentru ceea ce s'au făcut vinovaţi alţii decât naziştii, un proces serios după prăbuşirea comunismului nu a avut loc nicăieri. Cu excepţia judecării şi executării, ambele sumare, ale cuplului Ceauşescu, vedem că Honecker, după o răpire de protecţie la Moscova, s'a întors liniştit în Germania nu fără garanţii anticipate că morţii dela zidul Berlinului n'au să mai învie, ca să-l tragă la răspundere. In Bulgaria, Jivkov a fost condamnat la 7 ani închisoare, cu scuze de rigoare netrecute în sentinţă şi numai pentru deturnare şi risipă de fonduri, nici vorbă despre genocidul de stat, aplicat mai ales Turcilor, de asasinarea disidenţilor politici cu înţepături otrăvite de umbrelă, de complicitatea la atentatul de asasinare a Papei.

In România, Nicolski, un Beria, n'a apucat să facă o zi de închisoare continuând să încaseze peste doi ani pensia de general securist şi în ziua când i-a bătut la uşă mandatul de arestare, l-a găsit trecut în altă lume, pentrucă se prezentase mai înainte moartea. Naturală? ... Alt Beria, omul cu obrazul încrustat, Alexandru Drăghici, n'a fost nici acesta găsit de mandatul de arestare, deoarece avizat de tovarăşii săi încă în funcţii, trecuse liniştit graniţa cu salut respectuos militar ca pe vremea când, general, era şef de Securitate şi ministru de Interne.

Procesul dela Moscova, va fi unul din marile procese în sens crucial, fie că va fi cu adevărat serios, fie o farsă, cum l-a calificat Gorbaciov, refuzând să dea urmare chemării sale ca martor, iar comuniştii încarnaţi cer să fie judecat ca trădător. De o parte Elţîn, de cealaltă partidul interzis, apar ca un turnir medieval în care fiecare înarmat şi în zale, ca şi armăsarii lor, se izbesc în iureş aprig ca să se doboare. Dacă va învinge Elţîn, constiinţele pătate ale atâtor mafioţi ai aşa zisului partid se tem de consecinţele care vor urma, chiar dacă pe banca acuzării în prezent nu stau decât fantomele trecutului. In schimb omenirea va deveni mai conştientă că singura explicaţie a terorismului de stat este conspiraţia criminală şi cu mare vigilenţă să sesizeze din timp asemenea aspiraţii şi să le elimine cu promptitudine. Dacă va învinge conspiraţia cu ajutorul a treisprezece judecători aserviţi încă vechii mentalităţi, care vor citi Constituţia cu aceiaşi ochelari roşii, atunci viitorul va fi sumbru pentru toată lumea.

Fantomele lui Lenin, Stalin, Hitler şi alţii de aceeaşi esenţă vor trebui să bântuie neîncetat conştiinţele umane până când acel "Never again" nu va mai fi un ecou şi comunitatea internaţională va fi capabilă să se salvgardeze punând capăt "genocidului şi democidului" care şi în prezent fac atâtea ravagii pentru teritorii, resurse, putere politică. Ce poate fi mai zguduitor când în scop de "epurare etnică" sub ochii noştri se petrec monstruozităţi în Bosnia, Basarabia, Gruzia, Nagorno-karabat şi atâtea alte locuri, iar Organizaţia Naţiunilor Unite se zbate ca într'o capcană pentru a interveni cu toate mijloacele de care dispune şi ar putea să le pună capăt, dar nu poate realiza consensul fiindcă se teme de mai răul de care până la urmă nu va scăpa. Paleative de natura unor comisii care să meargă la faţa locului, să ancheteze, să raporteze, apoi să se instituie un Tribunal internaţional care să judece pe vinovaţi, ilustrează că nu s'a învăţat nimic nici dela Nürnberg, nici mai recent, dela Saddam Hussein. Pericolele ce se arată la orizont par să fie chiar mai mari decât ale trecutului. Este ceasul al doisprezecelea când se mai poate face ceva.

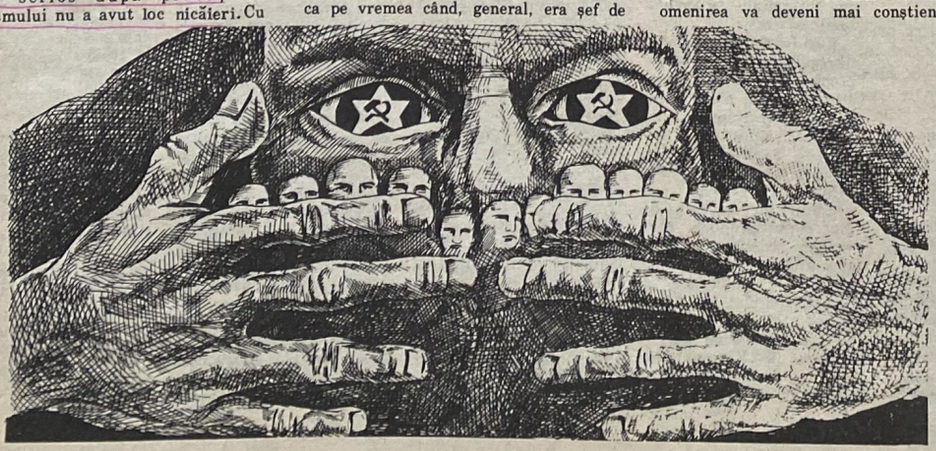

Adrian GRIGOROPOL

CE S'A ÎNTÂMPLAT DUPĂ FUGA LUI PACEPA

Morţii ies din mormânt

❐ Dosarele roşii

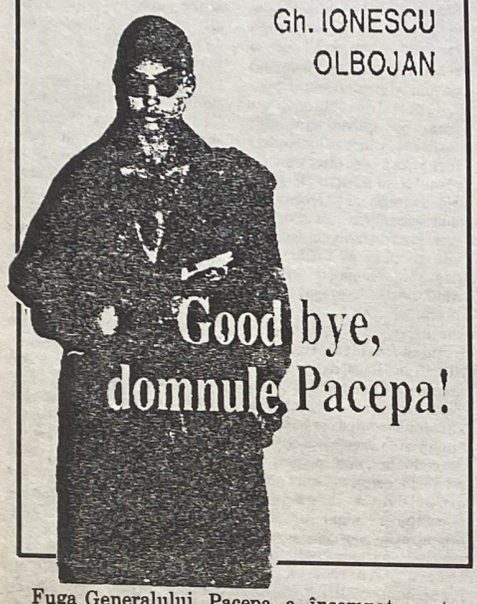

Fuga Generalului Pacepa a însemnat pentru Securitatea lui Ceauşescu un cutremur distrugător: liniile de spionaj extern au fost schimbate, spionii români rechemaţi în ţară, Direcţia de Informaţii Externe restructurată, conducătorii schimbaţi. Amănunte despre toate acestea precum şi divulgarea celor mai importante activităţi externe ale Securităţii: acţiunile "Dunărea", "Brânduşa", celebrele cazuri Goma, Cană, Horodincă şi multe altele, le veţi afla citind, cu sufletul la gură "raidurile necruţătoare" ale lui Gheorghe Ionescu Oboljan.

Ziarul "Cuvântul Românesc" are dreptul în exclusivitate de a vinde, a reedita şi traduce, în afara României , cartea "Good bye, domnule Pacepa!"

Incepând cu acest număr, vom publica câteva din capitolele cărţii.

Aşa cum statutul defunctului partid comunist nu conţinea nici o prevedere referitoare la posibilitatea desfiinţării "forţei politice conducătoare", tot aşa şi corifeii Departamentului de Informaţii Externe nu intuiseră pentru aparatul Securităţii cutremure de grad Pacepa.

In cazul rămânerilor definitive în Occident, ale unor ofiţeri inferiori sau superiori, se ordona imediat încetarea activităţilor secrete pe spaţiul sau zona în care se produsese trădarea spionului şi aducerea în ţară a tuturor ofiţerilor cunoscuţi în această calitate de cel care trădase. "Fantomele" sau celelalte nu erau însă alarmate. Ca măsură preventivă, ele erau numai avertizate împotriva unor provocări la care se puteau deda serviciile de contraspionaj din Occident, pentru a depista reţelele de spionaj române, în special şi socialiste, în general. In ce constau astfel de provocări? Printr'un reportaj dedicat, chipurile, actului de trădare, se dădea ştirea falsă că respectivul spion român a emis autorităţilor poliţieneşti occidentale una sau mai multe liste cuprinzând reţelele de spionaj române infiltrate în diverse medii. Poliţia respectivă, în "marea ei consideraţie pentru respectarea drepturilor omului", invita - prin pixul reporterului - pe toţi cei care vor să nu suporte rigorile legii, ştiindu-se pe respectivele liste - să se predea singuri autorităţilor sau să părăsească în 24 de ore statul în care activau ca spioni. Cei slabi de înger cădeau pradă acestor anunţuri şi se predau poliţiei sau forţau nota la aeroporturi pentru întoarcerea la bază, moment în care forţele de ordine îi pescuiau, făcând mare publicitate în jurul cazului, în speranţa nemărturisită că alţii vor cădea în plasa întinsă panicarzilor.

Tratamentul special de care se bucurau fantomele în cazul defecţiunilor de grad inferior în reţelele de spionaj se datora faptului că ele nu erau cunoscute decât de doi ofiţeri ai Centralei - cel care îl instruia şi, apoi, pe timpul misiei, îi asigura legătura cu baza, şi al doilea, "tovarăşul Prahoveanu" alias Generalul Pacepa, cel care verifica personal potenţele informative ale fiecărei fantome şi dădea sau nu O.K.-ul pentru plecare sau nu, în exterior.

In cazul în care ar fi trădat un ofiţer instructor, rămânând peste hotare, era adusă de urgenţă în ţară fantoma aflată în legătura sa, fiindcă - de regulă - ofiţerul - instructor avea în legătură personală numai o fantomă, rare fiind cazurile în care se aproba preluarea a două sau trei.

Cum însă Pacepa îi cunoştea personal pe toţi cei care acţionau sub steag străin, defecţiunea produsă de el aparatului Securităţii a făcut necesară aducerea de urgenţă în ţară a tuturor ofiţerilor - fantomă răspândiţi pe mapamond. Nu au răspuns apelului de a reveni în ţară două fantome mai în vârstă care, asumându-şi riscul deconspirării şi condamnării pentru acţiuni antistatale, au refuzat categoric să-şi părăsească averile şi familiile încropite aiurea. Până în 1985 nu a fost arestată sau în vreun fel deranjată nici una din aceste fantome ale serviciilor secrete române rămase în Occident. Ca mai totdeauna când un ofiţer o rupea cu paradisul ceauşist, au apărut etichetările de agenţi dubli, dosarele lor de cadre trecând dela unităţile mamă la cele de contrainformaţii ale Departamentului Securităţii Statului.

Judecând prin prisma atenţiei de care s'au bucurat fantomele aterizate în ţară, putem spune, fără putinţă de tăgadă, că bine au făcut cei doi ofiţeri atunci când au ales libertatea cu riscurile menţionate mai sus. Să ne explicăm. Sosirea în ţară a ofiţerilor-fantomă a pus aparatul D.I.E. într'o febrilă agitaţie. Prezenţa, din nou, în ţară a acestor ofiţeri ridica variate probleme, în prim plan fiind cele de ordin juridic (anularea cerificatelor de deces şi repunerea acestor oameni în drepturile persoanelor vii), iar - în plan secund, probleme de ordin social (reluarea legăturilor cu rudele în viaţă din ţară, refacerea familiilor părăsite în mod misterios etc.), probleme de ordin profesional (încadrarea fantomelor în munci utile acestora şi în concordanţă cu aptitudinile şi vârsta acestora) etc.

Rezolvarea rapidă a întregului set de asemenea probleme era dificilă, nu de alta, dar după plecarea lui Pacepa, Departamentul de Informaţii a fost supus anchetei ordonate de Ceauşescu pentru stabilirea vinovăţiilor şi a prejudiciilor morale şi materiale produse serviciilor secrete de actul generalului fugar. Pe de altă parte, noul şef al departamentului, "tovarăşul Romus Dima" nu era familiarizat cu activitatea D.I.E., aşa cum era cu momentele principale ale "mişcării muncitoreşti din Oltenia", întru slava şi preamărirea contribuţiei lui Ceauşescu la dezvoltarea ei. Auzind problemele pe care le ridică revenirea în ţară a fantomelor, s'a făcut foc şi pară, perorând o replică pe măsura profunzimii gândirii sale istorice: "Nu de ăştia ne ocupăm acum. Lasă-i în pace. Au dus-o bine acolo unde au fost. Să mai rabde şi ei. Noi trebue să prindem acum trădătorii dintre noi, asta ne cere Secretarul General..." (Lozinca cu dusul bine în Apus a fost reluată în mod creator şi după aterizarea în România post-ceauşistă a celor două vârfuri ale opoziţiei, Radu Câmpeanu şi Ion Raţiu. Nu ştim ca F.S.N.-ul să fi achitat "marelui istoric" drepturile de autor sau un simplu mulţumesc pentru premoniţia făcută cu peste zece ani în urmă).

Până la clarificarea situaţiei lor, fantomele au fost cazate în apartamentele conspirative ale departamentului, multe dintre ele foste case în care se efectuase instruirea ofiţerilor reveniţi acum în ţară. Numai amintiri plăcute nu stârneau ele acum celor care le populau. S'a dat dispoziţie ca nici una dintre fantome să nu părăsească aceste locuri de cazare, să aştepte până la "noi ordine", iar noile ordine se lăsau aşteptate, ofiţerii de legătură mergând numai cu soldele, însoţite de ridicări din umeri, semn că şeful D.I.E. nu semnase cutare ordin sau notă în legătură cu reglementarea juridică şi socio-profesională a fantomelor scoase din priză. Atmosfera era apăsătoare. "Marele istoric", devenit peste noapte spion-şef, fără grad militar, vedea pe lângă el numai trădători, oameni de-ai lui Pacepa, motiv pentru care se lăsa greu înduplecat să semneze o hârtie sau să ia o decizie privitoare la oricare dintre sectoarele D.I.E.

In rândul fantomelor începuseră să apară regretele că s'au întors în ţară, dând curs ordinului de retragere din exterior. Tensiunea în care vieţuiau în domiciliile forţate din Bucureşti li se părea de nesuportat faţă de regimul blând al închisorilor din Occident, unde ar fi fost cazaţi dacă ar fi fost arestaţi de poliţie, urmare a demascării lor de către Pacepa. Regretau familiile abandonate silit, şi care nu ştiau nimic despre ei, umplând rubricile de mică publicitate cu anunţuri privind dispariţia lor.

Prin complicitatea ofiţerilor de legătură, unele fantome au început să-şi caute rudele fireşti din ţară, încercând să le contacteze pe timpul nopţii, atunci când puteau să părăsească mai uşor domiciliile forţate.

Vă puteţi închipui şocul produs asupra rudelor de apariţia "înviatului", cel care "se săvârşise din viaţă" cu mulţi ani în urmă şi în amintirea căruia se înălţa o cruce în cimitirul local, iar anual era pomenit alături de morţii adevăraţi ai familiei, în Sâmbăta ce le este dedicată de ritualurile bisericeşti.

Intr'o astfel de contactare nocturnă a rudelor, o fantomă a avut nesansa să nu fie recunoscută de ruda vizitată, rudă care i-a cerut să prezinte un act de identitate ca să se convingă de cele ce afirma cel din

faţa sa. Fantoma a fost în imposibilitate să arate aşa ceva; toate actele aflate asupra sa dovedeau numele fals, nu pe cel real, cel dat de Dumnezeu la naştere. Si astăzi, fantomele anului 1978 defilează printre noi cu numele false , nume date de cadriştii la revenirea în ţară, înlocuind numele străine purtate peste hotare. Vă întrebaţi poate de ce nu s'a revenit la numele purtate anterior recrutării. Dacă s'ar fi recurs la asemenea nume, se încălca regula după care un ofiţer-fantomă nu revine niciodată la numele purtate anterior, consolidându-se, astfel conspirativitatea creată în jurul unor asemenea persoane. Aşa se face că, fiind odată declarat mort pentru rude, nu se putea reveni asupra acestui act, învierea din morţi fiind omologată o dată pentru totdeauna numai în favoarea regelui din Nazaret, de către glosatorii sfintei scripturi, precursorii îndepărtaţi ai cadriştilor din unităţile D.I.E.

HOLOCAUSTUL ROMÂNESC

—Anton MOISIN—

A existat un holocaust evreiesc, cu 6.000.000 de victime. Pentru elucidarea şi condamnarea lui au curs râuri de cerneală, s'au consumat munţi de hârtie. Si pe bună dreptate, pentrucă a fost o crimă teribilă, care trebuia cunoscută pentru a nu se mai repeta.

Dar iată că se repetă sub ochii noştri, cu poporul nostru. Copiii concepuţi în sânul mamelor române sunt avortaţi, adică omorâţi. După învăţătura creştină - atât ortodoxă cât şi catolică - avortul este o crimă perfectă, adică uciderea cu ştiinţă şi voinţă a unui nevinovat. In doi ani au fost astfel ucişi vreo 2.000.000 de mici Români. Dacă ritmul se va menţine şi regimul actual va rămâne patru ani la conducere, vom avea 6.000.000 de Români ucişi.

Hitler, cu naziştii lui, a ucis cei 6.000.000 de Evrei în 6 ani de război (1939-1945). Dacă regimul actual, care trebue să răspundă în faţa lui Dumnezeu pentrucă a permis uciderea a milioane de copii concepuţi dar nenăscuţi, va câştiga alegerile, va reedita sinistra "performanţă" a lui Hitler, ba încă săvârşită contra propriului popor. Acest regim va răspunde şi în faţa istoriei şi a neamului românesc, deoarece după anul 1995 vom începe să închidem şcoli din lipsă de copii, iar prin declin biologic poporul nostru va merge spre un declin general. In plus, întregul popor va suporta consecinţele acestui păcat colectiv şi istoria ne-a dovedit adesea ce înseamnă ca un popor să se aşeze împotriva lui Dumnezeu şi ce înseamnă, drept consecinţă, ca Dumnezeu să se ridice contra acelui popor.

Viitorul nostru este acum, în prezent, pe o cumpănă cum n'a mai fost vreodată, şi orbirea multora face ca ea să fie tot mai înclinată împotriva speranţei noastre de redresare. Este o mare orbire să socoteşti că a ucide copilul înainte de naşterea sa nu este o crimă. Impotriva acestor copii fără apărare există la noi o adevărată conspiraţie, înglobând organe supreme ale regimului, mediei fără conştiinţă, părinţi fără inimă, politicieni care fac calcule politice, ziare care cenzurează, chiar şi feţe bisericeşti care tac. Ruşine tuturor!

NEVINOVĂȚIA COMUNISMULUI ȘI SURPRIZELE CAUZALITĂȚII DIABOLICE

- II -

Monica PAPAZU

Faptul că Eliade se identifică cu generația sa, respectul pe care i l-a purtat până la urmă profesorului Nae Ionescu, respectul său față de Moța și Marin, toate îl scandalizează pe autor. Dacă Moța și Marin ar fi luptat pentru agenții Cominternului în Spania (Vittorio Codovilla, André Marty etc.) sau pentru Alexander Orlov (comandantul NKVD-OGPU dela ambasada sovietică), de partea celor care au ucis pe "Martirii Spanioli", cum îi numește Paul Claudel ("Unsprezece episcopi, șaisprezece mii de preoți masacrați") de partea celor care ar fi adus teroare de decenii, pe care țările comuniste au trăit-o, atunci ei ar fi meritat, nu-i așa, recunoștința posterității? Cât privește Mișcarea Legionară în sine, ea nu poate fi văzută just decât în contextul timpului, în contextul crizei democrației, care a fost un fenomen general european, și al crizei statului de drept. Crimele legionarilor nu pot fi justificate, dar nu pot fi privite cu dreptate decât pe fundalul timpului, marcat, național și internațional, de violență și de neputința unei atitudini dârze în fața totalitarismului. Că legionarii au omorât, predându-se apoi pentru a fi pedepsiți (de ex. 21 Sept. 1939) este un fapt istoric. Dar tot fapt istoric este că au fost supuși unor procese nedrepte, omorâți cu o brutalitate ieșită din comun, și fără proces: astfel uciderea lui Codreanu prin strangulare, fără condamnare legală (Nov. 1938); omorârea în noaptea de 21-22 Sept. 1939 de legionari, din fiecare județ, din București, din închisoarea din Râmnicu-Sărat, lagărul de concentrare dela Vaslui și Miercurea Ciucului, din spitalul militar Brașov. Mistificarea istoriei interbelice are loc nu când se afirmă că legionarii au omorât, ci când acest lucru se afirmă fără a se spune cum au fost ei omorâți, și ca și cum totul în țară, în afară de legionarism, ar fi fost scăldat în deplină pace idilică. Dacă violența este ceea ce se condamnă, atunci cel puțin să fim consecvenți - sau unii au în mod special dreptul la violență? De asemenea a face din această mișcare, care s'a definit ca o reacție împotriva pericolului cât se poate de real al comunismului, prototipul și originea comunismului, este o gravă mistificare a istoriei. Legionarismul poate fi acuzat în sine. NU POATE FI ACUZAT DE CRIMELE SI TEROAREA COMUNISMULUI.

Mircea Eliade nu a fost om politic, autor de teorii politice, care să justifice interpretarea politică a personalității sale. A avut, ca orice om, și failibil ca orice om, opțiuni politice. Nu ele îl definesc pe Eliade ca figură majoră a culturii noastre, ci OPERA: FRUCTUL EXISTENTEI SALE PE PAMANT. Deși Norman Manea afirmă că face distincția între activitatea de savant și scriitor a lui Eliade și opiniile sale politice - implicând însă o oribilă dedublare la Eliade ("prefăcut", "mască", "fantoma șovăielnică ... a unei alte personalități"), articolul nu respectă această graniță. Norman Manea denunță astfel ca o trăsătură anti-umanistă a lui Eliade preocuparea sa constantă pentru lumea cărților, adică pentru spirit - dacă omul nu e spirit, atunci ce e? Așa cum denunță și ideea sacrificiului în "Ifigenia" lui Eliade: tinerii care în Decembrie 1989 au strigat "Vom muri dar vom fi liberi!" or fi fost deci legionari (știa el Ceaușescu ce știa), cam la fel cum sunt și filosoful ceh martir Jan Patočka și prietenul său Vaclav Havel, care afirmă neîncetat valoarea sacrificiului vieții pentru salvarea "sensului vieții". La fel, reflecția lui Eliade despre deplasarea și degradarea sacrului i se pare și ea a fi o dovadă de totalitarism. Eliade nu afirmă că pentru el însuși stalinismul, maoismul au dimensiuni sacre, ci detectează CA SAVANT deplasarea sacrului, din sfera propriu-zisă a religiilor în sfera politicului. Acest fenomen (noile religii seculare politice) care este însăși ESENTA TOTALITARA A EPOCII MODERNE a fost de altfel înregistrat din timp de către Dostoievski și Kierkegaard, apoi de o serie de personalități deosebite ale secolului nostru, dela Camus la Raymond Aron până la teologul francez Jacques Ellul.

Însuși articolul lui Norman Manea este însă o dovadă a acestui fenomen de sacralizare a politicului. Ceea ce pentru dânsul este valoarea absolută, JUDECATORUL SUPREM, în fața căruia Eliade (și întreaga cultură română) are de răspuns, este "democrația", lui Eliade imputându-i-se, ca un leitmotiv al articolului, "scepticismul lui față de modelul occidental al democrației".

Democrația nu este un absolut, nu este un Adevăr revelat, de care depinde mântuirea noastră, nu este Binele suprem (acesta este un reflex totalitar de gândire), ci face parte din lucrurile pământești, relative. Cum zice Soljenițîn, să alegem democrația "ca pe un mijloc, nu ca pe un scop". Ceea ce în România în general se înțelege prin democrație este o serie de valori esențiale, profunde și perene, de natură spirituală și morală, care depășesc infinit conceptul de democrație: respectul persoanei umane, a trăi sub lege, în egalitate în fața legii și într'un climat moral, refacerea ființei morale, libertate-și-responsabilitate, dreptul la memorie, la cunoașterea trecutului, redescoperirea identității noastre, a rădăcinilor noastre culturale și religioase, posibilitatea de a reflecta fără spaima constrângerilor exterioare asupra viitorului comun. Că democrația DE TIP OCCIDENTAL și IN FORMA SA ACTUALA DIN OCCIDENT este SINGURA și cea mai bună formă de societate în care aceste valori se pot realiza este însă o aserțiune de care ne putem îndoi. Formele democrației pot fi și chiar trebue supuse examenului critic. Nu cumva "democrația" o fi însemnând interzicerea examenului critic? Nu cumva a ajuns "democrația" o CREDINTA, din moment ce o Inchiziție se și repede să ne pedepsească dacă ne abatem dela ea? Si uite cum vin iarăși pretinșii drepți să-i arate cu degetul pe "demonii" care și-au permis să gândească altfel.

Scepticismul lui Eliade față de democrație îl continuă, înrudindu-se cu el, pe cel al lui Dostoievski, Kierkegaard, Berdiaev, Soljenițîn sau Poe, critica democrației bazându-se la ei pe înțelegerea dimensiunii ei totalitare latente și pe cel mai profund respect pentru ființa umană, pentru libertatea și chemarea sa spirituală.

In stadiul său actual, civilizația occidentală democratică este minată de tare adânci, pe care Vaclav Havel, între alții, le-a pus în lumină ca aspecte ale crizei generale și identității umane în cadrul civilizației moderne de puternică tendință totalitară: pierderea simțului față de sensul și misterul existenței, ruperea de tradiții, relativism dizolvant al tuturor valorilor, pierderea identității și responsabilității personale și supunerea față de "puterea impersonală". De aceea Havel numește, în "Eseuri Politice" (Paris, 1990), societatea comunistă drept "imaginea caricaturală" și "grotescă" a ceea ce Occidentul este de fapt, lupa prin care Occidentul ar putea să se vadă pe sine.

Articolul lui Norman Manea este cel mai clar avertisment împotriva imitării necondiționate a Occidentului, cea mai precisă dovadă a totalitarismului de tip occidental, care, din cauza propriului său vid cultural și spiritual, nu poate accepta o altă opinie decât a sa, și care culpabilizează o întreagă cultură și spiritualitate. Să luăm dela Occident ce are el bun, nu fața doar puțin mai bine machiată a aceluiași totalitarism. Articolul lui Norman Manea este, pe de altă parte, înrudit în intenție cu curentul ideologic totalitar american al "Corectitudinii politice" ("Politically Correct").

Identitatea specifică a unui popor, tradițiile și valorile sale particulare sunt de asemenea în această perioadă supuse agresiunii unei alte ideologii occidentale utopice și totalitare, cea a paneuropenismului. De aceea Colocviul dela Paris (27-29 Febr. 1992) a purtat titlul "Triburile sau Europa", expresia supremului dispreț față de nevoia LEGITIMA a popoarelor din Estul și Centrul Europei de a-și regăsi identitatea națională, după tragedia comunismului.

Să nu uităm în acest proces al comunismului că utopia sub care am fost robi, care a ucis milioane de oameni în spațiul Uniunii Sovietice, care la noi a făcut cel puțin 200.000 de victime, care a distrus sufletele și întunecat mințile, acestă utopie e darul pe care Occidentul ni l-a făcut, și a fost sprijinită constant în teroarea ei de o parte importantă a intelectualității occidentale. Comunismul, spune Havel, într'un articol publicat la Bratislava ("Literarny Tyzdennik", 8 Febr.), este rezultatul și punctul final al acestei noi ere a hybrisului care, începând cu Renașterea, trecând prin ideologiile Secolului Luminilor, prin socialism, pozitivism, scientism, a absolutizat rațiunea și cultivat falsa obiectivitate impersonală. Catastrofa comunismului este "un avertisment grav la adresa întregii omeniri moderne".

Lucrul de care noi avem vitală nevoie este întoarcerea umilă la adevărul vieții de fiecare zi, trăite cu responsabilitate și simțul falibilității umane, recuperarea memoriei, a faptelor, și a sensului suferinței trăite. Prin credința sa adâncă în libertatea inalienabilă a omului și toată reflecția sa, de mare dârzenie, în apărarea libertății (hermeneutica lui Eliade reprezintă una din cele mai formidabile expresii ale gândirii anti-reducționiste și anti-totalitare din secolul nostru), prin înțelegerea sa profundă a spiritualității umane, prin devotamentul său permanent față de poporul român, și opera sa de înregistrare a SUFERINTEI ISTORICE A NEAMULUI SAU (dela "Noaptea de Sânziene" la "Pe Strada Mântuleasa..."), Eliade are pentru noi valoarea unui mare îndrumător spiritual. Să păstrăm în noi nădejdea pe care ne-a dat-o:

"Am o încredere fără margini în puterea creatoare a spiritului... omul va reuși - dacă vrea - să rămână liber și creator, în orice circumstanță cosmică sau istorică" ("Fragments d'un journal", Paris, 1973).

Colecția: Petre PASCU

Sus: G. Ioanete, I. Nandriș, Nichifor Crainic. Jos: Gr. Nandriș, Al. Busuioceanu și Remus Doctor, toți studenți la Universitatea din Viena unde exista Societatea "România Jună", din care făcuseră parte Eminescu și Slavici

UN ȘOIM PORNIT DIN "ȘESURILE NATALE"

Intru amintirea lui Nichifor Crainic întemnițat.

Nu m'ai știut, deci nu m'ai prețuit.
Erai măreț între poeți măreți.
Zvârleai din rime și din ritm, săgeți,
Nadirul să-l înfrângi, râvnind zenit.

Un șoim pornit din șesul tău natal,
Zenitul l-ai dorit, și l-ai ajuns.
Zdrobind al urii oceanic val,
Ai fost, și ești, cu mîr de stele uns.

Nu te-au răpus, o, nu, atâți tâlhari,
Acolo'n temnițe cu cer sordid.
Aveai, nu chip schimbat și șters, livid,
Un împărat erai, din cei mai mari.

Din nou al nostru ești, cum te-am dorit:
Lumină, astru pretutindenesc.
Acest pământ al nostru românesc,
De ură, vrăjmășii, tu fă-l ferit.

Petre PASCU

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale

din exil și din țară

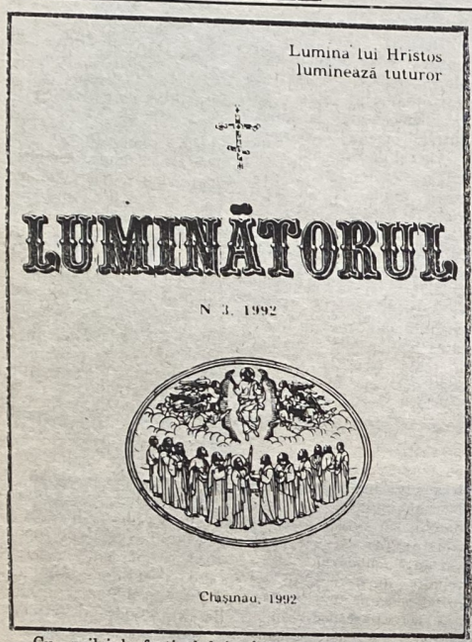

Cu prilejul festivalului internațional românesc "Romfest '92", ce a avut loc în Hamilton, printre distinșii oaspeți din Europa am remarcat pe Părintele protoiereu Petru Buburuz, magistru în teologie, rectorul Facultății de Teologie și președintele Societății Culturale și Bisericești "Mitropolitul Varlaam", venit din Chișinău, Moldova.

Am aflat dela dânsul de o îmbucurătoare renaștere spirituală în Moldova. S'a revenit la scrisul cu litere latine. Limba română a fost declarată limbă oficială, iar tricolorul românesc, cu o frumoasă stemă din care nu lipsește zimbrul moldav, a înlocuit "cârpele roșii", folosind expresia poetului Vasile Militaru.

Pe tot întinsul Moldovei ca urmare a renașterii naționale au început să se redeschidă bisericile (peste 620), sau să se construiască altele (peste 40), iar în vechile mânăstiri pustiite de bolșevici a început viața călugărească.

Părintele Buburuz este foarte activ. S'a deschis Facultatea de Teologie, pe lângă Universitatea din Chișinău, și este rectorul ei. S'a înființat Societatea Culturală și Bisericească "Mitropolitul Varlaam" și este președintele ei. De asemenea, pe lângă alte funcții oficiale, este redactorul șef al "Luminătorului", revista Eparhiei din Chișinău și Moldova și a Societății "Mitropolitul Varlaam". Mi-a dăruit primele trei numere apărute pe anul acesta.

I.P.Sfințitul Vladimir, Arhiepiscopul Chișinăului și al Moldovei, pune piatra de hotar prin "Revenire la valorile creștine" văzând în apariția "Luminătorului", întreruptă în 1940, "o punte de continuitate peste cei 50 de ani de ateism vulgar de Stat".

"Revista "Luminătorul" după aproape 50 de ani de inexistență" este articolul de fond al redactorului șef P.C. Pr. Petru Buburuz în care descrie istoria revistei și ostenitorii ei. Pr. Ioan Daghi meditează în câteva pagini despre "Creștini după nume". Ion Vătămanu, președintele Comisiei pentru cultură și artă în Parlamentul Republicii Moldova, prin "Noi pagini de afirmare" sesizează că istoria celor din Basarabia a fost mai mult orală, decât scrisă și îngrijită de istorici. Apariția "Luminătorului" este și un jurământ: "Ce este demn de pomenire, se va pomeni pe aceste meleaguri. Dar astăzi nu se mai poate stinge sufletul acestui popor evlavios, doritor de bine în lume și cu sete de luminare."

Părintele Buburuz, pe lângă activitatea socială este și un distins teolog și cercetător al vechilor manuscrise. Specialitatea lui fiind patristica, la care și-a susținut și teza de magistru în teologie, Părintele Buburuz, în documentatul studiu "Tradiția apostolică" a Sfântului Ipolit Romanul" (pag. 15-38), se apleacă asupra literaturii patristice paleocreștine, cercetând opera Sf. Ipolit Romanul. Unele din scrierile lui au fost pierdute din vechime, ca apoi să le regăsim în secolul XX. Autorul traduce din latină cartea "Tradiția apostolică" și o analizează.

Un merit al revistei este reactualizarea unor personalități românești din Moldova pe care comuniștii le-au pus la "dosar". Despre Alexei Mateevici, la care se referă articolul lui Sava Pânzaru, în afară de faimoasa odă adusă limbii române nu știm aproape nimic. Ce am aflat din manualele de școală despre Mateevici? Nimic. A spus vreodată "Tribuna României", care făcea abuz de "limba vechilor cazanii" că autorul era preot? Mateevici a scris și a tradus enorm. Felicitări lui Sava Pânzaru pentru prezentare.

La fel lui Emil Vrabie pentru "Un filosof dat uitării". Se împlinesc 200 de ani dela nașterea gânditorului român Alexandru Sturza. Câți știu de el? Pentru "specialiști" filosoful român Alexandru Sturza gândea prea românește, deci într'un mod creștin. Cum puteau comuniștii de atunci, sau criptocomuniștii de acum, să ni-l facă accesibil?

Este o mare încântare pentru mine descoperirea "Luminătorului". Pe această linie de descoperire a valorilor noastre creștine și autentice românești avem și ultimele articole: "Figuri de cărturari basarabeni: Preotul Paul Mihail - de același Părinte Buburuz - Domnișoara Zamfira Mihail" și "Cartea românească veche tipărită în Basarabia (1812-1830)" de Prof. Dr. Paul Mihail și Domnișoara Zamfira Mihail.

Celelalte două numere sunt la fel de bogate în istorie, simțire și cuget românesc. Pe lângă colaboratorii amintiți, ne întâlnim cu condeiul lui: Pr. Stefan Slevoacă, Prof. Mircea Păcurariu, Filaret Ciobanu, Matei Corugă, Alexandru Stănculescu-Bârda, Albin Popescu, Vasile Badiu, Pantelimon Halippa, Miron Mazilu, Alexandru Nichita, Pr. Gheorghe Cunescu și alții.

O mărturisire. Fraza finală, pentru orice recenzent, este cea mai grea ca "aterizaj". Pentru mine e de ajuns să zic "Luminătorul". Titlul prin articole, poezii, eseuri e justificat. Si a doua mărturisire. După slujba de seară la capela dela "Câmpul Românesc", Părintele Buburuz a remarcat că orice început de lucru e pus sub "semnul" Binelui și al Bunului când se începe cu o rugăciune. Noi acolo, departe, vrem să trăim bine cu toată lumea, ne spunea distinsul preot, avem pământul nostru de veacuri și nu vrem să cucerim pe nimeni. Noi cucerim prin munca brațelor noastre, împărtășind bucatele noastre cu fiecare om.

Titlul revistei este un crez românesc. Vreți politic? Da. Noi cucerim prin lumină pentrucă suntem fii ai Luminii. Ergo, "Luminătorul".

DAN STÂRGU

Cu Dan Stârcu sperăm să ne mai întâlnim. E un tânăr scriitor care mustește de talent, viguros și stăpân pe stil, dificilul stil al romanului istoric. A scrie "roman istoric" mă duce cu gândul la aforismul ironic al lui Eminescu: "E ușor a scrie versuri când nimic nu ai a spune..!"Tocmai că vrei să SPUI ceva printr'un roman istoric se cere, pe lângă inspirație, un incomensurabil travaliu. Trebue să rămâi fidel spiritului, cu majusculă sau fără, care adia în epoca în care îți plasezi acțiunea.

Cronicile sunt niște cruci de lemn care au supraviețuit vremurilor. In ele ne regăsim o strămoșie lapidară. Un nume. Un an. O spiritualitate. O geografie a spiritului ca ființare din neam și spre neam. Pentru cel de același neam, crucea cronicii, sau cronica crucii, e suficientă în lapidarul ei. Spune destul. Nu e nevoie de imaginație "înfloritoare", ca să te transpui în vremea veacurilor trecute, pentrucă ești ACASA în neam, ești parte din el. Trecut și viitor al lui.

Dan Stârcu are un SPUS pe care vrea să-l rostească. De ce se oprește tocmai la vremea lui Basarab, ca "întemeiere"? Privind istoria de sus, nu ca o decurgere de evenimente, ci ca pe o algebră a necunoscutelor, observă, răscrucea la care neamul românesc putea să intre în neant așa cum au dispărut atâtea neamuri și culturi de pe pământ.

Dan Stârcu vine cu o teză. SPUSUL lui este că: "dacă Basarab, ar fi pierdut războiul cu Ungaria, azi țara noastră n'ar fi existat, căci evul mediu a cunoscut atâtea popoare ce au pierit, neputând supraviețui în afara unui stat provizoriu..." (pag.343)

Si Dan Stârcu SPUNE, adică afirmă, suspensia noastră între nirvanic și eternprintr'o INTEMEIERE.

Basarab Vodă reușește, prin înrudire sau sabie, să stăpânească ținutul dela Carpați la Dunăre. Aici autorul spulberă teoria "descălecării din Făgăraș". Basarab era un om al pământului care îi oferise lumina nașterii.

Ungurii, care deveniseră un pericol pentru popoarele din jur, trec printr'o criză, prin moartea Regelui Andrei al III-lea în 1301 cu care se stinge dinastia arpadiană. Pretendenții la tron vor termina jocul de "șah", după vărsarea de sânge, când va ieși învingător Carol Robert de Anjou în Octombrie 1307.

In 1330 Carol Robert pornește război împotriva lui Basarab. Armatele acestuia erau imense ca număr și fără egal în pregătire militară. Mândria și disprețul acestuia pentru "Vlahi" ducea la apogeu beția Ungurilor ca ură,împotriva Românilor. Pe Basarab care e "păstorul oilor sale", declară Carol Robert în megalomania lui, "îl voi scoate de barbă din ascunzișurile lui".

Ce românească prezentare, fidel cronicii, face Dan Stârcu, pregătirii de luptă a înțeleptului Voievod. Apoi...Posada. Paginile lui Dan Stârcu dau viață "Cronicii pictate din Viena". Si apoi succesul umilirii celei mai formidabile armate de niște țărani ce-și iubeau pământul și voiau să trăiască liberi.

Dan Stârcu se transpune trup și suflet, ca scriitor, în vremea "Intemeierii" și prin talentul lui reușește să capteze atenția cititorului atât de mult că este imposibil, ca după câteva pagini de lectură, să te desprinzi de carte, citind-o cu plăcere, curiozitate, tensiune, suspensie, dintr'o singură răsuflare până în final.

Un merit al autorului este de a refuza orice clișeu, a-și căuta drumul propriu prin originalitate. Incordarea de a reda cât mai real situații, aventuri și personajele de a le face cât mai vii, cât mai omenești posibile poate duce la un mare succes al cărții, dar e pândită de riscurile "realismului". Să nu uităm, scriitorul este un preot al cuvântului. Rostul lui nu este a semna o carte, ci a inginerului de suflet care prin scrisul lui oferă pământeanului o hartă a cerului.

Scriitorul de roman istoric reproduce în frescă numai ce este esențial, iar dacă se oprește la detalii de "umbră" atunci trebue să găsească și un echilibru în realizarea personajului pozitiv.

La a doua ediție, Dan Stârcu cred că o să mai retușeze din "realismul" instinctelor, accentuând cum se făcea și educația tinerilor ca viitori voievozi: citit, scris, știință, artă diplomație, filosofie, teologie etc. Si să nu uităm că la fiecare curte de domnitor, de rege, de împărat locul de cinste îl aveau sfetnicii, luminătorii. Primatul spiritului.

"Intemeierea" este un minunat început de frescă a neamului nostru. Așteptăm viitoarele cărți.

Dumitru ICHIM

"Că revoluția rusească nu va isbuti, sau mai exact, că nu va isbuti în intențiile ei comuniste, asta o știam. Asta o știam înainte de începutul ei chiar. Si o știa orice om care nu e prostit de gândirea pozitivist - "științifică" și care nu poate crede în comunism pentrucă crede în realitățile vii și viabile.

1931

Nae IONESCU

54 de ani dela asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu

Dacă ar fi trăit, Corneliu Z. Codreanu ar fi avut acum 93 de ani. Vârstă de atins la Români, oameni înzestraţi cu o longevitate cunoscută. Destinul lui însă nu era croit pe calapodul obişnuit.

Sănătatea sa robustă, corpul său atletic şi frumuseţea sa bărbătească au sfârşit în ştreangul strâns cu putere de un plutonier de jandarmi, într'o noapte neagră de Sf. Andrei, predestinată de veacuri în credinţa Românilor ca aducătoare de nenorociri. S'a rupt atunci catapeteazma Neamului şi nu a mai fost refăcută nici până azi.

Nu putem şti cum ar fi evoluat tragica istorie a României dacă ar fi trăit Corneliu Codreanu, dar putem afirma cu certitudine că dacă el ar fi fost în viaţă, Basarabia nu s'ar fi cedat fără lupte, Dictatul dela Viena n'ar fi avut loc, iar un 23 August nu s'ar fi întâmplat niciodată.

Istoria modernă, a hărăzit Românilor două mari figuri, de care nu se pot despărţi: Mihai Eminescu şi Corneliu Codreanu. Amândoi au fulgerat pe cerul întunecat al ţării şi nici unul din ei nu a atins vârsta de 40 de ani. Amândoi sunt frumoşi în chipurile pe care ni le-au lăsat, amândoi au nume unice: Mihai Eminescu şi Corneliu Codreanu. Numele lor - un univers întreg! De când au apărut în viaţa românească, n'a rămas zi dela Dumnezeu, ca aceste nume să nu fie pomenite. Cu admiraţie de cei care îi iubesc şi cu ură neîmpăcată de cei care îi duşmănesc. Un Luceafăr şi un Căpitan!

Când Corneliu Codreanu şi-a adunat colegii de liceu în Pădurea Dobrina, văpaia roşie arsese din temelii imperiul romanovilor din Răsărit şi lumea liberă îşi căuta loc de ascunziş de frica bolşevicilor. Când a ridicat tricolorul în locul steagului roşu la Niculina, politicienii îşi pregăteau plecarea în Apus, de teama revoluţiei care încolţise şi dincoace de Nistru. Stăvilirea comunismului în Moldova şi apoi în întreaga Românie poartă pecetea Căpitanului, dar lumea uită când pericolul este înlăturat.

Aplaudat în lupte şi acuzat după victorii, umbra lui Codreanu provoca insomnii tuturor demagogilor şi negustorilor de ţară. Din terorist şi fascist, din anarhist şi nazist n'a fost scos niciodată şi n'a rămas acuzaţie nefolosită împotriva sa, iar el n'a fost nici o clipă din viaţa lui nici fascist, nici nazist, nici terorist, nici anarhist. Corneliu Codreanu nu a fost nici măcar un om politic, pentrucă în politică se urmăreşte cu orice preţ acapararea puterii, fapt care pe el îl interesa cel mai puţin.

Corneliu Z. Codreanu a fost un făuritor de oameni noi într'o şcoală nouă pe care a numit-o : Legiunea.

Un creştin profund şi un mare vizionar cu spirit profetic. Modest şi blând, inteligent şi impunător, a fost urmat de o generaţie întreagă de tineri, cea mai bună generaţie şi singura pe care a dat-o România Mare. Dela elev la student, dela funcţionar la savant, dela muncitor la ţăran, toţi au recunoscut în el pe Căpitan şi l-au urmat. "Căpitanul - scria Dr. Ion Banea - este o piatră de hotar; o graniţă. Sabie întinsă între două lumi. Una veche, pe care o înfruntă cu bărbăţie, distrugând-o; alta nouă, pe care o creează, îi dă viaţă, o cheamă la lumină".

Omul acesta, căruia tinerii îi cântau "Fă-ne un semn şi vor cădea şi munţii/ de-or sta în calea Gărzilor de fier", n'a folosit niciodată puterea de care dispunea nici pentru propria sa apărare. Când camarila regală a pus la cale asasinarea sa, putea oricând să dea o lovitură de Stat. Dacă ar fi rostit un singur cuvânt către cei care îl urmau, n'ar fi rămas piatră peste piatră din bordelul regal şi nici un politician ticălos n'ar fi scăpat cu viaţă, dar el ura violenţa ca nimeni altul.

Zdrobitoarele cuvinte scrise lui N. Iorga sunt grăitoare: "Voi care ne acuzaţi de violenţă, după ce aţi întrebuinţat contra noastră cele mai mari violenţe, împingându-ne la disperare şi păcat, voi, cărora, dacă cineva v'ar fi dat numai o palmă, aţi fi reacţionat la fel ca mine, fără ca să mai fi trecut prin chinurile fizice şi umilinţele prin care am trecut noi, voi necinstiţilor sufleteşte, vă vom dovedi acum, că nu vom reacţiona în nici un fel la toate provocările voastre. Nu să ne închideţi comerţul nostru, să ne înăbuşiţi avântul, ci să ne bateţi la tălpi, să ne trimiteţi în Insula Serpilor, să ne ucideţi cu pietre, să ne spânzuraţi cu tălpile în sus, şi să ni le bateţi în cuie, să ne supuneţi la cele mai mari umilinţi, nu veţi întâmpina nu numai nici o violenţă, ci nici măcar o opunere."

Să răspundă cineva din cei care şi astăzi mai urlă contra celei mai terorizate Mişcări din România, acuzând-o de omoruri şi crime, dacă au mai întâlnit un alt Sef de Mişcare - exceptând pe Mahatma Gandhi - care să îndemne la o astfel de non-violenţă.

Declaraţiile de mai sus nu au fost vorbe goale. In primăvara anului 1938, după arestarea Căpitanului, mii de case de Români au fost violate de jandarmi şi comisari, iar floarea intelectualităţii române a fost internată în lagăre, unde a fost ucisă fără nici o judecată şi fără a opune o rezistenţă.

Acceptarea suferinţei şi prevestirea morţii, ne duc cu gândul la ultimul rămas bun dela Cina cea de Taină, iar seninătatea în faţa morţii, nu este alta decât continuarea Mioriţei în variantă modernă: "Vor trimite după noi să ne prindă şi să ne omoare... iar la urmă vom cădea desigur răpuşi... Atunci sângele nostru al tuturora va curge. Acesta va fi cel mai mare discurs adresat Neamului şi cel din urmă."

Privind retrospectiv la cele afirmate de Codreanu în problemele politice, putem constata cu cel mai mare spirit de obiectivitate, confirmarea previziunilor sale.

Când politicienii români căutau o alianţă cu Uniunea Sovietică, sub forma încheierii unui pact de neagresiune care să permită Uniunii Sovietice, în caz de conflict cu Germania, să treacă prin teritoriul României, Codreanu a spus:

"De vor intra trupele rusesti pe la noi şi vor ieşi învingătoare, în numele diavolului, cine poate să creadă, unde este mintea care să susţină că ele vor pleca înainte de a ne sataniza, adică bolşeviza."

Acuzat de toate regimurile, asupra lui Corneliu Z. Codreanu nu atârnă nici o culpă şi nu există nici o sentinţă de condamnare (Sentinţa dată de Tribunalul Militar din 1938, a fost anulată, iar Corneliu Codreanu a fost reabilitat post-mortem).

***

După ani de zile de arestări, chinuri, temniţe, omoruri şi distrugeri de tot felul, comuniştii n'au putut să înfrângă în nici un chip rezistenţa legionară anticomunistă. La vechile acuzaţii de fascist şi nazist, comuniştii au mai adăugat una mai nouă şi gravă, de agent al imperialiştilor americani.

In 1957, o carte cu circuit închis, pentru ofiţerii de Securitate, scrisă de cei mai pregătiţi politruci, îi instruia pe securişti cum să ancheteze pe legionari, piatra de încercare fiind "Mitul Căpitanului". Intreaga acţiune de reeducare dela Aiud în perioada 1959-1964, urmărea în primul rând desolidarizarea de Căpitan şi de memoria lui. Rezultatul global al întregii acţiuni s'a soldat cu un eşec total pentru comunişti. In lumea liberă, aliaţii de ieri ai comunismului au încercat sub alte variante aceleaşi metode de ponegrire a memoriei lui Corneliu Codreanu, ca fideli tovarăşi ai celor dela Bucureşti. Penibila lor situaţie nu merită nici compătimire.

La 54 de ani dela asasinarea lui Corneliu Codreanu, ideile lui sunt tot atât de actuale pentru structura spirituală şi politică a României de azi şi de mâine, încât orice om politic realist, nu poate trece peste ele în făurirea României viitoare.

PUBLICĂM MAI JOS NUMAI DOUĂ MĂRTURII CARE ILUSTREAZĂ FIGURA ŞI IMPORTANŢA ISTORICĂ PENTRU NEAMUL ROMÂNESC A CELUI ASASINAT ACUM 54 DE ANI

Iordache NICOARĂ (care a primit moartea în faţa mitralierei pentru Codreanu) scria în anul 1937:

"Si şi-a realizat omul acela, coborât din munte, viaţa lui românească, adânc, cu o frumuseţe şi cu o autenticitate care a pus pecete pe veacul lui. Si a izbutit, zugrăvind pe scut un Arhanghel, după îngenunchери prelungi pe lespedele bisericilor şi ale temniţelor, după jertfe şi schingiuiri. A izbutit să strângă, cu braţele şi ochii lui, vrerea tânără a Neamului, să-i sape albie adâncă şi s'o lase să curgă clocotind, prin veacuri, până azi."

***

Iar Ghe. RACOVEANU emerit teolog şi elev al savantului Profesor de Logică şi Filosofie, Nae Ionescu, scria în 1970:

"Corneliu Codreanu nu era un predicator; nu era profesor de educaţie creştină; nu era dascăl de pedagogie. Ci era învăţătorul, organizatorul, călăuzitorul. El învăţa, organiza, conducea. Marele nostru Eminescu n'a avut numai intuiţii geniale, ci şi darul de a formula pregnant adevăruri din care ne hrănim noi astăzi. Corneliu Codreanu n'a avut numai darul de a intui şi de a formula. Ci a avut şi puterea de a organiza; a avut capacitatea de a prelucra materialul uman existent. Il distingea, fără îndoială, marele lui simţ pentru real. Dar peste aceasta era el o putere care topea zgura ticăloşiei omeneşti, gonea boarea leneviei, pregătea sufletele spre fapta eroică, spre totala jertfă de sine. In această putere, în acest dar excepţional sta valoarea lui. Aici, extraordinarul lui prestigiu. Corneliu Codreanu n'a izbutit numai să pună pe picioare - în pofida tuturor adversităţilor imaginabile - o mişcare de mari proporţii.

Corneliu Codreanu a transformat oameni: le-a îmbrăcat sufletul în haină de nuntă. Intr'o ţară şi într'o vreme în care lipsa de onoare, jaful de sus şi desfrâul erau la ele acasă, Corneliu Codreanu a aşezat pe soclu onoarea ca virtute de sine stătătoare, a făcut din corectitudine şi din cinste sufletească condiţia primordială a vieţuirii împreună, iar din austeritatea moravurilor blazonul luptătorilor lui. Iară cununa acestor virtuţi era credinţa în Iisus Hristos. Aceste virtuţi el nu le-a predicat. Le-a dat trup. Iată de ce Neamul Românilor vedea în el călăuza, capul, căpetenia, căpitanul său. Decapitându-l, sceleraţii dela 1938 au decapitat Naţiunea.

Făcând această afirmaţie nu mă gândesc la rostul pe care Corneliu Codreanu l-ar fi avut în stăvilirea puhoiului dela Răsărit, ori în schimbarea profilului politicii europene. Ocupaţia rusească se va curma odată cu înfrângerea Rusiei Sovietice, înfrângere în care credem cu tărie. Dar cu alungarea Ruşilor, procesul de vindecare a naţiei nu s'a sfârşit. Pentru vremea de după liberare, Naţia va avea nevoie tocmai de educatorul, de omul extraordinar pe care ea îl dăduse şi pe care nu-l mai poate da decât la intervale de secole; de Corneliu Codreanu, cel ucis "pro populo".

Stim că Nae Ionescu, care a înţeles toată adâncimea operei lui Corneliu Codreanu şi care a simţit chemarea lui, a spus - pe când încă trăia Codreanu - că minunea înfăptuită de acesta e atât de mare că deacum îl depăşeşte şi pe el. Iar după omorâre ne-a învăţat că cea mai rodnică răzbunare a lui Corneliu Codreanu este înfăptuirea vrerii lui.

Ucenicii şi prietenii lui Corneliu Codreanu au datoria de onoare să nu trădeze opera lui.

Prin decapitarea dela 1938, Naţia Românească a rămas săracă.

Dar Dumnezeul îndurărilor va face cu ea semn spre bine. Căci păcatul nu l-a săvârşit Naţiunea. Ci duşmanii ei de moarte."

NOAPTEA SFÂNTULUI ANDREI

LA 30 NOEMBRIE 1938, ÎN VÂRSTĂ DE 39 DE ANI, CORNELIU ZELEA CODREANU, A FOST OMORÂT PRIN STRANGULARE ŞI ÎMPUŞCAT DE CĂLĂII FOSTULUI REGE CAROL AL II-LEA

... Ii văd cum îşi fac grăbit bagajele. Li s'a spus că merg la altă închisoare. Unde ? Nu ştiu. Dar sunt liniştiţi. Socotelile cu viaţa şi le-au făcut demult, nimic nu îi surprinde.

După miezul nopţii sunt chemaţi la cancelarie... Alături, câţiva gradaţi cu funii ascunse sub mantăi, privirea li-i piezişă, faţă fără 'ndurare...

Afară aşteaptă două brecuri deschise. Sunt poftiţi în ele. De bagaje nu e loc, dar vor sosi în urmă (ei să le depună în cancelarie)...

Brecurile au mai multe rânduri de bănci fixe; legionarii sunt legaţi de ele cu mâinile la spate. Picioarele le sunt şi ele prinse de stinghia băncii din faţă. Fiecare are un jandarm în spate. Afară e urât. Burniţează. Si e beznă. Masinile se urnesc greu din zloată: convoiul morţii e în marş. Vântul lipeşte picături reci de frunţile înfierbântate. E târziu. Lumea doarme. Toată ţara doarme. In ceasul acesta greu nu e nimeni să-i scape, să-i mângâie. Satele dorm. Nici o lumină nu alintă fereastra unei case. Din cerul de tuci continuă să cadă picături mărunte. Sunt aşa de singuri ! Aşa de părăsiţi ! Unde's cărdurile de copii ce se ţineau grămadă după colindătorii verzi prin pulberea şoselelor, gângurind marşurile dătătoare de nădejdi ? Si ţăranii ce purtau în tabere care de bună-tăţi ? Basme ! Singura realitate e bruta dela spate, ce pândeşte cu ştreangul pitit sub haina de ostaş. E noaptea rânduită de credinţa populară să se sorteaască hrană pe tot anul haitelor de lupi.

Iată-i în pădurea Tâncăbeşti. Burniţa a mai stat. Când de cocoş n'ajunge pân'aici. Si nici lătrat de câine. Larma cocorilor s'a stins demult peste arborii goi. Masinile pătrund adânc în codru, apoi încetinesc. Un maior începe să agite lanterna la dreapta şi la stânga: este semnalul ! Jandarmii aruncă lăturile. Horcăitul victimelor, gâfâitul călăilor, zgomotul motoarelor, huruitul roţilor tăind noroiul, -totul formează o lugubră simfonie, demnă de tonul cui a patronat-o. Vor fi urlat câinii la stânile din Macedonia, vreo măicuţă din Ardeal va fi sărit din pat în chin de vise rele, va fi scheunat crivăţul prin hogeagurile din Moldova, vor fi mugit mai aprig valurile la Constanţa... Dar lumea doarme. Doar strigoii veghează. Din 14 culmi de autentică şi dârză Românie, masinile duceau la Jilava 14 cadavre. Lumânări n'au avut. Nici flori. Si nici colivă. Clopotele nu s'au tras, bocitoare n'au jelit. Grijanie le-a fost sângele din vinele plesnite, şi bura înghiţită; spovedania vor face-o în faţa Tatălui de sus...

■

Petre MUSCELEANU

EVANGHELIA EXILULUI (Noembrie 1992)

RAVAGIILE VORBIRII

Sergiu GROSSU

"Apostolul" celei de a 4-a Duminici a lunii îndeamnă, printre altele, pe creştinii efeseni: "Vorbiţi între voi cu psalmi, cu cântări de laudă şi cu cântări duhovniceşti..." (EFESENI, 5.19), ţinând seama că idealul creştinătăţii de totdeauna este unitatea perfectă "într'un gând şi o simţire", având cu toţii "acelaşi fel de vorbire", prin înlăturarea dezbinărilor şi a certurilor, expresie degradantă a păcătuirii cu vorba (1 CORINTENI , 1.10-11).

Ştiut este că omul îşi exprimă gândurile prin actul vorbirii, prin cuvânt. Vorbirea reprezintă elementul de legătură între oameni, resortul comunicativităţii, veriga înţelegerii şi-a solidarităţii umane. Vorbind, EU mă revărs înafară, evadez din propriul meu univers, pentru a mă regăsi în ALTUL. Vorbind, mă proiectez într'o altă constiinţă, împărtăşindu-mă cu ea, socializându-mă. Creez, prin dialog, relaţia socială.

Nu întâmplător sfântul Pavel, covârşit de importanţa vorbirii în viaţa individuală şi colectivă a copiilor lui Dumnezeu, îi cere ucenicului prea iubit să fie "o pildă pentru credincioşi", în primul rând "în vorbire" (1 TIMOTEI, 4.12), şi-l sfătuieşte să se ferească de "zadarnicele ciocniri de vorbe ale oamenilor stricaţi la minte", de "vorbăriile goale şi lumeşti" (IBID., 6.5., 2 TIMOTEI, 2.16). Deoarece, în general, în vorbirea de toate zilele, oamenii au gura "plină de vorbe trufaşe" (IUDA, 16), sau "se slujesc de limbile lor ca să înşele" (ROMANI, 3.13), fără ca să cunoască sau să ţină cont că în ziua Judecăţii "vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care-l vor fi rostit" (MATEI, 12.36).

Această vorbire, alterată din cauza păcatului, este improprie unei ambianţe sociale armonice, provocând o impresionantă şi, din nenorocire, subestimată diversitate de ravagii, asupra cărora Biblia ne avertizează cu prisosinţă; şi este zugrăvită, metaforic, extrem de sugestiv ca "un foc aprins", ca o "otravă de năpârcă", ca un "brici ascuţit" sau că "nişte săgeţi" ucigătoare, şi aşa mai departe.

Interdependenţa între vorbire şi realitatea noastră psihică este cu precizie reliefată de Evanghelie: "Pui de năpârci, cum aţi putea voi să spuneţi lucruri bune, când voi sunteţi răi? Căci din prisosul inimii vorbeşte gura." Exemplificarea nu poate da naştere la niciun fel de dubiu, relevându-ne că, prin vorbire, "omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui, dar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui" (MATEI, 12.34-35).

Cercetând Sf. Scriptură, mai aflăm, tot în legătură cu valoarea determinantă a naturii vieţii noastre sufleteşti, că vorbirea, respectiv "gura celui neprihănit este un izvor de viaţă, dar gura celor răi ascunde sălnicie" (PROVERBE, 10.11). Mai mult, climatul acesta de sălnicie, de violenţă, de duritate interioară, va transforma vorbirea în bârfeală sau în cârtire.

Alteori, certurile sunt generate de diabolica MANDRIE a omului, căci "prin mândrie se ataţă numai certuri" (IBID., 13.10). Aproape întotdeauna, PIZMA amară şi UN DUH DE CEARTA, statornicite în inimă, dar mai ales POFTELE, senzualitatea colcăitoare a firii pământeşti, declanşează vorbirea certăreaţă, aşa cum se întreabă, nu fără temei, Ap. Iacov: "De unde vin luptele şi certurile între voi? Nu vin oare din poftele voastre, care se luptă în mădularele voastre?" (IACOV, 3.14; 4.1).

Ceea ce nu trebue să uităm noi, Românii diasporei, sunt aceste consecinţe dezastruoase ale păcatului, descrise mai sus, ca unii care STIM că păcatul, dacă ne domină, va fundamenta mereu şi se va materializa mereu într'o vorbire bolnavă, contagioasă, în certuri. Fiindcă se impune acceptarea adevărului universal valabil, pe care ni-l descoperă Biblia: "Cine iubeşte certurile, iubeşte păcatul" (PROVERBE, 17.19).

Întâia dovadă a vitejiei spiritului este STAPANIREA VORBIRII, înfrânarea limbii, fără de care religiunea noastră devine "zădarnică", adică inutilă, compromisă şi compromiţătoare în acelaşi timp (a se citi IACOV, 1.26). Ravagiile acestui "mic mădular", vehicul şi simbol al vorbirii, sunt incomensurabile: "Tată, un foc mic ce pădure mare aprinde! Limba este şi ea un foc, este o lume de nelegiuiri. Ea este aceea dintre mădularele noastre, care întinează tot trupul şi aprinde roata vieţii" (IBID., 3.5-6). Pentrucă, spune Domnul "nu ce intră în gură spurcă pe om, ci ceea ce iese din gură, aceea spurcă pe om", şi anume "mărturiile mincinoase, hulele" (MATEI, 15.11,19), strania lume de nelegiuiri a limbii, a vorbirii umane, care spurcă, înainte de toate, propria interioritate a vorbitorului.

"Cine îşi păzeşte gura, îşi păzeşte sufletul", ne învaţă înţeleptul Solomon, "îşi scuteşte sufletul de multe necazuri", pe când "cine are o gură nesocotită se prăpădeşte singur" (PROVERBE, 13.3; 21.23; 10.8), vorbind, astfel, vrute şi nevrute, fără să-şi controleze mesajul cuvintelor şi tulburând, înnegurând, măhnind nu numai pe alţii, ci şi pe sine însuşi. Pe plan social, în alţii, "limba stricată" va da naştere la ravagii inevitabile, întristând şi zdrobind sufletele (IOV, 19.2), îndeosebi când devine publică, solemnă. Ba chiar le amplifică, înregistrând - când sunt reflexul distonanţelor cerebrale - o gradaţie îngrijorătoare: de la certuri banale, până la conflicte iremediabile.

Vorbirea, în loc ca să fie "un susur blând şi subţire", cum a auzit Ilie glasul lui Dumnezeu, pe muntele Horebului, devine, alimentată de nebunia păcatului, UN VANT PUTERNIC, o furtună catastrofică. "Până când vrei să vorbeşti astfel - se adresează Bildad deznădăjduitului Iov - şi până când vor fi cuvintele gurii tale ca un vânt puternic?" (IOV, 8.2).

Ce-i drept, noi suntem tentaţi să vorbim cu nemiluita, scuzându-ne nesocotinţa vorbirii: - "Ce rău am făcut? Am vorbit şi eu, ca să mă aflu în treabă... fără să-mi dau seama!" Şi, totuşi, "gura nesocotiţilor împroaşcă nebunie" (PROVERBE, 15.2). Sau, cum ne avertizează aceeaşi înţelepciune, "cuvintele bârfitorului" au o acţiune nefastă alunecând, ca şi prăjiturile, "până în fundul mărunţaielor" şi până la rădăcina sufletului (IBID., 18.8). Ca atare, vorbind "în chip uşuratic", vom răni ca "străpungerea unei săbii" (IBID., 18.8).

***

Vorbirea rea, de care ar fi cazul să ne lepădăm, dacă vrem să dăm un sens nou şi o dimensiune nouă Exilului, prezintă nenumărate şi tulburătoare aspecte tipologice, prin complexitatea şi variaţia ei funcţională, aşa cum reiese din paginile Sf. Scripturi. Ea poate fi uşuratică, nechibzuită, perfidă, mincinoasă. Tâşnind din gura celor răi, împroaşcă răutăţi, care duc la potrivnicie şi ură, după cum citim: "Potrivnicii au deschis împotriva mea o gură rea şi înşelătoare, îmi vorbesc cu o limbă mincinoasă, mă înconjoară cu cuvântări pline de ură şi se războiesc cu mine fără temei" (PSALMUL 109.2-3).

Deci, vorbirea rea se dovedeşte a fi ofensivă; este o vorbire de asediu, care "înconjoară" un suflet omenesc, pentru a-l distruge prin "cuvântări pline de ură", sau prin "cuvinte nimicitoare" (PSALMUL 52. 4). Este vorbirea omului rău, care năvăleşte PRIN CUVANT asupra semenului său, cu învinuiri împovărătoare: "Căci aud vorbele rele ale multora, spaima care domneşte împrejur. Invinuiţi-l, strigă ei; haide să-l învinuim!" (IEREMIA, 20.10).

Atenţie, dar, la felul grăirii noastre cotidiene. Ca nu cumva să exprime reacţia răzvrătirii străfundurilor neconvertite din noi şi puţinătatea credinţei cu care ne lăudăm în chip făţarnic. Ca să vorbim între noi, conform indicaţiei paulinice, "cu psalmi, cu cântări de laudă şi cu cântări duhovniceşti", respectând consemnul evanghelic: "Dacă vorbeşte cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu" (1 PETRU, 4.11).

O DISTINCŢIE CARE CINSTEŞTE NEAMUL ROMÂNESC ŞI BISERICA SA

Pr. GHEORGHE I. DRĂGULIN

La 16 Iunie a.c., Universitatea din Bucureşti a ţinut să acorde doctoratul "honoris causa" P.C.Pr. Acad. Dumitru Stăniloae. Evenimentul cu totul inedit în peisajul cultural şi bisericesc românesc al ultimelor cinci decenii a produs o reală şi profundă bucurie numeroşilor prieteni şi ucenici din ţară şi de peste hotare ai sărbătoritului: ierarhi, preoţi, monahi, simpli mireni.

El invită însă, cu acelaşi folos, şi la reconstituirea formării acestei personalităţi singulare în cultura românească de astăzi.

Motivarea actului comentat o constituie în primul rând contribuţia sa de original gânditor la identificarea şi reliefarea temeiurilor generale ale spiritualităţii noastre naţionale. Pentru înţelegerea imediată a acestei afirmaţii ar fi suficientă dovada dialogului, uneori a polemicii terminate în favoarea sa, pe care l-a purtat cu marii noştri gânditori şi eseişti: C.Rădulescu-Motru, Nae Ionescu, Lucian Blaga, Radu Dragnea ş.a.

Din perspectiva rezolvărilor pe care le-a propus, teologul dela Sibiu a fost întotdeauna revendicat de mişcarea literară şi de idei produse de renumita revistă "Gândirea".

Naţionalismul românesc dintre cele două războaie mondiale a avut de asemenea un catehism al temeiurilor sale doctrinare în cartea autorului intitulată programatic: "Ortodoxie şi Românism" (Sibiu 1939). Varietatea temelor abordate: Naţiune, latinitate, teofanie, problema Răului, mistica Iubirii menţin actualitatea cărţii şi în anii postrevoluţionari ai istoriei noastre.

Bineînţeles că ea trebue să fie completată cu volumul care i-a urmat după câtiva ani: "Poziţia D-lui Lucian Blaga faţă de Creştinism şi Ortodoxie".

Pentru doctrina naţionalistă susţinută în aceste scrieri, autorul va plăti cu ani grei de puşcărie comunistă. A contribuit din plin, agravându-i situaţia în epoca de atunci, participarea la Asociaţia "Rugul aprins". Se ştie că aceasta luase fiinţă la Mânăstirea Antim din Bucureşti şi cultiva evlavia filocalică, spiritualitatea care se pare că lipsea "Oastei Domnului".

De ea şi-au legat numele îndeosebi călugării şi unii mireni de toate nivelele intelectuale: Arhimandriţii Vasile Vasilachi, Benedict Ghiuş şi Sofian Boghiu, Prof. Al. Mironescu, poetul V. Voiculescu etc.

Dar vocaţia cu adevărat unică în cultura noastră a Prof. Dumitru Stăniloae trebue că a fost, mai înainte de toate, elaborarea unei teologii ortodoxe, dar cu specific românesc. Intenţia era justificată de situaţia intelectuală dinaintea ultimului război. Pe lângă teologia greacă, lumea de atunci definea Ortodoxia doar cu nuanţa ei slavă. Cu numai câteva decenii mai înainte, emigraţia rusă înfiinţase la Paris centre superioare de învăţământ. Ele s'au făcut celebre apoi prin difuzarea filosofiei religioase ruse a unor gânditori de marcă: N. Berdiaev, Prot. Serghie Bulgakov, Pr. Pavel Florenski, Leon Sestov, Simon Frank ş.a.

In faţa acestei situaţii, titularul catedrei de Mistică de mai târziu a Facultăţii de Teologie din Bucureşti - ilustrată mai înainte de către Nichifor Crainic, se pare că se convinsese de necesitatea pornirii la drum cu vederi personale în specialitate.

Afirmaţia noastră nu impietează cu nimic asupra faimei de teolog a Mitropolitului Irineu Mihălcescu al Moldovei, ucis de comunişti în 1947. Cu studii la protestanţi, acesta nu putea îndepărta întotdeauna din exegezele sale - excepţionale de altfel - un oarecare iz scolastic şi psihologist. El a cultivat mai mult Apologetica şi Istoria Religiilor decât Dogmatica şi aceasta cu exigenţe simbolice, uneori confesionale.

Născut în comuna Vlădeni, din judeţul Braşov, Prof. Dumitru Stăniloae şi-a luat doctoratul la catedra de istorie bisericească universală dela Cernăuţi.

Cu această pregătire, P.C.Sa ar fi putut deveni un bun istoric sau măcar un bizantinolog îndătinat. Mitropolitul Nicolae Bălan avea însă alte vederi şi cerinţe bisericeşti. De aceea el îşi sprijinea ucenicii, formându-i în centre europene de faimă - în cazul de faţă: Atena, München, Paris, Karlowitz.

Din capitala Greciei, doctorandul român s'a întors îndeosebi cu nemulţumire faţă de scolastica teologică pe care o întâlnise acolo.

Teologia acestui ierarh, confruntat dur cu majoritatea vederilor adverse ale epocii sale, dezvăluia concepţia unui Dumnezeu liber de condiţionările fiinţiale în care era conceput în câmpul unei anumite prezentări apusene. De altfel, pe el nu-L cunoaştem în esenţa Sa; Il experiem însă în energiile divine care coboară până la cea mai umilă treaptă a existenţei. Cu aceste premise, istoria devine un univers în care credinciosul purificat de patimi descoperă nesfârşite sensuri şi temeiuri proexistenţiale.

La concepţia pe care gânditorul a urzit-o pe texte esenţiale din Sfinţii Dionisie Areopagitul şi Maxim Mărturisitorul a contribuit şi meditaţia provocată de teologia dialectică a unor Karl Barth şi Emil Brunner. Demersul pe care aceştia îl propuneau scotea şi mai mult în relief necesitatea accentuării caracterului personal în actul credinţei.

După publicarea a sute şi sute de articole de specialitate, Părintele D. Stăniloae redactează, în liniştea pensionarului, cele trei volume de Teologie dogmatică ortodoxă, (Bucureşti, 1978). Fără a se depărta de tradiţia patristică, autorul interpelează şi autori moderni, pentru a răspunde atâtor întrebări şi răsturnări ale epocii noastre. Pe lângă profunzimea şi coerenţa sintezei, ea se caracterizează şi prin seninătate şi invitaţie la dialog ecumenist.

Volumul "Chipul nemuritor al lui Dumnezeu" este o altă abordare teologică a mai vechii sinteze "Iisus Hristos sau restaurarea omului" (Sibiu, 1943).

Dintre ultimele lucrări ale autorului amintim "Spiritualitate şi comuniune în Liturghia ortodoxă" (Craiova , 1986) şi un opuscul asupra spiritualităţii poporului român.

Pe teme de spiritualitate, autorul nostru a stăruit în nenumărate rânduri. Cursul său de Mistică a trebuit să fie ascuns ca al treilea volum al "Moralei", publicate acum un deceniu la Bucureşti.

Mai mult decât alte merite, teologia P.C.Pr. Acad. Dumitru Stăniloae îl are pe acela că a reunit acum în cultura română evlavia cu teologia. Această caracteristică i-a îngăduit să reia teme vechi, poate etern umane, cărora le-a dat soluţii contemporane.

Cele 12 volume din celebra colecţie de texte patristice, "Filocalia" (Sibiu, 1947 - Bucureşti, 1991) , îi pot asigura singure notoritatea teologică în epoca noastră.

Cu îngemănarea semnalată, ea a devenit inexpugnabilă şi circulabilă în timpul comunismului. Neglijată, uneori tolerată, alteori disprefuită ca "misticism bolnăvicios", teologia aceasta a pătruns acolo unde "Oastei Domnului" sau expunerii academice le era interzis să circule.

Poate în virtutea acestei tradiţii, cititorii de astăzi ai ziarului "România liberă" aşteaptă cu aceeaşi nerăbdare şi pasiune articolele cu diferite teme pe care P.C.Sa le scrie adesea în "Pagina Bisericii".

Astăzi opera tipărită a Prof. Dumitru Stăniloae numără aproximativ 20 de volume şi peste 1200 de articole. Suma nu cuprinde colaborările, recenziile şi predicile pe care de asemenea le-a publicat. Pentru aceasta, autorul ei este citat alături de numele unor teologi de talie europeană: Karl Barth, Prot. Serghie Bulgakov, Yves Congar, Karl Rahner ş.a.

Unii exegeţi îl socotesc chiar cel mai mare teolog creştin în viaţă.

Recentul eveniment o aminteşte încă o dată - spre cinstea Neamului şi a Bisericii în mijlocul cărora a fost odrăslit.

TFP TRADIȚIE, FAMILIE ȘI PROPRIETATE

In marile orașe din Occident, ca New York, Toronto, Madrid, Sao Paulo, Buenos Aires, este o imagine destul de familiară ca lumea să vadă mărețele stindarde roșii purtând maiestuosul leu aurit și cu inscripția "Tradiție, Familie, Proprietate," purtate în mâinile tinerilor care se dedică cu tot sufletul pentru apărarea idealurilor creștine.

In rândurile tineretului se observă mai mult entuziasm și un număr mai mare de adeziuni.

CÂTEVA CAMPANII ALE TFP-ULUI

Pentru convingerea lumii, TFP-ul inițiază campanii publice, legale și pacifice intrând în contact direct cu cetățeanul comun. Iată câteva exemple:

In Brazilia, țara cu cea

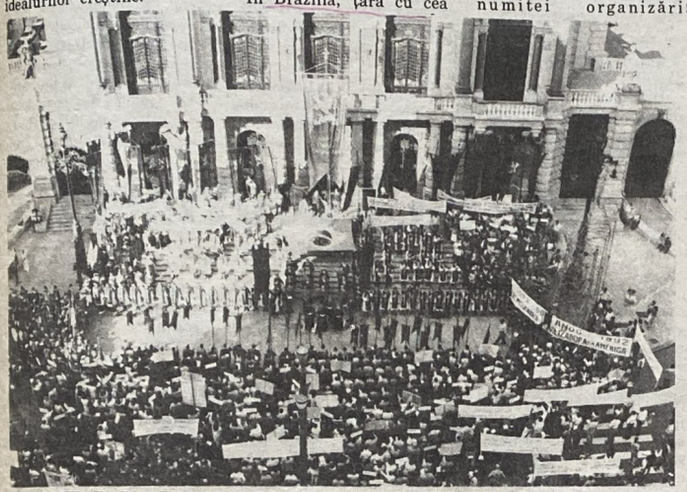

TFP-UL BRAZILIAN COMEMORAND IN SAO PAOLO 500 DE ANI DELA EVANGHELIZAREA AMERICII, IANUARIE 1992 "NU COMUNISMULUI, DA CIVILIZATIEI CRESTINE"

Aceste stindarduri sunt simbolul de apărare ale Tradiției, Familiei și Proprietății, cunoscute de altfel și prin inițialele TFP. Mișcarea TFP este o entitate cu caracter civic și cultural, de inspirație creștină catolică. Ea se afirmă în țările unde s'a constituit, prin lupta ei neobosită împotriva influenței malefice a ideilor socialiste și comuniste.

Prima grupare a TFP-ului a fost înființată în

IN FATA ORATORIUMULUI "SF. IOSIF" DIN MONTREAL

Brazilia în anul 1960, de către cunoscutul scriitor și om de acțiune catolică, fost deputat al Adunării Constituante, Prof. Plinio Correa de Oliveira. Cu timpul, idealurile Mișcării TFP s'au răspândit. Astăzi, există o mulțime de simpatizanți ai Mișcării în 15 țări din America, Europa, Africa, precum și în Asia și Oceania. Fiecare unitate este autonomă, fără scop lucrativ; nu este legată de partide politice și se afirmă în opinia publică - stâlp de susținere a tradițiilor creștine, al familiei și al proprietății private, considerate pilonii civilizației creștine.

Membrii TFP provin din toate clasele sociale, dela profesori universitari până la muncitori și cuprind toate categoriile de vârstă.

mai mare populație catolică din lume, deputați de stânga vroiau să introducă divorțul, în 1966! Insă o amplă campanie a TFP-ului a strâns peste un milion de semnături și proiectul nu a fost aprobat. In 1975 în fața unei noi tentative de a legaliza divorțul, TFP-ul a distribuit 100.000 de exemplare după o scrisoare pastorală a unui preot, pentru apărarea căsătoriei indisolubile; și din nou divorțul nu a fost aprobat.

TFP a luptat cu dârzenie pentru apărarea proprietății private; împotriva reformei agrare socialiste și confiscătoare, care era primul pas pentru implantarea regimurilor comuniste; TFP-ul din Brazilia a realizat 20 de campanii victorioase.

Dacă avem nevoie de mai mult pământ pentru agricultură - argumentează TFP - de ce să nu distribuie pământurile nesemănate ale statului, care ating 50% din suprafața țării, în loc să se confiște proprietățile private și cultivate?

In Columbia, unde câmpurile sunt străbătute de bande comuniste, TFP a publicat o carte ce apără drepturile proprietarilor. In 1988 printr'o acțiune de solidaritate cu țăranii din valea râului Magdalena, a fost înfruntat marxismul, nedându-le adăpost și sprijin acestor asasini.

In America Latină, stânga catolică a fost cel mai puternic aliat al comunismului. Adepții acestor curente, care se numesc creștine, sunt cei mai mari adversari ai dreptului de proprietate. TFP-ul a făcut numeroase campanii de avertizare împotriva așa numitei organizări: "Teologia de libertate" din timpul când aceasta a început să facă primii pași.

Astfel, în 1968, TFP-urile din cele patru țări din America Latină - Brazilia, Argentina, Chile și Uruguai - au făcut un apel Pontificatului, cerând măsuri energice împotriva infiltrării comuniste în sânul Bisericii. Apelul a fost semnat de către 2 milioane de catolici.

In 1982 TFP a denunțat infiltrările comuniste în așa numitele "comunități ecleziastice de bază", printr'o carte amplu documentată, care s'a vândut în mai mult de 70.000 de exemplare, prin campanii publice, în Brazilia și pe care, nici până astăzi, stânga catolică nu a reușit s'o conteste.

In Washington de nenumărate ori, TFP-ul american a participat la mari adunări publice împotriva avortului, adunări care au reunit peste o sută de mii de persoane. TFP a publicat un apel în ziarele principale, cerând pupulației să se termine cu asasinatele de inocenți. Președintele Bush, cu această ocazie, a ținut un discurs, promițând sprijinul său.

In 1988, TFP-ul din Canada a făcut un apel Parlamentului, care dezbătea liberalizarea avortului, în care se spunea că, niciodată viața atâtor ființe omenești nu a depins de așa puține persoane. Acest apel a fost distribuit și pe străzi, pentru ca lumea să ia cunoștință de el.

In 1985-1986 ziarele au anunțat prezentarea filmului blasfem "Je vous salue, Marie". Toate organizațiile TFP din Franța și până în Noua Zeelandă au făcut campanii și manifestații împotriva filmului care a trezit adâncă indignare în opinia publică. Astfel, multe țări au interzis prezentarea peliculei cinematografice.

Există fapte care pun în pericol nu numai anumite instituții, ci întreaga structură socială. Așa cum s'a întâmplat în Spania, unde Partidul "Socialist operario Spaniol", la putere în momentul de față, amenința răsturnarea tuturor instituțiilor stabilite. TFP-ul din Spania s'a ridicat și a stăvilit această cale de desfigurare a sufletului spaniol, această campanie având ca rezultat o mare pierdere pentru socialiști, în alegerile care au urmat.

In Statele Unite mișcările pacifiste ardeau drapelul american, fiind sprijiniți de o decizie a Curții Supreme. In 1989 tinerii TFP-ului american au cutreierat țara transmițând întregului popor dragostea pentru acest simbol patriotic. In 30 de orașe au fost adunate 136.000 de semnături cerând schimbarea acestei legi. In urma acestei acțiuni, patriotismul s'a consolidat atât de mult încât în timpul războiului cu Irakul, minoritățile pacifiste și cele de stânga au dispărut complet de pe străzile orașelor americane. Pe de altă parte, Președintele Bush a trimis o scrisoare de mulțumire TFP-ului pentru sprijinul acordat Statelor Unite, în acest conflict.

Când Mittérrand și Partidul Socialist Francez au ajuns la putere, voiau să introducă în Franța un regim de autogestionare, ca o soluție a conflictului, comunism - capitalism. TFP-ul a publicat un studiu al Prof. Plinio Correa de Oliveira care demasca acest socialism autogestionar, prezentându-l ca o formă și mai radicală decât comunismul însuși și deci inacceptabil în lumea creștină. Studiul a fost publicat în presa din 52 de țări, având un tiraj total de 33,5 milioane de exemplare.

Planurile autogestionare, de stânga, au trecut pe linie moartă, iar în Decembrie 1991, PSF, umilit, a decis anularea lor.

In 1990 reprezentanții TFP-ului au mobilizat în marile orașe din 26 de țări, o mișcare în favoarea eliberării Lituaniei de sub jugul sovietic. In 130 de zile au fost colectate 5,2 milioane de semnături, fapt unic în istoria lumii, iar în luna Decembrie a aceluiași an, o delegație compusă din 11 reprezentanți ai TFP-ului au înmânat, la Vilnius, președintelui Lituaniei, microfilmul listelor cu

PROF. PLINIO CORREA DE OLIVEIRA, FONDADORUL SI PRESEDINTELE TFP-ULUI BRAZILIAN, DECORAT DE CATRE PREOTUL LITUANIAN GAVENAS, DREPT RECUNOSTINTA PENTRU CONTRIBUTIA ADUSA ELIBERARII LITUANIEI

semnăturile respective. De asemenea, s'au prezentat la Kremlin, unde au înmânat o scrisoare lui Gorbaciov, prin care se cerea afirmarea independenței acestei țări. Seful KGB-ului, Kriuchkov, a răspuns că nu tolerează ingerențe străine în afacerile interne ale statului (sic!)

Devotamentul membrilor TFP-ului are rădăcini în cultul Fecioarei Maria, și s'a răspândit cu mare succes în cursul anilor printr'o carte scrisă de Antonio A. Borelli, unul din membrii asociației. Această carte publicată în diferite limbi, inclusiv în limba română, a ajuns la un tiraj de 1,3 milioane de exemplare în 1992, din care 100.000 traduse în limba rusă au fost trimise în Rusia.

In Brazilia, tineretul organizației TFP dispune de patru caravane permanente cu șapte până la nouă membri care străbat drumurile și fac o campanie eroică și plină de sacrificii, în orașele și satele acestui teritoriu imens. Timp de douăzeci de ani, au străbătut mai mult de 4,5 milioane de kilometri (de zece ori distanța până la Lună), distribuind peste 1,5 milioane de cărți. In aceste drumuri membrii TFP-ului vizitează și spitale, aducând bolnavilor un sprijin moral. Organizațiile TFP din alte țări fac același lucru în timpul vacanțelor, consolidând astfel sentimentul omenesc și creștinesc în toate colțurile teritoriului național.

PUBLICATII

Cărțile și publicațiile organizațiilor TFP, apar în principalele limbi occidentale. Ele se pot cere dela adresele: Canadian TFP, P.O. Box 973, St. A, Toronto, Ont. M5W 1G5, Canada; sau "TFP Française", 6 Ave. Chauvard, Paris, 92600 Franța.

DELEGATIA SOCIETATILOR TFP LA MOSCOVA, DUPA PREZENTAREA CERERII DE INDEPENDENTA A LITUANIEI

"BUCOVINA CU MÂNĂSTIRI ŞI BRAZI..."

Din istoria Bucovinei

BUCOVINA ÎN VARA FIERBINTE A ANULUI 1940

-III-

DELA DECLANŞAREA PRIMULUI RĂZBOI MONDIAL PÂNĂ LA UNIREA CU PATRIA MAMĂ

(28 IULIE 1914-28 NOEMBRIE 1916)

——Prof. Nicolae CIACHIR——

Arătam în capitolul precedent, că războiul de independenţă din 1877, a stimulat la Românii bucovineni, procesul de emancipare. Concomitent autorităţile habsburgice urmăreau aceste acţiuni. Astfel poliţia, semnala că supusul Român Costică Teodoru, încearcă să facă recrutări pentru armata domnească, iar oraşul Suceava este somat să introducă cea mai severă supraveghere (Arh.St.Suceava, Fond Primăria, inv. 1428(1877), f.1). Iar cei prinşi în culpă să fie imediat deferiţi justiţiei.

Vasile Kogălniceanu, consulul român acreditat la Cernăuţi, în raportul său din 3/15 Octombrie 1897, face referiri la accentuarea autonomiei Bucovinei, prin eforturile Românilor (Arh. MAE, fond 21, 1893-1912, vol. 115), la organizarea preoţilor români căci "preoţimea este conducătorul firesc al poporului de jos şi cei care contribuie cel mai mult la redeşteptarea individualităţii naţionalităţii române (Arh. MAE, vol. 32, raport din 14/26 Octombrie 1897). In raportul confidenţial din 24 Martie 1898, girantul consulatului României pentru Bucovina şi Galiţia, G.D. Galbin, face un istoric privind evoluţia partidului naţional român şi despre eficacitatea presei apărută acolo, concluzionând că, "deşi sunt unele sate rutenizate, Bucovina întreagă este a neamului românesc" (Arh. MAE, vol. 32 f. 52).

Ritmul de emancipare se resimte, mai ales pe plan cultural. Ziarul "Patria" din Suceava, în numărul său din 10 Ianuarie 1910, informa că Societatea pentru cultură şi literatură din Bucovina, a organizat un simpozion dedicat lui Ion Creangă. Cu această ocazie au vorbit următorii: Mihail Sadoveanu, St. O. Iosif, Dimitrie Anghel, Ion Minulescu, Emil Gârleanu, Cincinat Pavelescu, deci crema literaturii române. Acelaşi ziar, în numărul său din 30 Ianuarie 1910, anunţa că sculptorul Archip Roşca, profesor la gimnaziul din Suceava, a executat bustul marelui poet Mihai Eminescu şi poate fi procurat.

In ajunul declanşării Primului Război Mondial, la 7 Iunie 1914, la Suceava, se deschide, primul congres al învăţătorilor români din Bucovina. Delegaţi din toate provinciile româneşti, au audiat pe Iancu Nistor privind "Dezvoltarea şcolii primare din Bucovina", pe Gavril Rotică "Naţionalismul în şcoala română", iar Dimitrie Gavrilescu a concluzionat ideea, învăţătorimea română ca să fie puternică, trebue să fie călăuzită de ideea culturii naţionale. Congresiştii au vizitat ruinele cetăţii Suceava şi s'au despărţit, mai uniţi în idealuri comune. (Arh. St. Suceava, fond Scoala primară de băieţi, Suceava).

Sfârşitul primului deceniu al veacului nostru găsea Europa împărţită în două blocuri politico-militare: Tripla Înţelegere (Anglia, Franţa, Rusia) şi Tripla Alianţă (Germania, Austro-Ungaria, Italia), în jurul cărora gravitau majoritatea statelor europene, din considerente de ordin economic, politic şi militar. Concomitent, prin trezirea conştiinţei naţionale popoarele aflate sub stăpânirea Austro-Ungariei (printre care şi provinciile româneşti: Bucovina, Transilvania, Banatul) şi a Imperiului ţarist (printre care şi Basarabia românească), se pregăteau să se emancipeze de sub tutela străină.

Bucovina aflată la graniţa dintre cele două imperii, habsburgic şi ţarist aflate în război, dela începutul lunii August 1914 va deveni foarte curând teatru de operaţiuni militare.

Rezerviştii români sunt mobilizaţi la regimentele 23 şi 41 de infanterie şi 4 de dragoni, formând Divizia 43, iar toţi suspecţii de idei naţionaliste româneşti, prin "groja" colonelului de jandarmi, Eduard Fischer, ajung în lagărul de concentrare dela Thalerhof din Stiria. Scolile publice sunt închise, instituţiile îşi reduc programul, iar guvernatorul Bucovinei, din motive de securitate, îşi mută reşedinţa dela Cernăuţi la Vatra Dornei. Măsura era judicioasă, deoarece la Cernăuţi până la frontierea rusă sunt numai 30 kilometri. Totuşi inevitabilul se produce, cazacii generalului Pavlov, la 2 Septembrie 1914, ocupă capitala Bucovinei. Dacă avocatul român T. Bocancea ajunge primar al Cernăuţiului sub Ruşi, unul din liderii partidei naţionale româneşti, Nicu Flondor este trimis ca ostatec, în adâncurile imperiului ţarist.

Dar ocupaţia rusă a Bucovinei este scurtă şi la 21 Octombrie 1914, Austriecii reocupă provincia. Guvernatorul Meran, profitând de sentimentele austrofile ale deputatului român, Aurel Onciul, îl însărcinează pe acesta să organizeze un corp de legionari români. La 2 Decembrie 1914, la Câmpulung, 1500 de Români bucovineni depun jurământ de credinţă Austriecilor. La aceste acţiuni şi-au adus aportul o serie de primari români ca Huţu, Androniescu, Bontaş, Buburuzan, Baitoi, Forfotă, Zub. Un corp similar organizează şi Ucrainenii. Dar Ruşii ocupă din nou Bucovina şi Cernăuţiul la 26 Noembrie 1914 şi mulţi din Legiunea română, sunt omoraţi în ambuscadele cu trupele ţariste, iar cei mai norocoşi, reuşesc să se salveze, refugiindu-se în România. In Februarie 1915, Austriecii recuceresc provincia, dar în Iunie 1916, Ruşii din nou reintră în Bucovina.

La 4/17 Iulie 1916 erau semnate la Bucureşti, de către Ion I.C. Brătianu şi miniştrii Rusiei, Franţei, Angliei şi Italiei, acreditaţi în România, o convenţie politică şi una militară.

Convenţia politică prevedea: garantarea integrităţii teritoriale a României şi reunirea Bucovinei, a Transilvaniei şi Banatului la Vechiul Regat. Intrarea în război numai împotriva Austro-Ungariei (deci nu şi împotriva Germaniei, Imperiului Otoman şi Bulgariei), încetarea legăturilor economice cu Puterile Centrale şi drepturi egale pentru statul român la viitoarea Conferinţă de pace (N. Ciachir, Gh. Bercan, "Diplomaţia europeană în epoca modernă" (1566-1919), Bucureşti, 1984, pag. 480). Deci Bucovina până la Prut şi cu capitala ei, Cernăuţiul, era recunoscută de către Rusia, ca parte componentă a statului unitar român. Soarta Bucovinei era clară, iar armatele române luptau alături de cele reuseţi, pentru punerea în practică a deciziilor enunţate mai sus.

Dar în Februarie 1917, izbucneşte la Petrograd revoluţia rusă, ţarul Nicolae al II-lea este detronat, guvernul provizoriu al lui Kerenski numai stăpâneşte situaţia, iar în Bucovina încep să funcţioneze comitete revoluţionare ostăşeşti, atât reuseţi, cât şi ucrainene. In plus Rada Ucraineană cere includerea Bucovinei şi Basarabiei, în componenţa noului stat ucrainean, atunci proclamat. Guvernul central dela Petrograd, refuză să recunoască noul guvern ucrainean, din care făceau parte, istoricul Mihail Hruszewski, S. Petliura şi alţii. Prin bolşevizarea armatei reuseţi, frontul este abandonat, iar trupele germane şi austriece ocupă Kievul, aproape întreaga Ucrainâ, proclamându-l ca hatman al Ucrainei pe generalul Skoropadski.

Revoluţia din Octombrie 1917 şi preluarea puterii de către bolşevicii lui Lenin, complică şi mai mult lucrurile, sporind haosul şi nesiguranţa. Dar să ne întoarcem la August 1916, când România a intrat în război de partea Antantei. Unităţile române trec la ofensivă pe întreg arcul carpatic, dar în următoarele 5 zile, Germania, Imperiul Otoman şi Bulgaria, ne declară război. In plus generalul August von Mackensan, unul din cei mai talentaţi militari germani (ulterior ajuns feldmareşal, mort în toamna anului 1945, după ce a asistat la capitularea celui de-al III-lea Reich), în fruntea unor unităţi germane şi bulgare, forţează Dunărea şi pătrunde prin Sud, ameninţând Bucureştiul. In acest context, în Decembrie 1916, armata română este nevoită să se retragă în Moldova, inamicul ocupând 2/3 din teritoriul ţării, inclusiv Bucureştiul.

Intrarea în război a României, împotriva Austro-Ungariei, a dezlănţuit o adevărată prigoană împotriva Românilor bucovineni. Erau ameninţaţi cu moartea cei bănuiţi de spionaj şi trădare, mai ales tinerii grupaţi în jurul "Junimii literare". Refugiaţii bucovineni au editat la Bucureşti "Revista Bucovinei", sub îngrijirea lui Ilie Torouţiu, iar în Martie 1915, voluntarii bucovineni depun jurământ de credinţă tricolorului românesc. Cu această ocazie, Ion Grămadă, declara: "In numele Bucovinei, în numele ţării noastre, ne-am adunat. Croiţi hotare mai largi României; de vă vor opri puhoaiele de duşmani, deschideţi-vă cale cu săbiile voastre, sunt noi, strălucitoare, cu fulgere de lumină pe ele".

Continuare în pag. 17

Unirea Bucovinei

——Vasile POSTEUCĂ——

28 Noembrie 1918. O unire care s'a înscris în veşnicia neamului românesc. Si una care va veni. Cea dela 1918, care ne-a dat măcar pentru câteva decenii icoana măreţiei într'o biruinţă scump plătită de-a lungul veacurilor. Ea ne aminteşte nu numai nedreptatea istorică ce s'a abătut, cu ocupaţia austriacă, asupra acestei vetre sfinte a istoriei româneşti, şi bucuria întoarcerii acasă, în acele zile de nespus elan şi de dreptate cerească a lui 1918, ci şi de jalea de astăzi. De cumplita nedreptate a invadării ruseşti din 1940 şi anexarea Nordului Tării Fagilor la Rusia bolşevică. Anexare pe care sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial a statuat-o, prin dreptatea învingătorului şi brutalitatea forţei.

Dacă ne luăm răgazul să poposim un pic pe pragul ei cernit, ziua aceasta e o Carte deschisă a durerii şi măririi neamului nostru. Si primele cuvinte ale acestei cărţi ne spun că fără Bucovina n'avem Tară. Bucovina, cu Putnele, Suceviţele, Voroneţurile şi Cosminele ei, e însăşi inima istoriei noastre. Căci Bucovina nu este graniţă, ci vatră. Inima unui neam. Leagănul unei istorii. Si vatra, inima, nu poate fi dată nimănui, niciodată. Ea poate fi numai încălcată, pusă'n lanţuri şi ţinută, până ce dreptatea Providenţei vine şi-i trânteşte pe asupritori la pământ. Si ziua aceasta a restaurării dreptăţii în lume, va veni.

Cine să creadă că Ceremuşul, Boianul lui Mihai Eminescu, Cetatea Teţinului şi Codrul Cosminului, sunt sau ar putea rămâne reuseţi, ori ucrainene? Când au mai fost? Lumina nu poate fi a nopţii. Omenirea va trebui să vină şi să pună o graniţă, o opreliste a acestei nopţi a stepei, a poftelor flămânde de hoardă siberică, unde se sfarmă altare, se întrebuinţează genocidul, unde se întinde stăpânirea neagră a comunismului.

Credem prea mult în viitorul de aur al neamului, ca să nu profeţim învierea bisericilor lui Stefan cel Mare şi împlinirea din nou a geografiei româneşti. Avem nevoie de această integritate geografică pentru a ne da măsura în istorie, pentru a crea o cultură şi a dărui lumii înnebunite de materie şi dominaţie lumească, o spiritualitate nouă, în sens profund creştin şi omenesc.

De aceea ne adresăm din pragul acestei triste aniversări a Unirii Bucovinei, fraţilor bucovineni, ca şi tuturor Românilor, nu numai pentru a-i întoarce o clipă cu sufletul acasă, în plaiurile Cosminului ca să-şi audă părinţii şi nepoţii plângând şi gemând în jug, ci pentru a-i mobiliza în marea luptă care se dă azi, în spirit, între comunismul ateu şi democraţia creştină.

Eşarfa de doliu pe care Bucovina martirizată ne-o pune pe cerul inimii şi de acest 28 Noembrie, să ne lege şi mai adânc de Icoana Patriei, să ne întărească şi mai mult în jurământul de cruciaţi ai luminii. Mai toţi câţi rătăcim azi prin lume, ştim de înalta ridicare culturală şi spirituală a Bucovinei dintre cele două războaie. Dumnezeu ni-i martor că n'am trăit această dreptate istorică în pofida nimănui. Că am fost la noi acasă în cea mai autentică vatră a visurilor, jertfelor şi împlinirii noastre naţionale de-a lungul veacurilor.

28 Noembrie. - Inchid ochii şi mă aplec deasupra inimii care plânge. Mă văd parcă azi, student, cântând pe străzile Cernăuţiului. Văd şi-acum în faţa ochilor Palatul Cultural din Piaţa Vasile Alecsandri, universitatea nouă, Palatul Mitropolitan. Urc dealul Viilor spre Horecea şi privesc până departe spre Tara Sipenitului. Retrăiesc toată sfânta visătorie dela Iconar şi toată mândreţea societăţilor studenţesti, roind în jurul Palatului Naţional. Si iată ziua aceea de prăpăd din 1940 când au năvălit hoardele ruse, sub tancurile Kremlinului şi sub ciubotele comisarilor bolşevici să ne sfarme cea mai superbă icoană de realizări culturale ale Bucovinei. Si-mi aduc aminte de după amiaza aceea, când am părăsit Cernăuţiul, cu ultimul tren. Era o după amiază splendidă, bucovineană. Un tren lung, nesfârşit, urca cu greu parcă şi cu jale din valea Cosminului spre Adâncată lăsând în urmă stejarii Cosminului şi poienile, dumbrăvile în care s'au luptat arcaşii lui Stefan cel Mare. Mii de oameni stam la geamuri şi plângeam. Udam cu lacrimi locul sub soare unde ne-am născut, pe care cine ştie când şi câţi, dintre noi, îl vom mai revedea. A fost o vorbire cu Dumnezeu care nu se poate să nu fi fost auzită.

Stiind că cele ce se împlinesc pe plan fizic, al lumii, nu sunt decât rezultatul luptelor şi deciziilor luate pe culmile spiritului. Să încercăm a ne ridica la înălţimea chemărilor ce ne vin din Neam şi să folosim această aniversare pentru a ne ruga lui Dumnezeu, chemându-ne în ajutor morţii şi luând atitudine justă în faţa prezentului şi viitorului. Să nu uităm că suntem solii unei dreptăţi încălcate şi să îndrăznim a strica siesta celor care vor să trăiască mişeleşte, din sângele celor robiţi, vânduţi şi ucişi. Să ridicăm steagul revendicărilor cât mai sus, unindu-ne lângă altarul poruncilor. Să nu uităm că Unirea cea Mare a fost rezultatul unei măreţe uniri a tuturor sufletelor româneşti sub steaua aceluiaşi mare ideal.

Să ne oprim o clipă în loc şi să ascultăm chemarea pământului cu mânăstiri şi fagi. Să răzvedim glasul Criptei dela Putna. E 28 Noembrie.

Un sacrilegiu

Duiliu SFINȚESCU

Asociația Foștilor Deținuți Politici din România editează o serie de volume cuprinzând mărturii directe ale celor care au pătimit în temnițele comuniste. Aceste relatări cutremurătoare ale barbariei dezlănțuite asupra lor vor constitui arhiva de referință pentru istorie.

Uniunea Scriitorilor din România publică și ea o serie de volume, intitulate "MEMORIA - revistă a gândirii arestate"-curpinzând de asemenea mărturii ale celor torturați în închisori, dar și diverse texte fără legătură aparentă cu ceea ce justifică titlul volumelor. Astfel, în volumul "MEMORIA" Nr.5 apare un lung "eseu" al lui Emil Cioran. Acest etern blasfemator al Sf. Apostol Pavel, al Celor Sfinte, dar și al neamului românesc, a găsit aici un nou prilej de a recidiva. De data asta, a mers până la a-și îndrepta batjocura și hula asupra întregii creștinătăți și a însăși Persoanei Mântuitorului. Acest sacrilegiu trebue denunțat fără înconjur opiniei publice românești din țară și din diaspora. Câteva extrase vor arăta, mai bine decât orice comentariu, nemernicia și cutezanța tristului personaj.

MEMORIA

Der Schiffman.

Uzat peste măsură, creștinismul a încetat să mai fie o sursă de uimire și de scandal, să mai declanșeze crize sau să fecundeze inteligențele. El nu mai incomodează spiritul și nici nu-l mai constrînge să-și pună întrebări; neliniștile pe care le suscită, ca și răspunsurile și soluțiile sale; sînt lipsite de vlagă, adormitoare pentru spirit: nici o sfîșiere privind viitorul, nici o dramă nu se mai pot naște din el. Și-a trăit traiul: am ajuns să căscăm de plictiseală pe Cruce... Nu ne gîndim nicidecum să încercăm să-l salvăm, să-i prelungim viața; uneori ne trezește doar... indiferența. După ce a sălășluit în adîncul sufletelor noastre, acum abia dacă se menține la suprafață; curînd, înlăturat, va îngrosa rîndurile experiențelor noastre ratate. Contemplați catedralele: după ce și-au pierdut elanul ce le înălța parcă spre ceruri, redevenite *piatră*, ele se chircesc și se prăbușesc; pînă și săgeata lor, care odinioară împungea cu insolență cerul, suferă contaminarea îngreunării și imită modestia oboselilor noastre.

Cînd, din întîmplare, pătrundem în vreuna dintre ele, ne gîndim la inutilitatea rugăciunilor rostite aici, la atîtea trăiri febrile și nebunii risipite zadarnic. Curînd aici va domni vidul. Nici urmă de gotic în materie, nici urmă de gotic în noi. Creștinismul mai păstrează o aparență de reputație doar datorită unor întîrziați care, urmărindu-l cu o ură retrospectivă, ar vrea să pulverizeze cei două mii de ani în timpul cărora, prin nu se știe ce manevră, a obținut încuviințarea spiritelor.

***

De-a lungul evului mediu, Evreii au fost masacrați pentrucă îl răstigniseră pe cruce pe unul dintre ai lor... Nici un popor nu a plătit atît de scump un gest nesăbuit, dar explicabil, și, la urma urmei, firesc. Cel puțin așa ne-a apărut în ziua cînd am asistat la spectacolul „Patimilor", la Oberammergau. În conflictul dintre Isus și autorități, este evident că publicul, vărsînd multe lacrimi, ia partea lui Isus. Străduindu-mă zadarnic să fac la fel, mă simțeam *singur* în sală. Ce se întîmplase? Mă găseam la un proces, iar argumentele acuzației mi se păreau extrem de convingătoare. Ana și Caiafa întruchipau pentru mine bunul simț însuși. Folosind procedee cinstite, acordau tot interesul cuvenit cazului ce le era înfățișat. Poate că nici nu vroiau altceva decît să se convertească. Le-am împărtășit exasperarea în fața răspunsurilor aproximative ale acuzatului. Fără cusur din toate punctele de vedere, nu se foloseau de nici un subterfugiu teologic sau juridic: era un interogatoriu perfect. Probitatea lor mă cuceri: am trecut de partea lor, și l-am aprobat pe Iuda, disprețuindu-i remușcarea. Din acel moment, deznodămîntul conflictului m-a lăsat indiferent. Și cînd am părăsit sala, m-am gîndit că publicul perpetua prin lacrimile sale o neînțelegere care dura de două mii de ani.

Die Nunne.

Oricît de grave i-au fost consecințele, respingerea creștinismului rămîne cea mai de seamă și frumoasă faptă a evreilor, un *nu* care îi onorează.

***

Îmbibați de crize de conștiință, creștinii, foarte mulțumiți că un altul a suferit pentru ei, se odihnesc la umbra Calvarului. Iar dacă uneori îi refac etapele, cît de bine știu să se folosească de asta! Cu o expresie de profitori, se arată plini de sine la biserică și, cînd ies de aici, abia dacă ascund acel surîs pe care ți-l dă certitudinea obținută fără nici o osteneală. De partea lor, nu-i așa, se află harul, un har ieftin, suspect, care îi scutește de orice efort. „Mîntuiți" de circ, fanfaroni ai răstignirii, dezmățați ce știu să afle desfătări în umilință, păcat și infern. Își chinuiesc conștiința doar pentru a-și stîrni senzații neobișnuite. Și le stîrnesc, de asemenea, chinuind-o pe a voastră. Dacă descoperă în ea vreun scrupul, vreo sfîșiere sau prezența obsedantă a unei greșeli sau a unui păcat, nu vă vor mai da drumul, vă vor sili să vă exhibați tulburarea sau să vă strigați vina, în timp ce ei vor asista, sadici, la spectacolul derutei voastre. Plîngeți, dacă puteți: tocmai asta așteaptă, nerăbdători să se îmbete cu lacrimile voastre, să tropăie milostivi și feroci, prin umilințele voastre, să se bucure de durerile voastre. Toți acești oameni pătrunși de convingeri sînt atît de lacomi de senzații îndoielnice, încît le caută pretutindeni, și, cînd nu le găsesc în afară, se aruncă asupra lor înșiși. Departe de a fi obsedat de adevăr, creștinismul se minunează în fața „conflictelor sale interioare", a viciilor și a virtuților sale, a puterii lor de intoxicare, jubilează în jurul Crucii și, epicurean al oribilului, asociază plăcerea cu sentimente ce nu o comportă: nu a inventat el oare *orgasmul* remușcării? Astfel se poate dintr-o dată cîștiga...

MEMORIA

Această nouă manifestare a fiului de preot din Rășinari nu poate surprinde pe cei ce-i cunosc antecedentele, deși era greu de imaginat până unde va ajunge.

Dar vina nu e numai a lui: este părtașă și acea "distinsă" intelectualitate românească de diverse nuanțe politice și filosofice, care - din obscure considerente - nu pierde nici un prilej de a-i aduce osanale, până cînd și în Academia Română sau la UNESCO.

Din nefericire, simpla logică mă face să mă îndoiesc că acest (pentru dumnealor, insignifiant) sacrilegiu va opri circul revoltătoarelor adulări.

Mă aflu departe de biata Țară Românească, dar inima-mi este acolo. Fiemi îngăduit să mă întreb, cu destulă tristețe, cum a fost posibil ca Uniunea Scriitorilor din România să publice această blasfemie; cine și după ce criterii a ales acest text pentru un volum care afișează obîldurea unui prestigios (dar fără îndoială doar nominal) "Colegiu de Redacție".

BUCOVINA

Urmare din pag. 16

Cu doi ani mai tîrziu, Ion Grămadă, cădea ciuruit de gloanțele dușmanilor la Cireșoaia" ca erou răzbunător pentru "dezrobirea Bucovinei" cum îl numește istoricul Ion Nistor. Au mai căzut pe cîmpul de luptă o serie de bucovineni din care amintim pe: Lascăr, Luția, Breabăn, Zamfir etc.

O bogată activitate a desfășurat Comitetul refugiaților bucovineni sub președinția lui Ion Nistor, mai ales în rîndurile studenților și elevilor, care studiau în Vechiul Regat, cît și a acelora înrolați în armata română. S'au distins pe cîmpul de luptă: Dimitrie Marmeliuc, Constantin Ardeleanu și alții, iar doi ostași bucovineni Nicoară și Dumitru Cătană, au fost împușcați lîngă Brașov, pentrucă refuzaseră, fiind în armata austriacă, să tragă în frații lor din Regat. De asemenea, mulți bucovineni luați în armata austriacă și ajunși prizonieri la Ruși, au fost organizați în regimente, alături de frații ardeleni și bănățeni. Asemenea unități au sosit la Iași, la 8 Iunie 1917, unde în Piața Unirii, li s'a făcut o primire entuziastă. Cu această ocazie Ion Nistor a spus, adresându-li-se: "Steagul tricolor la care ați jurat nu este nou pentru toți. Sub cutele lui au biruit strămoșii noștri în Codrul Cosminului. Vouă soarta v'a rezervat cea mai mare cinste de care se pot învrednici fiii Bucovinei: cinstea de a împlânta din nou steagul național la Suceava și la Cernăuți, de unde fusese smulsă acum 143 de ani de către răpitoarea pajură habsburgică".

La Iași s'a constituit "Comitetul național al Românilor ardeleni și bucovineni "aflatori în Moldova și Basarabia și al Corpului ofițeresc de voluntari".

Pe plan european, prin bolșevizarea armatei ruse, operațiunile militare sunt sistate, iar Rusia Sovietică, prin Trotki, duce tratative de pace la Brest Litovsk, dela 20 Noembrie 1917, cu Puterile Centrale. Aici apar puternice divergențe între Rusia Sovietică și Rada Ucraineană. In acest context, de prăbușire a frontului răsăritean, România este nevoită să încheie pace separată cu Puterile Centrale (Germania, Austro-Ungaria, Bulgaria, Turcia), în Mai 1918. Teritoriul Bucovinei, stăpânit de Austrieci, urma să fie mărit cu ținutul Hotinului, o parte din județul Dorohoi și din județul Fălticeni.

Dar sorții războiului, sunt din nou schimbători. Marea ofensivă germană din vara anului 1918, care avea ca scop să scoată Franța din luptă, izbindu-se de trupe proaspete americane (SUA) și canadiene, printre ele și bucovineni, eșuează, iar Puterile Centrale, sunt nevoite să capituleze. Intre timp, la Cernăuți, la 17 Octombrie 1918, ia ființă Adunarea Constituantă, sub președinția lui Dionisie Bejan, care hotărăște ca scop primordial unirea Bucovinei "cu celelalte țări românești într'un stat național independent". Cu 5 zile înainte, la 22 Octombrie, Sextil Pușcariu Max Hacman, Isidor Bodea, Vasile Bodnărescu, Alecu Procopovici, Radu Sbierea și alții scot "Glasul Bucovinei" (Sextil Pușcariu, Cum a luat ființă "Glasul Bucovinei", Cernăuți, 1938). In numărul doi, apare articolul lui A. Procopovici "Dumnezeu s'o ierte" în care se spulberă mitul monarhiei habsburgice. Ziarul era difuzat în Ardeal, la Iași și la frații bucovineni refugiați la Chișinău și în alte părți al Basarabiei.

George Sandru, preotul paroh al Bisericii Sf. Paraschiva din Cernăuți, numit ca primar al orașului de către Iancu Fondor, conducătorul Consiliului Național Român, notează în amintirile sale, că încercând să contracareze acțiunile Ucrainenilor, au cerut sprijinul armatei române. De altfel, un alt participant direct la evenimente, Aurel Turcan, relatează că în noaptea de 3 Noembrie 1918, însuși guvernatorul austriac, Etzdorf, s'a întâlnit în casa baronului Alexandru Hurmuzaki cu Iancu Flondor și alți lideri români, discutând ce măsuri să fie luate, spre a fi asigurată liniștea și ordinea în Bucovina.

La 9 Noembrie 1918, Divizia a 8-a română, sub comanda generalului Iacob Zadic, intra în Bucovina. In proclamație se spunea: "Trecând hotarul pus între noi de o soartă vitregă acum o sută de ani și mai bine trupele române sosesc în mijlocul vostru, aducându-vă dragostea și sprijinul lor, pentru libera împărțire a dorințelor născute din dreptul legitim al popoarelor de a dispune de soarta lor". La 11 Noembrie 1918, unitățile române pășeau în Cernăuți. In amintirile sale, profesorul N. Tcaciuc-Albu, vorbește de primirea entuziastă făcută armatei române, dând și explicația "pentrucă clasa intelectuală era îmbibată de cultură românească." Dela Cernăuți, trupele române înaintează până la vechea graniță a Bucovinei dela Ceremuș, Colacin și Nistru. Pe 27 Noembrie 1918, tricolorul este arborat și pe clădirea Universității, iar a doua zi, la 28 Noembrie 1918, este convocat Congresul General al Bucovinei, pentru stabilirea raportului politic al Bucovinei față de Regatul Român . La Congres au fost invitați și reprezentanții Ucrainenilor, Germanilor, Polonezilor și Evreilor. La invitație, n'au răspuns decât Germanii și Polonezii, și câteva sate ucrainene.

Congresul deschis la orele 11, în sala de marmoră a Mitropoliei, a întrunit 74 de membri ai Consiliului Național Român, 7 delegați germani, 6 delegați polonezi și 13 din comunele ucrainene (printre ei o serie de Români după nume, ca Mardare Teodor, Răileanu Nicolae, Tîntă Gheorghe și Ionică Mintici, acesta ultimul din Ivancăuți). Basarabia era reprezentată de Pan Halippa, Ion Pelivan, Ion Buzdugan și Grigore Cazaclîu. Lucrările Congresului au fost conduse de Iancu Flondor, șeful guvernului bucovinean după salutul de rigoare, al lui Dionisie Bejan, președintele Consiliului Național.

S'a dat citire Declarației de Unire, care în sinteză făcea următoarele precizări:

In perimetrul Bucovinei se găsește vechiul scaun de domnie dela Suceava, gropnițele domnești dela Rădăuți, Putna Sucevița și alte urme scumpe din trecutul Moldovei.

Fiii acestui pământ sub conducerea acelorași domnitori români, și-au păzit moșia strămoșească.

In 1774, prin vicleșug a fost smulsă din trupul Moldovei, de coroana Habsburgilor.

144 de ani bucovinenii au luptat ca niște mucenici, pe toate câmpurile de bătaie din Europa, sub steag străin, pentru gloria Austriei.

A venit ceasul ca țările române dintre Nistru și Tisa să formeze un singur stat unitar.

S'a hotărât în unanimitate, Unirea necondiționată a Bucovinei în vechile ei hotare până la Ceremuș, Colacin și Nistru, cu Regatul României. Apoi în Piața Unirii s'a încins o horă mare. Un martor ocular consemna: "O sărbătoare cum poate pe timpul lui Stefan cel Mare, după vreo mare victorie."

Prof.N. CIACHIR

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihail Eminescu*

UN ALT TRAGISM DIN BASARABIA

ROMÂNOFOBII DESCHID AL DOILEA FRONT ÎN BISERICĂ

Dispariţia, cel puţin formală, a imperiului sovietic, precedată cu câţiva ani mai înainte de diminuarea manifestărilor de ateism agresiv au determinat în Moldova de peste Prut, ca şi în alte foste republici sovietice o reanimare a vieţii religioase. S'au redeschis biserici şi mănăstiri; s'a înmulţit considerabil numărul slujitorilor altarului. Dar spre deosebire de alte eparhii, subordonate Patriarhiei moscovite, constrânse să se bizuie în confruntarea cu numeroasele probleme, mai cu seamă de ordin material, impuse de noile realităţi, numai pe ajutorul acesteia şi pe propriile resurse şi posibilităţi, Eparhia "Chişinăului şi Moldovei" s'a bucurat, de îndată ce a fost cu putinţă, de un larg sprijin material şi moral din partea Bisericii Ortodoxe Române. Ajunge să amintim masiva donaţie de cărţi de cult în limba română, în serii complete, adică pentru întreg anul bisericesc şi pentru toate slujbele, serii pe care nu ar fi putut probabil să le publice nici într'o jumătate de veac. Sau de numărul mare de burse acordate tinerilor basarabeni în şcolile noastre teologice; sau de oferta, nerealizată pare-se, şi nu din vina noastră, de a trimite acolo preoţi doritori să-şi asume un dezinteresat misionariat, în condiţiile unei lipse acute de slujitori ai altarului. Pentru noi, cei de "dincoace", şi pentru mulţi dintre cei de "dincolo" devenise cât se poate de firească şi în consens cu evoluţiile politice din tânăra "republică independentă" o întoarcere a Bisericii de acolo "cu faţa spre Bucureşti".

Din păcate, tocmai această orientare ale cărei prime manifestări păreau atât de promiţătoare, anticipând, credeam noi adevărata şi definitiva "întoarcere acasă", a devenit, în ultimele săptămâni mărul discordiei în Biserica basarabeană, pretextul unei dureroase dezbinări. De unde să fi venit ea? De bună seamă că dela cei ce "separă" şi dezbină" ("diabolos"), dela zeloasele şi viclenele sale unelte...

Campania a fost declanşată de un număr nu prea mare de preoţi, suficient însă pentru a provoca o diversiune cu efecte dintre cele mai nocive pentru ceea ce se prefigura ca un început de integrare spirituală a Românilor de pe ambele maluri ale Prutului şi ea o coincis, fireşte nu întâmplător, cu formarea noului cabinet ministerial dela Chişinău. In perioada când aveau loc în Parlament confirmările de miniştri, complotiştii, acţionând iniţial în secret, au încercat să torpileze reconfirmarea în post a Ministrului Culturii şi Cultelor, Ion Ungureanu, susţinător consecvent al integrării bisericeşti şi ca atare, considerat "trădător de neam care încearcă să românizeze Biserica". Din câteva parohii, dar formulate astfel încât vădeau acelaşi "autor" au fost expediate preşedintelui republicii denunţuri telegrafice şi epistolare, acestea din urmă bătute la aceeaşi maşină! "Nu-l mai vrem pe Ungureanu! Cerem ca ministerul pe care-l conduce să se despartă în două departamente: unul pentru cultură altul pentru culte (pentru departamentul cultelor aveau pregătit un virtual titular, rusofil).

Dela faza scrisorilor şi telegramelor cvasianonime ("preotul şi credincioşii din...") s'a trecut la demonstraţie de stradă ("54 de preoţi defilau în jurul Casei guvernului - relatează o gazetă- păşind agitaţi, "cu o mână ţinând poalele sutanelor, ca să nu le încurce la mers, iar cu alta crucea dela gât ca să nu balanseze") şi o audienţă la Preşedintele Snegur. Acestuia i-a fost înmânat un memoriu scris - a se reţine! - cu caractere ruseşti! Pentru cei vreo treizeci şi ceva de semnatari, ca şi pentru Smirnov, "Marakuţa", "Kiţak", legea pentru introducerea grafiei latine nu există!

Săptămânalul "Literatura şi arta" publică facsimilul acestui memoriu, pe care se văd şi semnăturile în grafie rusească. "Mult Stimate Domnule M. Snegur, în aceste clipe de grele încercări prin care trece tânărul nostru stat pentru a-şi dobândi independenţă deplină, rămâne numai să ne mirăm (sic) de jertfirea de sine de care daţi dovadă. Noi, marea majoritate a preoţimii, în frunte cu Arhiepiscopul Vladimir vă susţinem întru toate şi rugăm pe bunul Dumnezeu să vă înzestreze cu zile îndelungate, virtute şi sănătate. Dar nu putem fi indiferenţi cum cineva zideşte iar altul risipeşte ... Avem datoria de a vă aduce la cunoştinţă că şi Biserica Ortodoxă din Moldova îşi are calea spre independenţă".

Asigurat în ce priveşte devotamentul semnatarilor şi "angajamentul" lor de a "ţine calea spre independenţă" preşedintele ("care zideşte") este informat prompt şi în privinţa celui ce "risipeşte". El nu este altul decât Ion Ungureanu. "In unele cuvântări Dumnealui îşi permite să jignească preoţimea din Moldova, uitând că anume aceşti preoţi necărturari, după dânsul, şi nu alţii au răbdat alături de poporul nostru gerul iernii şi arşiţa verii (sic) anilor trecuţi", "Iar ceea ce a umplut ceaşca (sic) răbdării este că Dl. Ungureanu, susţinut de câteva feţe duhovniceşti, vrea să îngenuncheze Biserica Orotodxă din Moldova în faţa patriarhatului bucureştean". Deci asta era! "In legătură cu aceasta ne exprimăm adânca indignare faţă de activitatea fără de răspundere a susnumitului ministru şi vă înfăţişăm că noi nu-l mai recunoaştem de ministru al Cultelor".

Si totuşi, Domnul Ion Ungureanu a fost reconfirmat în funcţia pe care o deţinuse şi în guvernul precedent. Nu ştim dacă ameninţarea insolentă din ultimul paragraf al memoriului a rămas definitivă. Peste câteva zile însă, după depunerea memoriului, la 7 August, Catedrala din Chişinău, martoră în trecut a atâtor momente înălţătoare din istoria Românilor între Prut şi Nistru a devenit scena unui eveniment care umple de durere şi revoltă conştiinţa oricărui Român care îşi dă seama de rolul cu adevărat providenţial pe care ar putea să şi-l asume Biserica basarabeană în contextul actual, şi pe care un grup de conservatori cu mentalitate bolşevică şi filoimperială îl refuză din inconştienţă sau din calcul oportunist.

A fost pusă la cale o aşazisă adunare eparhială. La care au participat aproximativ 150 de persoane (faţă de 900 de preoţi câţi numără eparhia) din care s'a putut vedea cum înţeleg aceştia, în frunte cu Arhiepiscopul Vladimir, care a ordonat ca presa să nu fie admisă în incintă şi ca, în general, adunarea să aibă un caracter "intern", semiconfidenţial, să "ţină calea spre independenţă". A fost adoptată un fel de declaraţie de fidelitate către Patriarhul Moscovei şi al întregii Rusii pentru ca Biserica din Basarabia să rămână în continuare sub "oblăduirea" Patriarhiei moscovite. Deci, în logica acelei adunări, revenirea canonică la Biserica românească - mamă ar însemna "îngenunchere" în timp ce acceptarea în continuare a tutelei imperialismului eclesiastic moscovit, care şi-a dovedit cu prisosinţă rolul său nefast în deznaţionalizarea populaţiei băştinaşe credincioase, atât în perioada ţaristă cât şi în cea sovietică, o părintească oblăduire...

S'ar putea ca o anumită parte a preoţimii basarabene şi poate că însuşi întâistătătorul eparhiei să nu dorească unificarea bisericească din cauza "necărturăriei" lor, deplânsă, pe drept cuvânt de Ministrul Ungureanu, simţindu-se sub nivelul confraţilor din dreapta Prutului. Dar aceasta n'ar fi o piedică, dacă s'ar simţi capabili şi ei de acea râvnă sfântă care a putut face chiar şi dintr'un "simplu cioban" autodidact unul dintre cei mai profunzi şi mai subtili teologi şi duhovnici români de azi...De ce nu s'ar petrece, să zicem, acelaşi lucru şi cu un fost şofer devenit important slujitor al altarului?

Mult mai greu atârnă însă în explicarea acestei deplorabile manifestări de servilism care adaugă noi elemente de tensiune într'un climat şi aşa mult prea tensionat, prezumţia exprimată, fără menajamente de mulţimea adunată atunci în faţa catedralei; "Ieşiţi, comuniştilor, din catedrală". "Jos preoţii kaghebişti!" "Lumea în jurul catedralei - comentează săptămânalul Literatura şi Arta - a observat că unul dintre automobilele cu care veniseră preoţii avea un steag roşu cu secera şi ciocanul, al fostei URSS. E vorba de un Moskvici 412 cu numărul X7900MB. Unii spunea că-i din Hânceşti, alţii din Cimişlia... Nu este exclus ca acesta (posesorul automobilului) să fi avut în buzunar şi carnetul de partid".

Da, nu este exclus, nimic nu este exclus, nici că la originea evenimentelor care tulbură viaţa bisericească din Basarabia se află şi K.G.B.-ul, sau cum se va fi numind el acum, elementele pro-imperiale în orice caz. După ce în războiul nedeclarat din stânga Nistrului armele par să fi amuţit, cercuri ocult au simţit nevoia unui nou război, fie şi nesângeros. Si câmpul de bătaie i-a fost găsit: Biserica.

Speranţele în spulberarea diversiunii există însă cu certitudine, iar ceea ce mizează pe cartea moscovită, pe ceea ce ar mai putea veni dintr'un loc de unde, în ultimii 180 de ani n'au venit decât ambiţii, orgolii şi, fireşte, expansiunea eclesiastică se înseală amarnic. O declaraţie de obedienţă din partea unora care speră ca gestul lor să fie răsplătit cu noi "ordine" şi "medalii" patriarhiceşti, cruci "cu pietre scumpe"; mitre camilafce (albe) şi alte "vrednicii", într'un moment când procesul de emancipare faţă de Patriarhia Moscovei este în curs chiar şi în teritorii de veche obârşie şi tradiţie slavo-rusă, cum ar fi Ucraina, unde îşi disputa "canonicitatea" nu mai puţin de trei factori de autoritate bisericească, o asemenea declaraţie, deci, devine cum nu se poate mai absurdă şi mai anacronică, pe cât este de antinaţională. Cele "câteva feţe duhovniceşti nesupuse" la care se referă memoriul, încercând să le bagatelizeze importanţa, reprezentând în realitate o forţă deloc neglijabilă - clerici de mare prestigiu, cealaltă parte a preoţimii care încă nu şi-a spus cuvântul, masele de credincioşi luminaţi - vor avea de purtat o bătălie grea şi inegală, fiindcă autoritatea bisericească capitulardă îi poate reduce la tăcere prin simpul "ukaz". Să ne simtă mereu alături pe noi, cei de aici (din ţară), este tot atât de important, pentru ei ca şi pentru noi.

Boris BUZILĂ
(România liberă)

FARA ARMÂNEASCĂ

ORIGINEA MACEDOROMÂNILOR

RĂSPUNS D-LUI KERAMOPULOS DELA ACADEMIA GREACĂ DIN ATENA, REFERITOR LA ORIGINEA GREACĂ A MACEDOROMÂNILOR

DE
TH. CAPIDAN
MEMBRU AL ACADEMIEI ROMÂNE

Şedinţa dela 10 Februarie 1939

Urmare din numărul trecut

In realitate, cuvântul *Vlah* reprezintă la bază numele celtic *Volci*, pe care triburile germane l-au cunoscut sau la ei acasă sau, mai probabil, când au pătruns în Galia. Din *Volci* derivă formele franceze *Valais*, *Vallons*, germ. *Welsch*, engl. *Wales*. Mai târziu, după ce Celţii din Franţa au fost romanizaţi, Germanii au dat acest nume mai întâi Celţilor romanizaţi după aceea, prin extensiune, tuturor popoarelor romanice. Prin urmare, evoluţia e clară: dela înţelesul de Celţi dat de Germani, a trecut la Celţii romanizaţi, dela aceştia apoi la toţi Romanii, din care am ieşit şi noi Românii. Nouă însă, cuvântul ne este cunoscut prin Slavi, care l-au luat dela Germani, vecinii lor, înainte de coborîrea lor în Balcani. La Slavi forma germană *Valh* a ajuns *Vlah*, aşa cum se întrebuinţează azi ca denumire etnică pentru noi Românii. Aceasta este singura explicaţie ştiinţifică, în afară de alte şase-şapte fantastice date în sec. XVIII în care intră acum şi aceea a d-lui Keramopulos ce s'a dat cuvântului până azi, începând cu Kopitar, cu prilejul recenziei ce a scris asupra Istoriei lui Petru Maior, şi până la Miklosich şi Tomaschek. Dela Slavi cuvântul *Vlah* a trecut la Bizantini Βλάχος, care apare pentru întâia dată la Anna Comnena: Βλάχοι ὀδῖται, explicat de d-l N. Iorga prin «Români Chervanagii». Acest nume, care s'a răspândit la toate popoarele din peninsulă: Sârbi, Albanezi, Turci, mai târziu, şi-a schimbat şi înţelesul, însemnând «păstor», din pricina ocupaţiunii Vlahilor din Balcani exclusiv cu păstoritul. Trecerea de sens dela nume etnic la acela de apelativ nu trebue să mire pe nimeni. La Albanezi Rëmër, numele nostru etnic derivat din latinescul *Romanus*, a ajuns să însemne «păstor». Mai târziu, când acest cuvânt a fost înlocuit prin turcescul «cioban», acesta a căpătat înţelesul de *Român*. In sudul Albaniei, Românii sunt pretutindeni numiţi «Cioban». In lingvistică aceste treceri de sens sunt foarte curente. Chiar cuvântul *Grec* însemnează în multe părţi «negustor», din cauza că în evul mediu, Grecii erau propriu zis negustorii prin excelenţă.

Vorbind despre cellalt nume etnic al nostru, *Român*, d-l Keramopulos mărturiseşte că, dacă ar întreba cineva pe Vlahii din Grecia să spună ce sunt, ei răspund cu toţii *Aromâni*, ceea ce, după autor, echivalează cu vechiul *Romani* (cives) şi corespunde termenului grecesc *Romei* (politai). Dar acest «Român», după d-l Keramopulos, care este numele comun al tuturor Românilor, nu însemnează naţionalitatea ci numai calitatea civilă, adică dependenţa de vechiul Stat roman, care crease o confuzie în ce priveşte conştiinţa naţională. După cum *Romios* sau *Rum* în Turcia, continuă autorul, cuprindea nu numai pe Greci, dar şi pe celelalte popoare din imperiul bizantin, tot aşa şi *Romanus* cuprindea tot soiul de rase.

Aceasta este demonstraţia d-lui Keramopulos în ceea ce priveşte explicaţia numelui etnic *Român*. Autorul însă greşeşte în partea cea mai importantă din desvoltarea cuvintelor Ρωμαῖοι şi *Romanus*. Anume, în vreme ce primul la Bizantini, Ρωμαῖοι însemna cetăţeni romani numai sub raportul politic, fără referire la limba Romanilor, al doilea, *Romanus*, din care a ieşit *Român*, desemna pe cetăţenii romani cari continuau să vorbească limba Romanilor. Prin urmare, este o mare deosebire între felul cum a evoluat Ρωμαῖος la Bizantini şi Romanus la Români. Cum s'a făcut acum de s'a păstrat acest cuvânt ca denumire etnică numai la noi Românii, în vreme ce la celelalte popoare din familia romanică a fost înlocuit cu numele cuceritorilor sau a cedat altor împrejurări, aceasta este o chestiune care comportă o expunere mai largă, şi nu intră în cadrul acestei comunicări. Aici vreau să insist numai asupra faptului că, chiar la lămurirea numelui *Român*, d-l Keramopulos nu expune adevărul, aşa cum rezultă din examinarea obiectivă a faptelor istorico-lingvistice, ci întrebuinţează explicaţiuni lăturalnice, care au ca unic scop să convingă pe Aromânii din Grecia că *Aromân* este tot una cu *Romios*, întru cât are înţelesul numai de supus roman, nu şi acela de cetăţean roman, care continuă tradiţia romană prin limbă, adică vorbeşte o limbă românească.

Tot în legătură cu Român, autorul discută şi originea poreclei Kutsovlah, pe care Grecii o dau Aromânilor. Originea ei este clară. Derivă din grec. Κουτσός «şchiop» şi Βλάχος şi provine din epoca în care Românii încercau să scrie în graiul lor iar Grecii îşi băteau joc, cum am văzut, că limba lor prea mult şchiopătează, ca să poată ajunge o limbă scrisă. Keramopulos derivă această poreclă din turcescul Kuciuk «mic», în spre deosebire de Românii din România Mare (Dacia). Etimologia a mai fost dată. Ea este însă falsă, deoarece Kuciuk n'ar fi putut niciodată să dea în româneşte forma «Kutso».

Trec acum la originea grecească a Românilor din Grecia care ocupă cea mai mare parte din teza d-lui Keramopulos, cu care voiu încheia prezenta comunicare.

Autorul îşi pune următoarea întrebare: limba Vlahilor este latinească, dar de unde vin oamenii cari o vorbesc? La această întrebare, spune el, cel mai uşor lucru este să admitem că ei vin dela Roma, dar, tot el adaugă, Romanii nu puteau trimite nici măcar provinciali cu atât mai puţin Romani curaţi în munţii săraci şi inaccesibili, locuiţi de Valahi, spre a muri de foame. De altfel, nici istoricii nu menţionează aşa ceva. De aici trebue să înţelegem că munţii un sunt locuinţele primitive ale Vlahilor.

După aceasta autorul se ocupă cu relatările cronicarilor bizantini, începând dela Kekavmenos (sec. XI) până la Calcocondilas, cronicarul sultanilor (XV), declarând că toţi aceşti cronicari greşesc, când susţin că Vlahii vin din Dacia, sau sunt coloniştii din Italia şi acelaşi neam cu Vlahii din Dacia. Această greşeală provine din faptul că limba lor este aceeaşi cu a Românilor din Nordul Dunării, dar, adaugă el, nu este nici atât, căci Românii vorbesc un idiom romanic deosebit de acela al Vlahilor. Păcătueşte şi Roesler — adaugă el — când crede că poporul românesc s'a format în Sudul Dunării. Era cu neputinţă să fi existat Romani în peninsula balcanică, spre a da naştere la poporul român. Aici îmi iau voie să adaug că Keramopulos contrazice pe Roesler, nu pentrucă vrea să apere continuitatea elementului românesc în Dacia, aşa cum greşit au înţeles-o unii d-ni gazetari dela noi, ci ca să arate că naşterea Aromânilor din amestecul Romanilor cu populaţiunile autohtone a fost imposibilă, deoarece în peninsulă n'au existat decât numai Greci. Numai din romanizarea Grecilor puteau ieşi populaţiunile valahe.

Mai departe, autorul combate teoria d-lui N. Iorga şi expunerile mele din publicaţiunile din urmă. Să lăsăm aceste teorii pripite, spune autorul, şi să vedem ce spune d-l Iorga, savant eminent şi membru asociat al Academiei noastre, citând următorul pasaj din care reproduc numai prima parte: «Romania orientală cu locuitorii ei latinizaţi, dintre cari Românii sunt ceea ce a rămas, cuprindea tot Balcanul şi Pindul, etc.». La aceasta, autorul obiectează că Romania din sec. IV nu însemnează o ţară în care se vorbeşte latineşte, ci Statul politic din Roma. Romania medievală era imperiul bizantin. Această Romanie nu putea fi latinizată, pentrucă atunci se călca linia trasată de Jireček între zona de influenţă greacă şi zona de influenţă latină. In afară de aceasta — adaogă el — Vlahii din Pind nu sunt aceeaşi rasă cu Dacoromânii după cum nu sunt nici Portughezii aceeaşi rasă cu Spaniolii.

Continuare în numărul viitor

Gioga Parizianu

Mihai Stere DERDENA

Incă din închisoare am auzit unul de altul, dar destinele au făcut ca să ne întâlnim după mulţi ani, abia în 1990, primăvara.

Era pe-atunci, în prospera comună ialomiţeană Dridu, o doctoriţă stomatolog din Bucureşti, Aromână ca şi noi, D-na Marioara Osiceanu. La dânsa mergea atunci Gioga, ca să-şi trateze puţinii dinţi ce-i mai rămăseseră în urma interminabilelor anchete schingiuitoare şi a subnutriţiei cronice. Eu fusesem de curând reintegrat în învăţământ, printr'un ordin al Ministrului Mihai Sora şi funcţionam la gimnaziul din acel sat frumos, făcând o extrem de agreabilă navetă cu trenul, pe linia Bucureşti-Nord - Urziceni.

Drumul dela gară până în centrul comunei, unde sunt amplasate şcoala, primăria şi dispensarul medical (biserica e ceva mai departe), măsoară circa doi kilometri, care parcurşi pe jos, de fiecare dată, par o nimica toată şi constituie un excelent tonic neurofizic. Intr'o zi, pe când coboram din tren, doctoriţa, navetistă şi ea, mi-l prezintă pe Gioga. Apoi, dela gară până la cabinetul stomatologic, între orele 7.30 şi 8.00 şi în sens invers, la orele amiezii am sporovăit împreună despre toate cele dinlăuntrul ţării, depănând mai cu seamă amintiri din tinereţile noastre, măcinate între ziduri de puşcării infernale. L-am lăsat pe el să vorbească mai mult, fiind decan de vârstă şi veteran în patimi penitenciare.

Mi-a povestit cât a putut de amplu unele dintre întâmplările cutremurătoare prin care a trecut ca deţinut - miner la Cavnic şi la Baia Sprie. Reţin perfect că, în urma bătăilor şi a torturilor la care a fost supus, la Cavnic, în zilele celebrei evadări, şi-a pierdut un ochi, pe care, în libertate, pare-mi-se, îl va înlocui cu unul de sticlă. Culmea a fost că groaznicul tratament ce i s'a aplicat, timp îndelungat, s'a datorat exclusiv nedenunţării punerii la cale a evadării, despre care, însă, atât el cât şi ceilalţi deţinuţi neevadaţi nu ştiau absolut nimic.

Doi dintre protagoniştii marii evadări din mina dela Cavnic, Ion Ioanid şi Ion Pantazi, autori ai excelentelor memoriale "Închisoarea noastră cea de toate zilele" şi respectiv "Am trecut prin iad", evidenţiază sufletul ales şi caracterul integru ale neînfricatului Aromân şi legionar, Gioga Parizianu. Ion Ioanid, de pildă, îşi aminteşte despre Gioga că avea "inimă de aur". Iar foştii deţinuţi politici, Pintilie Iacob şi Laurenţiu Popovici, din Piatra-Neamţ, îşi amintesc despre Gioga că s'a comportat tot timpul ca un desăvârşit camarad faţă de orice deţinut politic, indiferent de convingerile îmbrăţişate, că era un om de absolută încredere. Sper mult ca Gioga însuşi să fi apucat a citi pe patu-i de suferinţă fatală, măcar primele două volume din monumentalul jurnal al cunoscutului crainic dela "Europa liberă".

In timpul uneia dintre lungile noastre convorbiri, evocatoare de amintiri triste, mi-a recitat un amplu poem, dedicat lui şi intitulat chiar aşa: "Odă lui Gioga". Regret că nu mai reţin numele autorului, dar n'am să uit că este vorba despre un poet înzestrat, care l-a descris uimitor de exact, relevându-i câteva calităţi de căpetenie, specifice cred, Macedonenilor latini: cuvântul, cinstea, curajul, sinceritatea, încrederea, devotamentul, spiritul de jertfă, credinţa, dreptatea, dârzenia, optimismul, generozitatea şi infinita-i bunătate. Iar mie mi-a rămas în amintire ca un trist chip de sfânt, blajin şi bun, copleşit de suferinţă ce emană mai degrabă scepticism decât încredere într'un viitor mai moral, mai creştin. De asemenea, nu-i pot uita tulburătorul regret că n'a fost arestat mai târziu, după terminarea Facultăţii de Medicină din Iaşi, pe care o frecventase doar până în anul al III-lea.

A fost un om admirabil, realmente de factură superioară şi de aceea, poate, teribil de încercat. Si pentrucă Dumnezeu îi iubeşte nespus pe astfel de oameni îi ia sigur la Dânsul, în împărăţia Sa. Iar dacă Inaltul nostru Părinte m'ar învrednici cu o scurtă comunicare celestă cu îngerul Gioga, nu l-aş întreba decât dacă i-a citit pe Ioanid şi pe Pantazi. De va fi să primesc răspunsul lui afirmativ mă voi simţi pe deplin mulţumit. Oricum, îi pot şopti acestea: Dormi, frate scump, dormi în pace c'ai fost neasemuit de bun!

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

AVEM DREPTUL SĂ GREȘIM

Pe lângă dictatorii care ne împingeau în turbinca fericirii mai avem și un grup mic și gălăgios de "Democrați-Aleși" ce insistă să nu avem opinii "eronate". Nobilul scop are un cusur: ni se distruge curiozitatea. Dacă n'ar fi fost un sceptic ca Galilei, Soarele se învârtea și astăzi în jurul Pământului.

Dreptul de a avea păreri eronate a fost confirmat în unanimitate de o decizie a Curții Supreme din Ottawa, Canada, care a judecat apelul făcut de acuzatul Dl. Ernst Zundel.

Dl. E.Z. a fost condamnat în 1988 pentrucă a publicat un pamflet în care susținea că "Holocaustul a fost un mit supraumflat și suprapublicizat" de anumite cercuri interesate mai mult în propagandă decât în adevăr. Condamnarea s'a făcut pe baza unei legi noi care "Interzice răspândirea știrilor false".

Curtea Supremă a respins legea ca neconstituțională deoarece violează libertatea cuvântului "chiar și pentru păreri nepopulare" ("...for even unpopular views").

Salutăm decizia Curții Supreme Canadiene care ne ferește de cei "drepți" și ne dă voie să facem greșelile noastre.

DELA 7-8 ZILE LA 2 ȘI JUMĂTATE

Fără concurență, un fapt care ne îngrijorează, și fără statut care a fost suspendat pentrucă precizează: un președinte nu poate servi decât două termene consecutive (în total 4 ani) Dl. Petru Lucaci a fost re-reareales președinte al Uniunii și Ligii. Pentru cei noi veniți, reamintim că biruința Episcopului Valerian în lupta cu Episcopul Moldovanu (sfințit pe furiș) se datorește în mare parte membrilor U&L și ziarului "America".

Cu decenii în urmă, Conventiile U&L erau locul de întâlnire al tuturor Românilor. Dezbaterile țineau o săptămână. Delegații discutau, se certau, dar până la urmă plecau acasă împăcați și veseli că s'au întâlnit și au petrecut împreună.

DISIDENȚII NICU ȘI ION

Ca pedeapsă pentrucă s'a "opus" tovarășului Ceaușescu, actualul Președinte Iliescu a fost exilat în postul de Prim-secretar al Partidului Comunist Român - județul Iași, în 1978, Dl. Iliescu, în calitate de "disident" înverșunat al dictatorului din București, i-a trimis următorul protest:

"Mult Stimate Tovarășe Nicolae Ceaușescu...Poporul român vede în Partidul Comunist Român, un neîntrecut ctitor de țară... Urmând mereu exemplul Dvs... ne vom strădui și mai mult să fim la înălțimea cerințelor etapei pe care o străbatem". Semnează: "Comitetul Județean al Partidului Comunist Român - Iași, Ion Iliescu".

Tot la fel de aspru și pentru aceleași păcate de înfocat "anticeaușist" a fost pedepsit de tătucu' și mămuca, delfinul Nicu care a fost trimis la Sibiu într'o poziție similară cu cea a D-lui Iliescu: Prim-secretar al Partidului Comunist Român - județul Sibiu.

Dl. Iliescu ne-a dat încă o dovadă că-i democrat "lână'n lână" și că nici nu știe să arate cu degetul pe hartă unde-i Moscova. Recent, l-a acuzat pe oponentul său politic, Corneliu, Coposu că-i "comunist". Dacă oponenții D-lui Iliescu sunt comuniști și Dl. Iliescu e democrat, atunci prefer pe "comuniști".

DEZINFORMĂRI...

Soptit la ureche ca o descoperire ce nu și-a căpătat brevetul, ți se spune că e mai bine să rămână în funcțiile de conducere cei care n'au făcut pușcărie, deoarece ei nu au spirit de "răzbunare".

Răzbunare înseamnă "A-și face singur dreptate, pedepsind pe cei dela care a suferit un rău, o nedreptate."

Pentru eliminarea oricărui spirit de răzbunare se cere doar un singur lucru: să se facă dreptate celor care au suferit pe nedrept.

Dacă cei care au comis crime nu vor fi pedepsiți, atunci ce garanție avem că mâine aceiași oameni nu vor comite aceleași crime?

UN SFAT MULT AȘTEPTAT

După o prea lungită tăcere, P.F. Teoctist a adresat un cuvânt părintesc alegătorilor: "să voteze împotriva comunismului ateu."

Nu putem decât să aplaudăm sfatul și să-l liniștim pe Prea Fericitul că în România actualii lideri: Iliescu, Roman, Măgureanu, Bârlădeanu etc. sunt democrați neaoși și când aud cuvântul "comunist" îi caută explicația în dicționar.

De asemenea, îl asigurăm pe P.F. că în țară nu mai există nici sământă de ateu. D-lui Iliescu îi miroase căciula a tămâie, și e cu pantalonii rupți în genunchi de atâtea mătănii.

Totuși, respirăm ușurați. După ani și ani de așteptare și după regimul de mare înțelepciune al "domnului Ceaușescu" să auzim acum pe Prea Fericitul Patriarh îndemnând pe cei care au urechi de auzit, să audă: "votați împotriva comunismului ateu".

LISTA SENATORILOR

ALBA
1. Emil NEGRUTIU (C.D.R.-P.A.C.)
2. Dumitru PUSTAI (P.U.N.R.)
3. Tiberiu STEFAN INCZE (U.D.M.R.)

ARAD
4. Ioan ALEXANDRU (C.D.R. -P.N.T.C.D.)
5. Ioan CRETU (F.D.S.N.)
6. Zoltan HOSSZU (U.D.M.R.)

ARGEȘ
7. Alex. PALEOLOGU (C.D.R. -P.A.C.)
8. Cons. SIMIONESCU (F.D.S.N.)
9. Ghe. RIZESCU (F.D.S.N.)
10. Cons. R. BALTAZAR (F.S.N.)

BACĂU
11. Cons. MOICEANU (C.D.R. -P.S.D.R.)
12. Radu VASILE (C.D.R. -P.N.T.C.D.)
13. Simion DARIE (F.D.S.N.)
14. Octavian OPRIS (F.D.S.N.)
15. Ionel AICHIMOAIE (F.S.N.)

BIHOR
16. Nistor BADICEANU (C.D.R. -P.N.T.C.D.)
17. Mancia MIRCEA (P.U.N.R.)
18. Ignat F. DOINA (P.U.N.R.)
19. Iosif CSAPO (U.D.M.R.)

BISTRIȚA-NĂSĂUD
20. Emil SCURTU (P.D.A.R.)
21. Viorel ILISIU (P.U.N.R.)

BOTOȘANI
22. Cons. ZAICEANU (F.D.S.N.)
23. Dumitru MOCANU (F.D.S.N.)
24. Cons. MOLDOVAN (P.R.M.)

BRAȘOV
25. Valentin C.GABRIELESCU (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
26. Florea DUDITA (F.D.S.N.)
27. Aristotel A.CANCESCU (F.S.N.)
28. Ghe. DOSPINESCU (P.U.N.R.)

BRĂILA
29. Mihai MATETOVICI (F.D.S.N.)
30. Ioan BROSCATEANU (F.D.S.N.)

BUZĂU
31. Mihai PETRESCU (F.D.S.N.)
32. Ioan C.POP (F.D.S.N.)
33. Vasile ION (F.D.S.N.)

CARAȘ-SEVERIN
34. Adrian D.P.NECSESTI(C.D.R. -P.N.L. c.d.)
35. Stefan DAVID (P.S.M.)

CĂLĂRAȘI
36. Doru I. TARACILA (F.D.S.N.)
37. Florin VELICU (P.D.A.R.)

CLUJ
38. Matei BOILA (C.D.R. -P.N.T.C.D.)
39. Ioan N.TODEA (P.R.M.)
40. Adrian O.MOTIU (P.U.N.R.)
41. Valer SUIAN (P.U.N.R.)
42. Petre C.BUCHWALD (U.D.M.R.)

CONSTANȚA
43. Sabin IVAN (C.D.R.-P.N.L. c.d.)
44. Ghe. DUMITRASCU (F.D.S.N.)
45. Eugen DIJMARESCU (F.S.N.)
46. Ion COJA (P.D.E (P.D.A.R.)
47. Ion CARCIUMARU (P.R.M.)

COVASNA
48. Dabor KOZSOKAR(U.D.M.R.)
49. Lajos MAGYARI (U.D.M.R.)

DÂMBOVIȚA
50. Tudor DANE (C.D.R. -P.N.T.C.D.)
51. Emil DIMA (F.D.S.N.)
52. Mihail I URCU (F.S.N.)

DOLJ
53. Aurelian POPESCU (C.D.R. -P.N.T.C.D.)
54. Ghe. C.IONESCU (F.D.S.N.)
55. Oliviu GHERMAN (F.D.S.N.)
56. Ion PREDESCU (F.S.N.)
57. Adrian C.PAUNESCU (P.S.M.)

GALAȚI
58. Dumitru CALUIANU (C.D.R. -P.N.L.c.d.)
59. Florica SECARA (F.D.S.N.)
60. Ilie P. VIDOVICI (F.D.S.N.)
61. Costel GHEORGHIU (F.S.N.)

GIURGIU
62. Dragomir POPESCU (F.D.S.N.)
63. Marin PREDILA (F.D.S.N.)

GORJ
64. Vasile VACARU (F.D.S.N.)
65. Ion MOCIOI (P.R.M.)
66. Mihail M.LADARU (P.S.M.)

HARGHITA
67. Gabor M. HAJDU (U.D.M.R.)
68. Attila VERESTOY (U.D.M.R.)

HUNEDOARA
69. Tiberiu VLADISLAV (C.D.R. -P.N.T.C.D.)
70. Ioan DIMIS (F.D.S.N.)
71. Octavian MUNTEAN (F.D.S.N.)

IALOMIȚA
72. Cons. SAVA (F.D.S.N.)
73. Victor STOICESCU (P.R.M.)

IAȘI
74. Ion MANEA (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
75. Ion SOICANU (F.D.S.N.)
76. Romul P.VO NICA (F.D.S.N.)
77. Aurel S.ION (F.S.N.)
78. Dan C.VASILIU (F.S.N.)

MARAMUREȘ
79. Voicu V.GLODEAN (C.D.R. -P.N.T.C.D.)
80. Augustin B.GRIGUTA (F.D.S.N.)
81. Teodor ARDELEAN (P.U.N.R.)

MEHEDINȚI
82. Mihai BURACU (C.D.R. -P.N.T.C.D.)
83. Stelian DEDU (F.D.S.N.)

MUREȘ
84. Radu CEONTEA (P.U.N.R.)
85. Ioan JOARZA (P.U.N.R.)
86. Ghe. FRUNDA (U.D.M.R.)
87. Bela MARKO (U.D.M.R.)

NEAMȚ
88. Florin BURUIANA (C.D.R. -P.N.T.C.D.)
89. Alex. R. TIMOFTE (F.D.S.N.)
90. Valeriu MOMANU (F.D.S.N.)
91. Sorin A. V.NICHIFOR (F.S.N.)

OLT
92. Ioan P.POPESCU (C.D.R. -P.N.T.C.D.)
93. Teiu PAUNESCU (F.D.S.N.)
94. Alex. DIACONU (F.S.N.)

PRAHOVA
95. Alex. POPOVICI (C.D.R.-P.A.C.)
96. Dan M.POPESCU (F.D.S.N.)
97. Dimitrie POPA (F.D.S.N.)
98. Victor APOSTOLACHE (F.D.S.N.)
99. Ionel BLAGA (F.S.N.)

SATU MARE
100. Vasile VETISANU (C.D.R. -P.N.T.C.D.)
101. Viorel SALAGEAN (P.U.N.R.)
102. Karoly F.SZABO (U.D.M.R.)

SĂLAJ
103. Augustin CRECAN (P.U.N.R.)
104. Denes SERES (U.D.M.R.)

SIBIU
105. Nicolae M. APOLZAN (C.D.R. -P.A.C.)
106. Andrei TUGULEA (F.S.N.)
107. Mircea VALCU (P.U.N.R.)

SUCEAVA
108. Maria M.TETU (C.D.R. -P.N.L.c.d.)
109. Ioan BANCESCU (F.D.S.N.)
110. Nicula! SENCIUC (F.D.S.N.)
111. Cristian S.DUMITRESCU (F.S.N.)

TELEORMAN
112. Adrian SARBU (C.D.R. -P.N.T.C.D.)
113. Dragomir STAN (F.D.S.N.)
114. Dumitru VASILE (F.D.S.N.)

TIMIȘ
115. Ion P.OTIMAN (C.D.R.-P.A.C.)
116. Tănase TAVALA (C.D.R. -P.N.T.C.D.)
117. Ion MARCU (F.D.S.N.)
118. Florin R. BOTICA (F.D.S.N.)

TULCEA
119. Elena PREDA (F.D.S.N.)
120. Andrei SUHOV (P.S.M.)

VASLUI
121. Virgil POPA (F.D.S.N.)
122. Vasile PIPA (F.D.S.N.)
123. Gigel GRIGORE (P.D.A.R.)

VÂLCEA
124. Serban SANDULESCU (C.D.R. -P.N.T.C.D.)
125. Stelian D.MARIN (F.D.S.N.)
126. Ghe. RABOACA (P.S.M.)

VRANCEA
127. Ghe.CATUNEANU (C.D.R. -P.N.T.C.D.)
128. Sergiu NICOLAESCU (F.D.S.N.)

BUCUREȘTI
129. Cons.Ticu DUNITRESCU (C.D.R. -P.N.T.C.D.)
130. Renee R.POLICRAT (C.D.R. -P.N.L.A.T.)
131. Corneliu COPOSU (C.D.R. -P.N.T.C.D.)
132. Emil TOCACI (C.D.R.-P.A.C.)
133. Ioan LUP (C.D.R.-P.N.T.C.D.)
134. Ion ILIESCU (F.D.S.N.)
135. Petre NINOSU (F.D.S.N.)
136. Iulian MINCU (F.D.S.N.)
137. Mircea BOULESCU (F.S.N.)
138. Ovidiu C.POPESCU (F.S.N.)
139. Caius T.DRAGOMIR (F.S.N.)
140. Corneliu Vadim TUDOR (P.R.M.)
141. Petru D.LAZAR (P.U.N.R.)

SAI
142. Stefan RADOFF (C.D.R.-P.A.C.)
143. Victor NEAGU (P.D.A.R.)

PERFORMANȚELE CANDIDAȚILOR ÎN LOCALITĂȚILE URBANE ȘI RURALE

LEGENDĂ
A - I. ILIESCU B - E. CONSTANTINESCU C - Gh. FUNAR
D - C.T. DRAGOMIR E - I. MĂNZATU F - M. DRUC

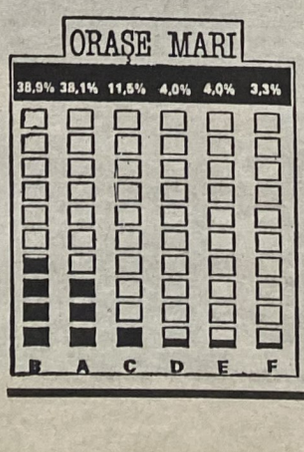

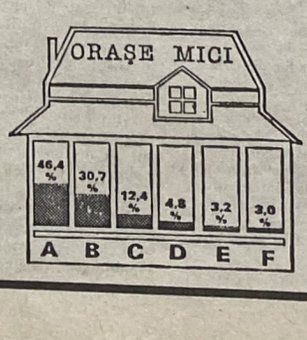

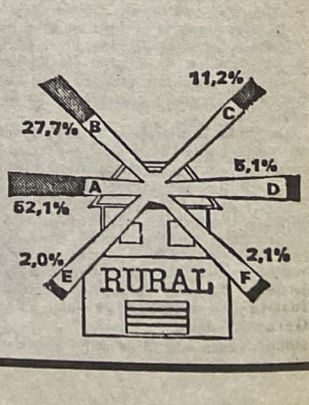

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile:

CE ŞTIM ŞI CE NU ŞTIM

Nu ştim rezultatul meciului final Iliescu-Constantinescu, dar ştim că încă patru ani de "Iliesciadă" vor distruge ţara.

Pericolul, scrie William MrPherson--Washington Post, 13.9.92 - este închegarea unei clici mafiotice formată din foştii securişti şi nomenclaturişti ce vor stăpâni întreaga avere a ţării.

"Ori preşedintele e controlat de Securitate, ori el controlează Securitatea"-i-a mărturisit ziaristului american, un inalt demnitar care-şi păzeşte anonimatul.

Guvernul a sabotat orice anchetă referitoare la aflarea fondurilor secrete ce le posedă România peste hotare.

Nu toţi banii erau pe numele lui Ceauşescu. Majoritatea reprezentau salariile corpului diplomatic, propagandă, deplasări etc. Banii erau depozitaţi în numele unor firme fantome administrate de securişti, care imediat după revoluţie i-au plasat în buzunare proprii, asta în acord cu Cotrocenii şi Parlamentul, care pun frâne oricărei anchete. Noii mafioţi au nevoie de câţiva ani ca să-şi consolideze poziţia; după aceea "România poate să aibă câtă democraţie vrea... ei vor controla economia ţării", ei contează pe faptul că pe capitalişti nu-i prea interesează partenerul... dobânda să iasă şi aia cât mai repede şi grasă.

Cât de periculoasă a devenit clica mafioţilor ne este descrisă în următorul incident:

Dl. W. MrPherson s'a dus la Petroşani să vorbească cu liderii Sindicatului Minerilor. In cursul discuţiilor a băut un pahar cu apă şi după cinci minute i-a venit rău. "Minerul cel Mare", deşi nu era doctor, a insistat să-l ducă imediat la spital, susţinând că are un atac de inimă. Oaspetele a refuzat; după o jumătate de oră şi-a revenit puţin şi a plecat acasă la un prieten, căruia i-a povestit aventura cu paharul de apă. Acesta l-a lămurit:

"Desigur că ai fost otrăvit... destul ca să te afecteze, dar nu să te şi omoare. Bine că nu te-ai dus la spital"

"De ce au vrut să-mi facă asta?"

"Cine ştie, poate pentrucă tu scrii..."

Un gazetar dela cotidianul "Le Monde", familiarizat cu apucăturile neocomuniştilor, a precizat: "In România, nimic nu-i imposibil."

DELA "GRUPUL IV LEGIONAR" LA "PARTIDUL NAŢIONAL LEGIONAR!"

Vă reamintim: "Grupul IV Legionar" a fost realizat "din stofă comunistă" mărturiseşte Pacepa în volumul "Orizonturi Roşii". Scopul grupului era simplu: să lovească în duşmanii comuniştilor, în numele "teroriştilor" legionari. A reuşit în parte, pentru cei care nu cunoşteau nici pe legionari şi nici pe comunişti.

Dăm un fapt întâmplat cu patru zile înaintea alegerilor din 27 Septembrie, când s'a înfiinţat "Partidul Naţional Legionar" sub conducerea D-lui Ionică Cătănescu, membru PCR; el a urmat şcoala de ofiţeri de miliţie şi a lucrat ca jurist la Apimondia.

A fugit în 1989 şi s'a întors în 1990 cu gândul să refacă mişcarea legionară. D-sa afirmă că nimeni din familia lui n'a fost legionar. Programul "PNL" nu cuprinde nimic din idealurile legionare şi e o copie a actualelor partide politice din ţară.

Se pune o întrebare: e Dl. Cătănescu căzut în cap, ori e o manevră a D-lui Iliescu?

In orice caz numele de legionar supravieţuieşte!

ŞI CUM VIN PE DRUM DE... AFACERI

Călugării dela Mânăstirea Căldăruşani (zidită de Matei Basarab în 1638, unde a fiinţat secole în şir o academie de artă pentru călugări şi adăposteşte un muzeu cu o valoroasă colecţie de icoane vechi) se zbat acum ca să supravieţuiască. Statul a vândut lacul, proprietatea mânăstirii, unui Turc care şi-a deschis un cazino cu "fetiţe vesele", iar călugării nu mai au dreptul să pescuiască în lacul de lângă zidul mânăstirii.

"Nici în vremea lui Ceauşescu nu s'a făcut ce s'a făcut în vremea D-lui Iliescu" declară un călugăr redactorului dela A.M. PRESS.

STOMACURI DIFERITE

Alocaţia de hrană pentru un bolnav în spital variază, nu în acord cu dieta impusă de doctor, ci cu identificarea bolnavului: un Român e hrănit cu 242 de lei pe zi, dar un străin în Institutul Naţional de Gerontologie are alt stomac: mâncă de 816 lei.

CEARTA DIN ARMATĂ

Si generalul (în rezervă) Nicolae Militaru a intenţionat să candideze la funcţia de preşedinte al României.

Comandanţii de unităţi din Oltenia şi Transilvania la care el a apelat printr'o altă serie de generali în rezervă să "aranjeze" strângerea semnăturilor de adeziune necesare înscrierii pe lista de candidaţi, au refuzat şi în plus, au raportat conducerii ministerului.

Dl. Ministru Spiroiu a adresat o scrisoare generalului (rez.) Militaru de atenţionare a încălcării disciplinei militare, când acesta a apărut la Televiziune îmbrăcat în uniforma de general, lucru ce contravine regulamentului militar.

GOANA DUPĂ PRIM-MINIŞTRI

După refuzul D-lui Mircea Ciumara, deputat PNTCD de Constanţa, Dl. Ion Iliescu i-a oferit profesorului Mihai Botez postul de prim-ministru.

Matematicianul Mihai Botez, trăind mare parte din "epoca de aur" în USA, şi-a exprimat opiniile sale critice la adresa politicii economico-sociale de pe poziţii strict intelectuale, fără a lua o atitudine dură la adresa regimului lui N. Ceauşescu.

Imediat după revoluţie, Silviu Brucan i-a oferit postul de preşedinte al FSN, în condiţiile în care alegerile din Mai '90 îl vor desemna pe Ion Iliescu preşedinte, iar Petre Roman - prim-ministru. Pe de altă parte, grupul Dorin Tudoran - Vladimir Tismăneanu au încercat să-l "lanseze" ca reprezentant unic al emigraţiei şi mai ales al disidenţilor din străinătate.

Interesul lui Ion Iliescu de a-l avea prim-ministru pe Mihai Botez este bazat pe vederile politice moderate ale acestuia, precum şi pe credibilitatea de care acesta se bucură în Vest; el ar putea diminua izolarea actuală a regimului dela Bucureşti.

NOI MARTORI LA PROCES

Vorbim de alţi 150 de martori ce vor depune, "în absenţia", la Procesul Comunismului pe care Dl. Iliescu, din motive bine temute, îl tot amână.

E vorba de cele 160 de schelete omeneşti dezgropate în perimetrul fostului sediu al Securităţii dela Căciuleşti. In buzunarul unei victime s'a găsit o monedă de 15 bani, emisă în 1966, deci se poate stabili când şi de către cine au fost ucişi.

CENTRALA NUCLEARĂ PLUSURI ŞI MINUSURI

Datorită principiului comunist, repede şi prost, Centrala Nucleară dela Cernavodă, ce trebuia terminată cu ani în urmă, va intra în funcţiune doar cu o unitate din cele cinci, în

Pentru construcţie s'au trimis la studii în Canada 45 de specialişti, dintre aceştia s'au întors 16, iar din cei 16 doar 10 lucrează la Cernavodă.

Inginerii români, spun Canadienii, "în cea mai mare parte dovedesc o foarte bună pregătire teoretică. Minusurile încep cu filosofia muncii. După mulţi ani de comunism este dificil să ceri oamenilor să-şi asume responsabilităţi. Fără nici un dubiu, la Cernavodă sunt lucrători care nu muncesc.

In total sunt 11 ţări care întrebuinţează energia atomică, dintre care Bulgaria are 6 centrale; Cehii şi Slovacii au 8 şi-şi mai construiesc 6; Ungaria 4; iar România are 5 în construcţie.

LAMPĂ ROŞIE LA FRONTIERĂ

Cetăţenilor din 24 de ţări, majoritatea din Asia şi Africa, precum şi celor care aparţin Organizaţiei pentru Eliberarea Palestinei, nu li se mai acordă viza de intrare până nu prezintă o invitaţie notarizată din partea unui cetăţean român sau a unei organizaţii recunoscute. Se află în ţară circa 30.000 de străini, majoritatea ilegali, iar expulzarea lor ar costa circa $60 milioane.

PRIN DECRET PREZIDENŢIAL, VINERI 16 OCTOMBRIE 1992, ORA 14.00, S'A DESCHIS SESIUNEA NOULUI PARLAMENT

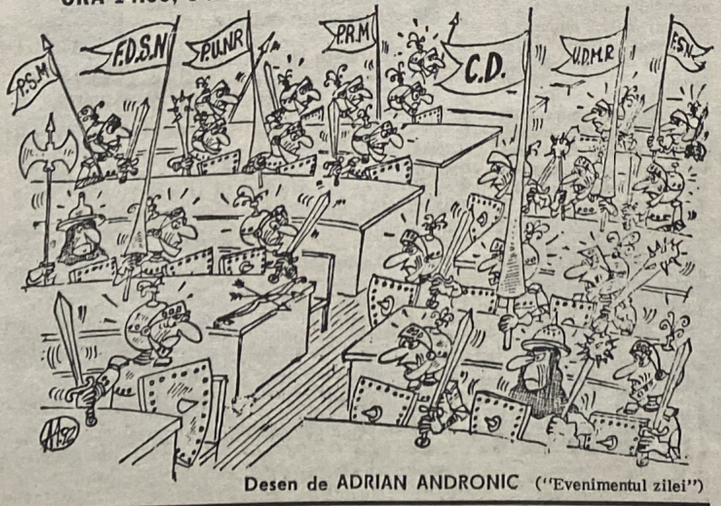

Desen de ADRIAN ANDRONIC ("Evenimentul zilei")

Noul preţ al unui bilet de avion Bucureşti - New York - Bucureşti va fi circa 480.000 lei.

••

Dl. Corneliu Coposu respinge orice colaborare cu FDSN la formarea guvernului, în urma alegerilor din 26 Septembrie - 11 Octombrie 1992.

••

Joi, 15 Octombrie a.c., cu ocazia şedinţei anuale a Asociaţiei Scriitorilor din Moldova, care a avut loc la Iaşi, Dl. Mircea Dinescu, Preşedintele Uniunii Scriitorilor din România, a anunţat că se va retrage definitiv dela conducerea acesteia.

••

Din cauza secetei, România are nevoie de 4 milioane de tone de cereale. Banca Mondială a aprobat un ajutor de 1,5 tone.

••

Reluarea pământurilor este întârziată de unii primari care au anulat documentele de punere în posesie întocmite până în primăvara anului 1992. A intervenit guvernul care a dispus că anularea actelor nu se poate obţine decât printr'o sentinţă judecătorească.

••

Dl. Colonel Ion Eugen Sandu a fost numit în funcţia de şef al Inspectoratului General al Poliţiei.

••

O lege în pregătire va reintroduce monopolurile de stat asupra fabricării tutunului, chibritelor, alcoolului, sării, armamentului şi al altor mărfuri considerate de interes strategic.

••

In judeţul Cluj, dela începutul anului şi până la 1 Septembrie s'au sinucis 88 de persoane.

••

A apărut, pentru folosul turiştilor, "Drumul spre mânăstiri" un mic ghid al celor 251 de aşezăminte monahiale din România.

••

Pentru a deschide un cont în valută la Banca Română de Comerţ Exterior, trebue să faci o depunere iniţială în valoare de $500.

••

S'au majorat taxele pentru creşele şi grădiniţele de copii. Plăteşti dela 122 până la 286 lei pe zi.

••

Dela Comisia Naţională pentru Statistică: faţă de perioada corespunzătoare a anului trecut natalitatea a scăzut dela 12,3 la 11,9 născuţi vii la mia de locuitori, iar mortalitatea a crescut dela 11,2 la 12,5 decedaţi la mia de locuitori.

Populaţia se reduce cu 0,6 la mia de locuitori.

••

Eliberarea sau prelungirea unui paşaport costă 4500 lei. Acordarea cetăţeniei române - 30.000 lei, renunţarea la cetăţenie - 5.000 lei, dreptul unui străin de a sta în ţară - 20.000 de lei.

••

300 de liceeni basarabeni vor studia în ţară. Cei mai mulţi vor fi găzduiţi în judeţul Bacău.

••

Datoria României e de $2,333 miliarde. Actualmente se duc tratative pentru un nou împrumut de $2,94 miliarde ce va fi dedicat refacerii economice.

••

Norvegia a acordat, după revoluţie, un ajutor umanitar de $2,25 milioane. Pentru anul 1992, ajutorul a fost suspendat.

••

Preţul kilowatului a sărit dela 12 lei la 18 lei.

••

Intreţinerea refugiaţilor ce nu vor să se întoarcă şi nu au unde să se ducă, e o problemă ce costă 50 de milioane lei.

••

A scăzut numărul comercianţilor particulari. Cauza? Falimentul. In Martie erau 15.059 comercianţi, iar în Iulie numai 12.755.

••

România a importat în 1992 cărbuni din Rusia, Turcia şi Ungaria în valoare de $205 milioane. Minerii sunt împotrivă. Ei doresc ca banii să fie întrebuinţaţi pentru modernizarea minelor din ţară.

••

S'au împlinit 190 de ani dela înfiinţarea şcolii româneşti de arhitectură.

••

România a exportat pe valută Germani şi Evrei, iar acum acceptă, tot pe valută, oferta Germaniei de a importa ţiganii născuţi în România care actualmente sunt refugiaţi în Germania. In total peste 100.000 de Romi.

••

Un alt record obţinut la alegerile din 27 Septembrie: numărul voturilor anulate trece de 3,5 milioane, o proporţie de cca 13%. Această cifră trebue comparată cu media permisă, de maximum 4% voturi anulate, din ţările democratice.

••

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

CHINA CONTINUĂ CALEA REFORMELOR ECONOMICE

Al XIV-lea Congres al Partidului Comunist Chinez s'a desfășurat în atmosfera chemărilor pentru o revoluție economică, ce ar duce la creșterea economiei pe piață.

Astfel în raportul său, secretarul general al partidului, Jiang Zemin, a spus: "ca să accelerăm creșterea economică trebue să ne emancipăm în continuare gândirea, să grăbim reforma, să ne deschidem spre restul lumii și să nu ne scufundăm în dezbateri abstracte, pentru a stabili ce este socialist și ce este capitalist." El a chemat spre o "economie de piață socialistă", care de fapt vrea să însemne o piață economică liberă cu un mare sector public. Secretarul general a declarat că "reforma este de asemenea o revoluție, al cărei scop este liberalizarea forțelor de producție. Este singura cale de modernizare a Chinei. Sărăcia nu este socialism." El a spus că trebue întărită dictatura democrată a poporului și oprite activitățile forțelor ostile.

Cei aproape 2.000 de delegați au ales noul Comitet Central (189 membri plini și 130 de candidați). De remarcat că a fost înlocuit aproape jumătate din vechiul comitet și înlăturați unii din conservatorii duri. Aproape 84% din noii membri au studii universitare (față de 73%, acum cinci ani și 35% cu zece ani în urmă).

Comitetul Central a ales pe cei 20 de membri ai Biroului Politic, din care șapte formează Comitetul Permanent al Biroului Politic, care de fapt conduce politica Chinei. Au rămas în continuare în funcții: conducătorul partidului, Jing Zemin, Primul Ministru Li Peng și Ministrul de Interne Qiao Shi. Ei fac parte din Comitetul Permanent, în care au fost înlocuiți trei membri din linia conservatoare.

Deși nu și-a făcut apariția decât pentru scurtă vreme în ultima zi, din cauza vârstei înaintate (88 de ani) și a sănătății precare, se consideră că în spatele acestor transformări s'a aflat Deng Xiaoping, conducătorul suprem al Chinei, care a început din 1978, ceea ce unii au numit "a doua revoluție", cu deschiderea Chinei spre restul lumii.

Jiang Zemin | Li Peng | Qiao Shi | Li Ruihuan | Zhu Rongji | Liu Huaqing | Hu Jintao

SECRETARUL GENERAL JIANG ZEMIN

PRIMUL MINISTRU LI PENG

De atunci, produsul național a crescut cu o rată anuală de 8,7%, iar standardul de viață al țăranilor, care reprezintă 70% din populație, este cel mai ridicat din China. Statul le-a dat pământ, pe care ei îl lucrează singuri, făcând cu acesta contracte rentabile.

In industrie, sectorul de stat a scăzut din 1980 în mod treptat, ajungând în 1991 la numai 53%.

Se presupune că și aici este vorba de o îndreptare, vrând nevrând, spre un capitalism mascat, cum este ironizată situația printr'o glumă care circulă printre intelectualii chinezi: "sub conducerea Partidului Comunist, avansăm dela socialism la capitalism." Ideologia a rămas deocamdată în urmă și îmbracă mai mult o formă de artă decorativă, care caută să înfrumusețeze cu ornamente, steaguri roșii și sloganuri, ceea ce vrea să realizeze partidul.

In ceea ce privește viitorul, dacă reformele chineze își vor arăta rodul, în următoarele decade China poate deveni "al cincilea dragon", după ceilalți patru, Singapore, Taiwan, Coreea de Sud și Hong-Kong, cărora se pare că liderii chinezi le-au studiat miracolul economic. Cu o populație de 1,2 miliarde și cu arsenal atomic China poate să facă să pălească Japonia.

In caz de nereușită, datorată corupției și unei lupte pentru putere după moartea lui Deng, scepticii nu exclud posibilitatea unui război civil.

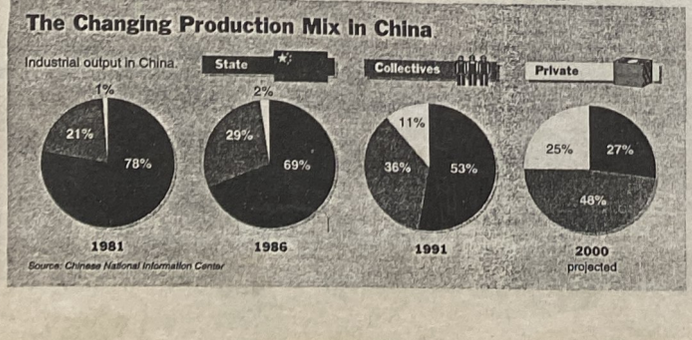

ACCEPTAREA ADEVĂRULUI DESPRE MASACRUL DELA KATYN

Pentru prima dată, adevărul despre masacrul dela Katyn, a fost făcut cunoscut în mod oficial, de către guvernul rus, prin prezentarea unor documente secrete ale arhivei Comitetului Central al Partidului Comunist al URSS.

Astfel, în procesul verbal Nr. 13 al ședinței din 5 Martie 1940 a Biroului Politic condus de Stalin, se arată ordinul de executare fără proceduri juridice sau alte acte de acuzare a 14.700 de ofițeri, funcționari, jandarmi, polițiști și moșieri polonezi, ținuți în lagărele de prizonieri. La aceasta se mai adaugă un număr de 11.000 de foști ofițeri, preoți și proprietari de fabrici polonezi, arestați în regiunile vestice ale Ucrainei și Bielorusiei.

Ordinul trebuia să fie executat de NKVD (viitorul KGB), al cărui șef era Laurenti Beria. Acesta a prezentat un raport cu numărul și categoria tuturor ofițerilor polonezi ținuți în lagărele de prizonieri.

Printre documente s'a găsit unul care ordona execuția a 295 de generali și colonei și a 2080 de maiori și căpitani.

După cum se știe, în urma tratatului germano-rus din 23 August 1939, Sovieticii aveau să ocupe partea de Est a Poloniei până în 1941, când trupele germane au intrat pe teritoriul Uniunii Sovietice.

In 1943, Germanii au anunțat descoperirea a zeci de mii de cadavre de ofițeri polonezi în pădurea dela Katyn, lângă Smolensk, sugerând omorârea lor de către Sovietici.

Kremlinul a susținut zeci de ani că aserțiunea germană este o minciună și că masacrul dela Katyn a fost făcut de trupele naziste, versiune care a putut, oarecum, să fie făcută credibilă de propaganda comunistă, având în vedere acuzarea Germanilor și de holocaust.

Istoricii independenți și Polonezii din exil nu au acceptat niciodată versiunea Kremlinului.

Prima recunoaștere, oarecum oficială, a fost făcută în Aprilie 1990, când Mihail Gorbaciov și-a exprimat regretul față de tragedia dela Katyn, pe care a considerat-o una din crimele cele mai grave al stalinismului.

Totuși, Gorbaciov, deși a deținut apoi documentele respective în arhiva personală, nu le-a făcut publice, fapt care îi permite lui Elțin să discrediteze partidul comunist și pe fostul conducător al acestuia, Mihail Gorbaciov.

BOSNIA, PRACTIC OCUPATĂ ȘI ÎMPĂRȚITĂ

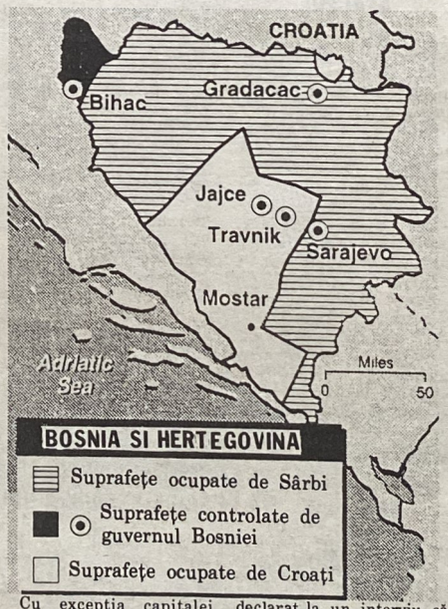

Cu excepția capitalei Sarajevo și a câtorva orașe, Bosnia-Herțegovina este ocupată la Est, Nord și Nord-Vest de trupele paramilitare sârbe, iar la Vest și Sud de trupele croate, considerate până acum aliate.

Noua orientare croată a început să se întrevadă în momentul când trupele croate s'au retras în mod neașteptat de pe poziții, lasând pe Sârbi să ocupe importantul oraș strategic Bosanski Brod, în dauna aliaților musulmani. Totul a devenit clar, când după întâlnirea dela Geneva cu Președintele Iugoslaviei, Dobrica Cosici, Președintele Croației, Franjo Tudjman a declarat la un interviu că Bosnia va trebui să accepte anexarea unor părți din teritoriul ei de către Serbia și Croația, iar ce va rămâne să formeze un stat musulman mai mic.

Incordarea dintre Croați și Musulmani a culminat prin luptele dintre cele două părți în localitatea Vitex, unde este un important depozit ONU, pe ruta Split-Sarajevo, ceea ce a dus la întreruperea ajutoarelor trimise pe această cale, prin convoaie de camioane.

Se consideră că zeci de mii de oameni, din Sarajevo și din alte localități ale Bosniei, sunt amenințați să moară în cursul iernii din cauza lipsei de alimente, locuință și căldură. Bombardarea capitalei a continuat, iar aerodromul controlat de trupele ONU este deseori închis, împiedicându-se astfel distribuirea ajutoarelor alimentare și medicale. Până acum și-au pierdut viața în Bosnia-Herțegovina cel puțin 16.000 de oameni, iar sute de mii au fost nevoiți să se refugieze. Aprovizionarea cu apă și electricitate a fost întreruptă de către trupele sârbe, care înconjoară Sarajevo.

In Bosnia sunt în prezent 1.600 de soldați ONU, iar restul, încă 5.000 vor sosi abia la sfârșitul lui Noembrie. Forțele de pace au fost deseori atacate de focurile combatanților.

Până acum, nici una din rezoluțiile Consiliului de Securitate nu a fost deplin respectată, deoarece o parte din trupele paramilitare sârbe sunt compuse din mercenari sau bande înarmate, care se ocupă cu jaful și nu ascultă decât de comandanții locali.

De notat că sunt fricțiuni între Președintele federal Cosici și cel al Serbiei, conservatorul Slobodan Milosevici, iar în regiunea Kosovo (cu o populație de 90% Albanezi) s'au semnalat ciocniri între manifestanți și poliția sârbă.

Convorbirile dintre părți care s'au ținut la Geneva au fost mediate de reprezentanții ONU și ai Comunității Europene, dar au fost până în prezent infructuoase, în ceea ce privește conflictul din Bosnia-Herțegovina.

CRONICA INTERNAȚIONALĂ

500 DE ANI DELA DESCOPERIREA LUMII NOI

——Lucian G. COSTI——

Pe 12 Octombrie 1992 s'au aniversat cinci sute de ani dela descoperirea continentului american, dată memorabilă în istoria umanității, deschizătoare de noi și nebănuite destine pentru popoarele lumii. Aniversările sunt ocazii pentru fastuoase comemorări, cum au fost cele dela Sevilla sau din Santo Domingo, dar și pentru o trecere în revistă a efectelor pe multiple planuri ale consecințelor epocalei traversări a Atlanticului de acum cinci secole. Manifestările ocazionate de prima debarcare a Europenilor în Lumea Nouă au fost însoțite de un val masiv de proteste, începând cu binecunoscutele rectificari aduse datei de 12 Octombrie, care nu este actualizată conform calendarului gregorian, sau cu fățișa constatare a prioritățiilui Cristofor Columb ca descoperitor al Americii, până la respingerea categorică a aportului civilizației europene în făurirea unei lumi mai bune pentru popoarele băstinașe. Descendenții meridionilor din SUA, care trăiesc în majoritate în rezervații, nu se sfiesc să vadă în invazia albilor, ce a urmat descoperirii lui Columb, un veritabil genocid căruia i-au căzut victimă numeroasele triburi de indigeni ce populau vastul teritoriu al Americii de Nord. Aceeași atitudine a fost exprimată și în insulele arhipelagului Caraibelor, în Mexic, sau în țările din America Centrală sau de Sud.

Această luare de poziție a descendenților populațiilor autohtone a fost posibilă ca urmare a unui lent, dar ferm, proces de emancipare națională și de reevaluare a propriilor tradiții, disprețuite de Europeni și catalogate ca primitive și păgâne. In fața dezastrelor ecologice și a crizei profunde, în primul rând de natură morală, pe care o traversează societatea americană, vocile indigenilor reafirmă respectul față de natură și de valorile lor specifice, păstrate în tradițiile și practicile religioase. Indienii Navajo sau Pueblo, de exemplu, se opun răspicat adoptării modului de viață adus de Europeni în Lumea Nouă, considerând că propria lor organizare constituie o civilizație distinctă, care le-a permis să supraviețuiască invaziei și să fie feriți de rezervații, nu se sfiesc să vadă în invazia albilor, ce a urmat descoperirii lui Columb, un veritabil genocid căruia i-au căzut victimă numeroasele triburi de indigeni ce populau vastul teritoriu al Americii de Nord. Aceeași atitudine a fost exprimată și în insulele arhipelagului Caraibelor, în Mexic, sau în țările din America Centrală sau de Sud.

Această luare de poziție a descendenților populațiilor autohtone a fost posibilă ca urmare a unui lent, dar ferm, proces de emancipare națională și de reevaluare a propriilor tradiții, disprețuite de Europeni și catalogate ca primitive și păgâne. In fața dezastrelor ecologice și a crizei profunde, în primul rând de natură morală, pe care o traversează societatea americană, vocile indigenilor reafirmă respectul față de natură și de valorile lor specifice, păstrate în tradițiile și practicile religioase. Indienii Navajo sau Pueblo, de exemplu, se opun răspicat adoptării modului de viață adus de Europeni în Lumea Nouă, considerând că propria lor organizare constituie o civilizație distinctă, care le-a permis să supraviețuiască invaziei și să fie feriți de rezervații, nu se sfiesc să vadă în invazia albilor, ce a urmat descoperirii lui Columb, un veritabil genocid căruia i-au căzut victimă numeroasele triburi de indigeni ce populau vastul teritoriu al Americii de Nord. Aceeași atitudine a fost exprimată și în insulele arhipelagului Caraibelor, în Mexic, sau în țările din America Centrală sau de Sud.

Reconsiderarea "momentului Columb" din istoria Lumii Noi devine astfel o necesitate, punctul de vedere al popoarelor autohtone nemaiputând fi ignorat. Regăsindu-și rădăcinile, urmașii aztecilor, mayașilor, sau amerindienilor din Nordul continentului resping ideea superiorității civilizației invadatorilor din Europa și văd în incursiunile și războaiele de cucerire purtate de Spanioli, Portughezi sau Anglo-Saxoni un lung șir de nenorociri abătute peste oamenii locului. Sunt puse sub semnul întrebării chiar și intensele campanii de răspândire a creștinismului, metodele misionarilor fiind de multe ori violente și crude, în contradicție cu învățăturile creștine.

Și totuși, civilizația europeană a debutat pe continentul american sub semnul creștinismului. Fervoarea religioasă care a permis Spaniolilor să înfrângă pe ocupanții mauri și să elibereze întreaga Spanie în celebra Reconquista era încă vie în acel fine de secol XV. Ca un dar al Cerului, le-a fost hărăzit Spaniolilor să descopere Lumea Nouă, o veritabilă încununare a neabătutei lupte pentru victoria creștinismului dusă de secole la ei acasă. La primul contact cu pământul continentului american, în Nord-Estul Floridei, în locul unde s'a înființat mai târziu orașul Saint Augustine, Spaniolii abia debarcați de pe corabie au îngenuncheat și au celebrat Sfânta Liturghie; li s'a alăturat un grup de băștinași, locuitori din împrejurimi. Din nefericire, această primă întâlnire cu valoare de simbol, a rămas un caz izolat. Similar s'au petrecut lucrurile și cu coloniștii britanici, sosiți cu un secol mai târziu pe meleagurile nord-americane. Cei care au construit Lumea Nouă au venit mânați nu numai de aventură și de persecuții, dar și de un autentic fior religios, cu convingerea că numai stricta respectare a moralei și dogmelor creștine îi va călăuzi în toate încercările dure ce le aveau de înfruntat.

Pe măsură ce statele din Lumea Nouă se dezvoltau, a apărut ca o necesitate implicarea lor tot mai pronunțată în afacerile Lumii Vechi. Acest rol istoric a revenit cu pregnanță Statelor Unite, în timp ce forța sa militară și economică devenea tot mai însemnată. America avea acum misiunea de a interveni în apărarea valorilor civilizației europene, în care pe primul plan se situau cele creștine. Destinul a oferit acestui stat prosper ocazia de a-și exercita această nobilă misiune cu ocazia celui de-al doilea conflict mondial, când două doctrine anticreștine, nazismul și comunismul amenințau mortal tot ce construise Europa creștină. Invingătoare absolută, America nu ezită să extirpe nazismul, dar comite grava eroare de a susține Rusia comunistă și de a abandona jumătatea Europei, încă necomunizată, molohului roșu. Mai devreme sau mai târziu, totul se cântărește în balanța divină, și culpa de neiertat a celor ce dețineau frânele puterii la Washington de a se alia cu Anticristul și de a-i sacrifica vechi națiuni creștine, va marca viitoarea evoluție a acestei țări, căreia nu i s'a refuzat nici puterea, nici bogăția.

La 1492 când puterea Spaniei era în plină ascensiune, la celălalt capăt al Europei, Imperiul Otoman își impunea dominația asupra Europei de Sud-Est. Turcii aveau să-și mențină presiunea încă două secole, până la asediul Vienei, dar își vor pierde statutul de mare putere abia în secolul trecut. Alte două imperii agresive își făceau apariția pe scena Europei continentale, în centru și Răsărit: Austria și Rusia. Incleștarea dintre acestea va provoca enorme daune neamurilor aflate în calea ciocnirii, și regresul înregistrat de victime în dezvoltatrea vieții naționale își are originea în acea perioadă. Dispunând de un rezervor uman aproape inepuizabil, grație unei rate de înmulțire ieșită din comun, Rusia devine un suprastat, cucerind toată Asia de Nord, până la Pacific, și extinzându-și stăpânirea, prin repetate războaie de agresiune spre inima Europei și spre Balcani. Austria părăsește scena istoriei în 1918, declinul ei fiind tot mai accentuat încă din a doua parte a sec. XIX. Factorul demografic își spunea cuvântul, mica Austrie nu putea face față mult timp presiunii externe și rolului de jandarm în propriul imperiu. Odată înfrântă Germania, doar două puteri rămâneau în cursa pentru supremație, Rusia, ce constituia un permanent pericol pentru Europa încă necucerită, și America, ultima speranță a Lumii Vechi. Căderea comunismului în Rusia pare să marcheze reculul rasei slave, și victoria celei anglo-saxone, dar e prudent să nu sărbătorim evenimentul, atâta timp cât Rusia își modifică strategia, dar nu renunță la paranoia expansionistă. Visul panslav este iarăși la modă, probă fiind declarațiile Sârbului Panici, care vede în Rusia "steaua Slavilor", îndemnând la o alianță panslavă, sau cel puțin la o uniune economică. Totul se petrece ca și când România nu ar exista între Rusia și mini-Iugoslavia lui Panici. Afirmațiile acestuia, publicate de Moskovskie Novosti, pun într'o lumină cât se poate de limpede adevăratele mobiluri ale conflictului sângeros din Bosnia, ca și interesele rusești în Balcani (și în România)...

La 500 de ani dela descoperirea Lumii Noi, semn de speranță pentru o Europă făuritoare de civilizație creștină, umbra amenințătoare a imperiilor rivale este încă prezentă.

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE /LA VOIX ROUMAINE

pentru orice schimbare de adresă, anunțați redacția ziarului cu cel puțin 4 săptămâni înainte.

EFEMERIDE

La o lună după încoronarea bulibașei Ion Cioabă, ca "rege al țiganilor" comunistul Ion (tot Ion) Iliescu a fost ales Președinte al României. Nu știm dacă va lua și sceptrul înaintașului său, dar îndeplinește toate condițiile de a avea sfârșitul lui. Cu aceste două evenimente biata Românie a ajuns la forma de guvernământ a Tiganiadei, devenind "republică - demi- aristo (nomenclaturisto) - monarhică". Cine ar fi crezut acum aproape două sute de ani că butada lui Budai-Deleanu va sfârși într'o proorocire.

Marele eveniment al încoronării a fost săvârșit de prea cucernicii preoți Micle Veniamin și Ioan Predescu, la Mănăstirea Bistrița din județul Vâlcea și nu cunoaștem reacția (dacă a fost o reacție) a Patriarhiei, la săvârșirea slujbei religioase de încoronare. Singura încoronare de monarhi pe teritoriul României Mari a fost a Regelui Ferdinand și Reginei Maria, iar alta nu se poate decât a Regelui României.

"Tetraimu vropralo regelo!" (Trăiască regele nostru) au strigat Țiganii adunați cu miile la Mănăstire, iar bulibașa cu coroana de 1.750 grame de aur de 18 karate, cu safire, smaragde și diamante, pe cap, a cuvântat: "Jur că voi respecta Constituția României. Asta nu înseamnă că dacă eu vă voi fi rege, vom face o altă republică! Din contră, venim să îmbunătățim Constituția României! Așa este! Așa să ne ajute Dumnezeu"!

Ce poate înțelege Iliescu din jurământul lui Cioabă este treaba lui. Pentru Români apare însă clar că "țiganizarea" (despre care am mai scris) se întinde ca suprafață și fenomenul a devenit periculos prin implicațiile lui.

Să-l lăsăm pe "regele Cioabă" cu cioabele lui și să urmărim infiltrațiile mai profunde și atacurile antiromânești legate de acțiunile Tiganilor.

Nu a fost suficientă rușinea "mâncătorilor de lebede", hoțiile de buzunar, crimele și violențele de tot felul din țară și din străinătate făcute de Tiganii din România, bișnița țigănească de peste tot, angajarea lor ca milițieni sau gardieni de închisoare, care au fost feroci cu deținuții politici. Forumul mondial al Tiganilor dispunând de imense fonduri acumulate pe căi ilegale, își caută sprijin internațional. Cei care au mirosit "ciubucul" și au sărit imediat la "gheșeft" sunt - cum era de așteptat - Evreii de stânga sau foștii comuniști din România și din alte țări, publicând în presa din străinătate articole veninoase împotriva României și a poporului român.

Un astfel de articol este al Evreului Andrei Codrescu, publicat în ziarul New York Times din 23 Septembrie 1992, intitulat "Tragedia Tiganilor, amnezia germană" unde atacă hotărârea comună germano-română, de expulzare a Tiganilor din România intrați ilegal în Germania. Respectiva hotărâre nu a fost luată împotriva Tiganilor, ci împotriva tuturor celor care au venit în Germania cerând azil politic, fără să îndeplinească însă condițiile de acordare ale acestuia. Cu înversunată ură de fanatism stalinisto-trotkist, autorul instigă împotriva inexistentului "neo-nazism" din România, cunoscută fiind optica Americanilor la acest gen de incriminare. Se pare că în urma serviciului adus țigănimii, regele Cioabă l-a înnobilat pe autor cu rangul de Mare Calpuzan al ordinului Manglitorilor, schimbându-i și numele în Haldeian Ciordescu.

Un altul certat cu adevărul și bunul simț, Stephen Kinzer, publică tot în New York Times (are ce are acest cotidian cu România) o "statistică" miciuriană, situând România pe primul loc în Europa cu un număr - atenție - de 3 milioane de "gypsies", iar Ungaria, zero.

Autorii de mai sus se vaită că nici o țară nu vrea să le acorde azil Tiganilor. Le recomandăm să apeleze la Israel, pentrucă este singura țară din lume care primește milioane de dolari nerambursabili pentru imigranți, și când Tiganii vor da iama prin chibuțuri să le facă praf și pulbere, să fie miloși, să le dea ajutoare în continuare și să-i ajute să se prăsească. Cât despre Drepturile Omului, România lui Cuza și Kogălniceanu, este prima țară care a dezrobit pe țărani, la vremea când în țările campionilor de astăzi ai acestor drepturi, sclavia era în floare și negoțul de sclavi foarte avantajos.

Ultimul recensământ al României din 1 Iulie 1992, dă numărul exact de 409.723 de Tigani, reprezentând 1,8 % din totalul populației față de 227.398 la 5 Februarie 1977, o creștere de 80,18 % în 15 ani, sau o medie de 5,35 % anual față de 7,12 % sau o medie anuală de 0,47 % de creștere a populației autohtone române.

Altundeva este însă buba. Pastorul Tökes face greva foamei pentru privilegiile Ungurilor, pe care Românii nu le-au avut niciodată și nu le au în România. Cu cifre ca acelea de 4 milioane de Unguri și 3 milioane de Tigani, România apare ca un stat multinațional și are nevoie de ajustări. Nu trebue să fii nici în Partidul România Mare, nici adeptul lui C.V. Tudor ca să nu vezi că se urzește un complot împotriva României, cu tendințe precise de "iugoslavizare".

Am citit în cartea sufletului tău Ioane, că Tara este o pâine binecuvântată, care nu se termină niciodată, pe care o înjunghiesc vrăjmașii tăi și vor s'o fure pe orice cale.

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

NOAPTEA SFÂNTULUI ANDREI

—— Ion BOIERU ——

A fost o noapte sângeroasă, săvârşită din ordinul Regelui Carol al II-lea, care se vroia singurul stăpân al ţării şi al viitorului ei. In acea noapte, Corneliu Codreanu a fost ucis împreună cu alţi 13 legionari, fără o sentinţă legală judecătorească. Uciderea aceasta a fost o crimă împotriva neamului românesc. O crimă pe care numai besmeticii, fără suflet şi cuget românesc, o proslăvesc şi astăzi. Atunci, în noaptea aceea, dela sfârşitul lui Noembrie 1938, a fost împuşcat Căpitanul tinerelor generaţii de Români, prin care se putea reface ţara, prin care se putea întemeia o nouă aşezare şi rânduială românească. Aşezare care nu era pe voia Regelui Carol al II-lea şi pe care nu o putea înlătura, altfel, decât printr'un act de asasinat statal.

După alegerile din Decembrie 1937, poporul îşi exprimase voinţa naţională şi Mişcarea Legionară obţinuse o mare biruinţă politică şi ideologică. Parlamentul, dacă s'ar fi constituit pe baza acestor alegeri, urma să aibă o suită de deputaţi şi senatori legionari, care străluceau prin pregătirea lor, prin educaţia lor şi prin ţinuta lor morală. Regele însă a dizolvat parlamentul şi a alcătuit un guvern de mântuială, pentru a organiza noile alegeri. In faţa violenţelor organelor administrative ale noului guvern, Mişcarea Legionară s'a retras din alegeri, pentru a evita ciocnirile electorale. Intre timp, Regele Carol al II-lea a instaurat dictatura regală, cu ajutorul trădărilor oamenilor politici din diverse partide şi cu aceea a patriarhului ţării.

Armand Călinescu, o fiară primitivă a politicii naţionale, a devenit stăpânul efectiv al junglei lui Carol al II-lea. Si a fost crud, fără suflet, fără conştiinţă morală şi cu temperament de criminal neîndurător. El a alcătuit planul de lichidare a lui Corneliu Codreanu, ca să asigure domnia regelui, care era o unealtă a unor urziri oculte de pe alte meleaguri. Inainte de executarea lui Corneliu Codreanu, a simulat o orientare naţionalistă, pe linia cuzismului românesc şi a format un guvern de dreapta, în frunte cu Goga-Cuza.

In calitatea lui de ministru de Interne, în prima fază a anului 1938, pentru a-şi acoperi crima pe care o pregătea, prin asasinarea lui Corneliu Codreanu, Armand Călinescu a luat o poziţie de antisemit şi a desfiinţat prin lege întreaga presă din Sărindar, care aparţinea Evreilor: Dimineaţa, Adevărul şi Lupta; el personal, a semnat decretul de desfiinţare a acestei prese. Apoi a luat măsuri împotriva Evreilor intraţi ilegal în ţară şi de verificare a statutului lor. Aceste măsuri au fost aparate în interviuri răsunătoare, date de Regele Carol al II-lea în ziarele britanice, cu ocazia vizitei lui în Aprilie 1938. Patriarhul Miron Cristea, ca prim-ministru, a patronat toate acţiunile imorale şi ilegale ale lui Armand Călinescu şi ale regelui.

In fond, în cursul anului 1938 s'a format o coaliţie guvernamentală, conspirativă, a tuturor politicienilor corupţi, putrezi şi imorali, împotriva naţionalismului pe care-l reprezenta Mişcarea Legionară şi Căpitanul ei, Corneliu Codreanu.

Un jurist de talia profesorului I.V. Gruia a fost în stare să scrie o nouă constituţie care să satisfacă cerinţele, interesele şi moft-urile personale ale Regelui Carol al II-lea. Acest fapt, asociat cu slugărnicia Patriarhului Cristea şi a profesorului N. Iorga, marchează decadenţa conducerii politice româneşti din vremea aceea, la nivelul cel mai înalt.

Politica românească era putredă, în epoca de atunci (1936-1938) şi pentru a supravieţui această formă miasmatică de politică şi corupţie, regele şi asociaţii lui - în primul rând Armand Călinescu - au hotărât să-l omoare pe Corneliu Codreanu, ca să lovească în Mişcarea Legionară. Si, aşa s'a ajuns la Noaptea Sfântului Andrei din 1938.

Călăii şi-au făcut datoria şi au ucis pe acela care reprezenta speranţa salvării naţionale: Corneliu Codreanu.

Uciderea lui Corneliu Codreanu a avut consecinţe grave atât în interiorul societăţii româneşti, cât şi pe linia relaţiilor internaţionale. Carol al II-lea a fost silit să abdice, pentrucă politica lui personală, dictatorială şi imorală, a falimentat şi graniţele ţării au fost drastic modificate din această cauză. Stabilitatea internă a fost afectată şi rezistenţa naţională împotriva pericolelor externe, în special bolşevismul sovietic, a fost diminuată simţitor. In final, ţara a căzut pradă dominaţiei sovietice şi comuniste, deoarece clasa conducătoare a politicii româneşti, s'a menţinut în bună măsură pe poziţiile şi structurile vechilor mentalităţi, moştenite dela domnia criminală a lui Carol al II-lea şi a principiilor de guvernare şi orientare promovate de diabolismul lui Armand Călinescu, care era străin de idealurile naţionale.

Aproape o jumătate de secol poporul român a fost supus unui genocid inimaginabil în istorie. Rezistenţa ideologică şi spirituală în faţa acestui genocid, a fost clădită pe principiile fundamentale ale Mişcării Legionare, care a continuat să existe, căci dacă a fost ucis Corneliu Codreanu, ideile, învăţăturile şi valorile etice ale sale nu au putut fi ucise. Cei ce au fost întemniţaţi în epoca dictaturii comuniste cunosc dimensiunea superbă pe care s'au ridicat legionarii în apărarea românităţii integrale, culturală, civilizaţie şi spiritualitate. Nu poate exista un singur glas de ocară pentru atitudinea Mişcării Legionare, din temniţele comuniste, ca dovadă clară a trăirii celor mai autentice învăţături moştenite dela Corneliu Codreanu.

Au fost impresionanţi tinerii, care nu l-au cunoscut niciodată şi au stat gata să moară pentru idealurile româneşti, formulate de Corneliu Codreanu. Tinerii, care se rugau pentru iertarea celor care au făcut păcate şi au greşit în viaţa lor de legionari. Au fost patetici bătrânii, chiar din acei care au prigonit pe legionari, prin curajul de a recunoaşte propria lor greşeală, pentru care legionarii i-au iertat. Toate acestea au fost accente de mare tragedie românească, a căror taine nu au putut fi încă citite. Dar se ştie că Mişcarea Legionară a fost prigonită de către toţi imoralii, besmeticii intelectuali, de corupţii şi perversii demagogi ai unor formule politice care se găseau permanent în contradicţie cu realităţile naţionale.

Azi, după mai mult de o jumătate de veac, dela moartea lui Corneliu Codreanu, se poate citi în devenirea istorică faptul că el a avut o viziune clară a realităţilor şi a prevenit pe cei ce conduceau ţara asupra pericolelor care ameninţă viitorul României. De aceea, a supravieţuit ideologia lui, care este naţionalistă, creştină şi promovează numai valorile specifice ale tradiţiei naţionale, acelea care sunt o creaţie a geniului românesc şi înlesnesc un destin istoric pe potriva firii şi cugetului românesc.

Recunoaşterea acestora este un adevărat omagiu adus acelui care prin jertfa lui pentru ţară, a rămas pe răbojul pomenirilor celor mai de seamă din istoria românească: Corneliu Codreanu.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (416) 387-1832
FAX: (416) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

COD POŞTAL..... ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $35 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$30 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$25 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)

NOTE ŞI COMENTARII

UN ÎNFRÂNT: RADU CÂMPEANU

In sfârşit, alegerile din România au trecut.

Cel mai urât dintre pământeni, tovarăşul Ion Iliescu, şi-a asigurat pentru următorii patru ani, dormitul în Palatul Cotroceni. Speranţele democratizării României s'au dus pe apa Sâmbetei. Ce a fost, ce n'a fost, nu ştim. Dar ceea ce constatăm este că Opoziţia s'a dovedit incapabilă de a deştepta, în campania electorală, poporul român. Asta, ca să nu mai vorbim de luptele fratricide care s'au dat între cele 151 de partide politice ce au apărut în România după Revoluţia din Decembrie 1989, revoluţie ce a presărat ţara cu mii şi mii de morminte.

Stăm înmărmuriţi în faţa acestei tragedii de neconceput, în care poporul român şi-a curmat inconştient viitorul, comiţând în masă, un adevărat harakiri politic. Este, credem, pentru prima oară în istoria omenirii, când o ţară se sinucide, la propriu şi la figurat, uitându-şi misiunea şi rolul ei în Europa şi în lume. Se vede că, educaţia prin spălarea creierului, săvârşită de Ceauşescu, este încă la ordinea zilei. Impuşcatul nu vrea să moară.

Că Românul este cam uituc din fire, nu-i nici un secret pentru nimeni. Dar ca să uiţi atât de repede şi pare-se definitiv, morţii revoluţiei, mineriadele, foamea şi frigul, lipsurile de tot felul, e prea de tot. Si ne întrebăm: să nu ştie, oare, Românii noştri din cauza cui sunt atât de năpăstuiţi astăzi? Din cauza cui inflaţia din România s'a ridicat pe o scară atât de uriaşă că nu-i mai vezi capătul? Din cauza cui, leul nu mai plăteşte nici o ceapă degerată, ajungând ca pentru un dolar US să primeşti, nici mai mult, nici mai puţin decât patru sute treizeci şi cinci de lei româneşti la schimb normal? Din cauza cui Statele Unite ale Americii au refuzat României, Clauza la care jinduieşte de atâta vreme? Cine-i vinovatul? Cine altul decât incapabila şi proasta conducere a României, în frunte cu Ion Iliescu.

Tara, ajunsă la cheremul unor incapabili, pentru care nimic nu contează în afară de menţinerea, cu orice preţ a puterii. A unei puteri pentru care interesele primordiale ale ţării au fost şi sunt neglijate. A unei guvernări ce trebuia de mult, încă din Duminica Orbului, a anului 1990, măturată şi aruncată la coşul de gunoi al istoriei.

Că Românii n'au înţeles acest deziderat politic pentru supravieţuirea şi integrarea ţării în Comunitatea Europeană, e desigur dureros. Dar, vorba aia: la aşa popor, aşa preşedinte şi guvern. Imbătaţi de cântecul de sirenă şi zâmbetul mefistofelic al lui Ion Iliescu, inconştienţi de faptul că vasul se scufundă, în alegerile ce au avut loc pe ziua de 27 Septembrie şi apoi la 11 Octombrie, Românii - nu toţi, desigur, căci Convenţia Democratică a obţinut 20.01 procente în alegerile pentru Senat, plasându-se în locul al doilea după Frontul Democratic al Salvării Naţionale - l-au vrut şi l-au ales pe Sfinxul dela Cotroceni, drept preşedinte pentru o perioadă de patru ani, este şi rămâne, cu adevărat un mare mister de neconceput.

Cel care a ieşit complet anihilat, cel ce a pierdut cu adevărat alegerile din toamna aceasta, este şi rămâne, indubitabil, liderul Partidului Naţional Liberal, Radu Câmpeanu. Cel care a reuşit dela 5 Ianuarie 1990, data revenirii lui în ţară şi până azi, să distrugă şi să fărâmiţeze partidul marilor Brătieni.

Scriindu-i EPITAFUL într'un articol intitulat LA MOARTEA POLITICA A UNUI LIBERAL-MARXIST", Dl. Aurel S. Marinescu îl califică: un om lipsit de caracter, afacerist de ultimă speţă, care, pentru propriul său orgoliu de parvenit a scos partidul pe care-l conduce în urma unui furtişag politic, din Convenţia Democratică, pe motive puerile, lipsite de orice adevărat substrat.

"Radu Câmpeanu - scrie Dl. Marinescu - urmărind numai interesul personal şi nicidecum interesul ţării, s'a dovedit nici strateg, nici politician, ci un oportunist, fripturist, care este capabil să facă orice compromis pentru a-şi atinge scopurile sale, pentru avantaje personale."

Cetăţean francez, care a trăit la Paris, Radu Câmpeanu a fost complet ignorat şi neglijat de către Exil. Intors în ţară, scrie Dl. Marinescu, "... datorită comportării sale, stilului dur, tiradelor fără ţel şi aerului său de superioritate, s'au creat 6 partide liberale şi un recent consiliu pentru refacerea PNL fără Câmpeanu..."

Spunea cu emfază, umflându-se în pene, această caricatură de om la ieşirea din Convenţia Democratică, nişte prăpăstii ce s'au dovedit doar visuri, că anume, Partidul Naţional Liberal va ieşi biruitor din alegerile din Septembrie. Adevărul a ieşit la suprafaţă ca untdelemnul deasupra apei: Partidul Naţional Liberal nu a reuşit să câştige mai mult de 2,8 % din totalul de voturi înregistrate.

Si astfel, s'a pus capăt carierei politice a unui măscărici încăpăţânat, pe nume: RADU CAMPEANU.

Nicolae NOVAC